

Ορθόδοξη Χριστιανική Πίστη και Αθεΐα – Απιστία.

<http://www.diakonima.gr/tag/kostas-el-petropoulos-t-dikigoros-par-ario-rago/>

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Αγαπητοί μου αδελφοί, Χριστός Ανέστη!

Αλήθεια! Το Χριστός Ανέστη, που λέμε κάθε ημέρα από την Κυριακή του Πάσχα μέχρι της Αναλήψεως, αντί καλημέρας, και μάλιστα σε μία εποχή αρνήσεως και περιθωριοποιήσεως κάθε ιερού και οσίου, συνιστά μία ομολογία της πίστεώς μας, ότι εμείς πιστεύομεν στην σταύρωση και ανάσταση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Συνεπώς και στην θεότητά Του! Ομολογούμε, με αγάπη, ΕΚΕΙΝΟΝ!

Γι' αυτό, και – αντιστρόφως! – αυτοί, που δεν πιστεύουν στην θεότητά Του, δεν θα σου απαντήσουν ποτέ «Αληθώς Ανέστη»!!!

1. ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Ο Θεός είναι όπως το οξυγόνο. Δεν μπορείς να Τον δεις, αλλά δεν μπορείς να ζήσεις Χωρίς Αυτόν!

2. ΣΕ ΤΙ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ Η ΑΠΙΣΤΙΑ.

«Η απιστία προέρχεται από την υπερηφάνεια. Ο υπερήφανος ισχυρίζεται ότι θα γνωρίσει τα πάντα με τον νου και την επιστήμη, αλλά η γνώση του Θεού παραμένει ανέφικτη γι' αυτόν, γιατί ο Θεός γνωρίζεται

μόνον με αποκάλυψη του Αγίου Πνεύματος. Ο Κύριος αποκαλύπτεται στις ταπεινές ψυχές. Σ' αυτές δείχνει ο Κύριος τα Έργα Του, που είναι ακατάληπτα για τον νου μας». (Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης).

Είναι σκληρό να τα βάλει κανείς με το Θεό! Είναι ακόμη παράλογο! Αφροσύνη!

Αλήθεια, ρωτά ο Πασκάλ, αν ο άνθρωπος δεν πλάστηκε για το Θεό τότε γιατί δεν είναι ευτυχισμένος μακριά απ' Αυτόν;

Ακριβώς γιατί πλάστηκε για το Θεό! Για την αιωνιότητα, την αθανασία, την πέραν του τάφου ζωή. Γι' αυτό πουθενά αλλού δεν ικανοποιείται.

«Για Σε ω Θεέ, που μας εδημιούργησες είναι ανήσυχος η καρδιά μας, μέχρις ότου αναπαυθή εις Σε» (Ιερός Αυγουστίνος).

3. ΛΙΓΟΙ ΟΙ ΑΘΕΟΙ.

Είναι αλήθεια, ότι συνειδητοί άθεοι, στον τόπο μας τουλάχιστον, είναι λίγοι. Ο πολύς λαός, – ωστόσο – παρ' όλες τις προπαγάνδες και το πλύσιμο του εγκεφάλου, που συνεχώς τού γίνεται απ' όλες τις πλευρές, εξακολουθεί να μην αρνείται ολότελα τον Θεό, την Θρησκεία, την Εκκλησία. Τούτο φαίνεται από το συνωστισμό, που παρατηρείται στις γιορτές και μάλιστα τις μεγάλες όπως της Παναγίας, τα Χριστούγεννα και – ιδίως – το Πάσχα κ.λπ. Τότε ελαχιστότατοι είναι εκείνοι, που δεν τρέχουν ν' ακούσουν το «Χριστός Ανέστη». Τούτο και άλλα πολλά δείχνουν ότι υπάρχει ένας σπινθήρας μέσα στην ψυχή του λαού μας.

4. ΚΑΜΕ ΤΟΝ ΚΟΠΟ.

Φίλε και Φίλη,

Συ, που έπιασες στο χέρι σου τούτο το μικρό έντυπο, μην το αφήσεις προτού το διαβάσεις. Ίσως να βρεις μερικά πράγματα, που δεν τα βρήκες σε πολλά άλλα που έχεις διαβάσει.

Ίσως να σου δώσει αφορμή να σκεφθείς πράγματα, που ποτέ δεν είχες σκεφθεί. Ίσως σε οδηγήσει σε δρόμους, που ως τώρα σου ήταν άγνωστοι. Ίσως να βρεις εκείνο, που ζητάς αλλού. Κάτι μπορεί να πάρεις, χωρίς τίποτα να χάσεις.

5. ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ.

Ο σκοπός του παρόντος πονήματος, είναι να γνωρίσωμε τον Θεό, και να Τον αγαπήσωμε. Να αποτελέσει μια αφορμή, μια προτροπή να τον πλησιάσωμε πιο πολύ.

Η συγκεκριμένη – παρούσα – εργασία φιλοδοξεί να πολεμήσει την άγνοια, τη λήθη και την αμέλειά μας, δίδοντας σύντομες απαντήσεις σε διάφορα θέματα της Πίστεώς μας, περί Θεού. Και να συντελέσει στο να

λυθούν και πολλές απορίες στα συναφή φλέγοντα θέματα, που υπάρχουν. Και – επίσης – να τονίσει το ενδιαφέρον κάθε πιστού για την Ορθόδοξη Χριστιανική πίστη μας. Επίσης να γνωρίζουμε τι πρεσβεύει η Εκκλησία μας, τι θέση παίρνει στα θέματα αυτά και πώς να απαντούμε στους αρνητές του Θεού, τους αρνητές της Ορθοδόξου Πίστεώς μας, στους αρνητές της πέραν του τάφου ζωής. Για τις τυχόν ατέλειες του τρόπου έκφρασης, που θα συναντήσετε, ξεφυλλίζοντας τις σελίδες αυτού του μικρού βιβλίου, ζητώ, εκ των προτέρων, την συμπάθεια, και την κατανόησή Σας.

Εύχομαι σε Όλους και Όλες Σας να Αξιωθούμε κάποτε, της Επουρανίου Βασιλείας, του Κυρίου και Θεού ημών.

Δια τον τελικό, αυτόν στόχο μας – όμως – πρέπει να περάσωμε από πολλές εξετάσεις, πολλά στάδια, πολλά τεστ.

Και το πρώτο και βασικό διαβατήριο, για να ταξιδέψωμε, αυτήν την νικηφόρα διαδρομή, είναι η απόκτηση, ακλόνητης πίστεως στον Θεό, και Δημιουργό και Κυβερνήτη μας.

Πίστεως Ορθοδόξου Χριστιανικής.

Καλόν αγώνα, αδέλφια μου! _

Κώστας Ελ. Πετρόπουλος
Μάιος 2019

ΜΕΡΟΣ 1ον

A. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Όσο κι αν ψάξει κανείς μέσα στην Ιστορία, ανακαλύπτει ότι Δεν υπάρχει Λαός, χωρίς πίστη στον Θεό. Δεν υπήρξε ποτέ κανένας Λαός Άθεος. Μπορεί, πιθανώτατα, να πίστευαν σε Λάθος Θεό! Όμως, όλοι πίστευαν... Και είχαν ιερά, και Ναούς! Ο Πλούταρχος, γράφει, ότι μπορείς να βρεις λαούς απολίτιστους, όμως ανθρώπους χωρίς πίστη σε κάποιο ον, ποτέ δεν θα βρεις.

2. Επίσης η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων σ' όλες τις εποχές πίστευαν και πιστεύουν ότι υπάρχει Θεός δημιουργός και συντηρητής του σύμπαντος.

3. Δεν υπάρχει άνθρωπος, πάνω στη Γη, που να μην αναρωτήθηκε κάποια στιγμή της ζωής του, τα αιώνια ερωτήματα: Γιατί Υπάρχω; Από πού ήρθα και πού θα πάω; Τελειώνει η ζωή μου στον θάνατο; Υπάρ-

χει κάτι που να τα Δημιούργησε, όλα αυτά που βλέπω, και εμένα τον Άνθρωπο; Υπάρχει μια δύναμη πέρα και πάνω από τους ανθρώπους; Υπάρχει κάποιος άλλος κόσμος δικαιοσύνης και αγάπης; Χωρίς πολέμους, μίση, αρρώστιες, γήρανση και θάνατο; ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΚΑΛΟΥΝΤΑΙ «ΜΕΤΑ-ΦΥΣΙΚΕΣ ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ».

4. Ποιος έβαλε στο μυαλό των ανθρώπων (από μικρές ηλι-κίες) – όλων των εποχών – αυτές τις ερωτήσεις και αναζητήσεις; Επάθαμε ομαδική «ψύχωση» όλοι οι άνθρωποι και είχαμε τέτοιους προβληματισμούς και αναζητήσεις; Γιατί ψάχνουμε όλοι να γνωρίσουμε έναν δημιουργό; Έναν κοινό πατέρα όλων των ανθρώπων; Κι όλων των ζώων, των φυτών και του σύμπαντος; Τι είναι αυτός ο κρυφός «θεϊκός έρωσ» όλων μας; Τι είναι αυτή η έμφυτη ροπή του ανθρώπου για αναζήτηση του Δημιουργού Του;

Ο έρωτας ο θεϊκός είναι η ρίζα κάθε σοφίας, μυστικής και φανεράς... Ίσως είναι η μοναδική απόπειρα να λύσεις το μυστήριο της υπάρξεως. Οι Δυτικοί έχουν άλλο δρόμο σε προτεραιότητα, αυτόν της λογικής, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. (Ακινάτειος θεολογία). Οι Ορθόδοξοι λέμε ότι από αγάπη έφτιαξε ο Θεός τον κόσμο, έτσι απλά, όπως μας λένουν οι Πατέρες της Εκκλησίας μας, θέτοντας όμως και κάποιο ενδιάμεσο, μεταξύ Αυτού και ημάς, και ποιό είναι αυτό; Ο γνώφος της αγνωσίας ΑΥΤΟΥ... άφησε όμως την ερωτική έλξη προς Αυτόν, ως μόνιμο, ασφαλέστατο, και φωτερό μονοπάτι, «ίνα ιδούν Αυτόν και ΖΩΗΝ έχου-σιν», όσοι θνητοί θέλουν και αγαπήσουν Αυτόν. Το μονοπάτι ΑΥΤΟ λέγεται ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΖΩΗ με οδοδείκτες τους μυροβλίζοντας (προνόμιο μόνο των Ορθοδόξων Αγίων... τυχαίο;;;;) Αγίους, ασκητές, οσίους κ.λπ. Ντύνουμε με λέξεις, λοιπόν, όλα τα βιώματα και νοήματα, ως εργαλείο αλληλοκατανόησης και αλληλοσυμπλήρωσής μας. Αλλ' όπως γράφει και ο ποιητής, ακόμη και οι «λέξεις αυτές, θεόθεν» όπως και «πάσα δόσις αγαθή και ΠΑΝ δώρημα τέλειον, άνωθεν εστί, καταβαίνον εκ του Πατρός των Φώτων». Άρα, μόνον την προαίρεσή μας ζητά ο Θεός, διότι ουσιαστικά ΜΟΝΟ ΑΥΤΟ μας ανήκει.

5. Όλα γύρω μας μιλούν για την ύπαρξη του Θεού! Και αν ψάξουμε, και διεισδύσουμε στην έρευνά μας, θα δούμε ότι μπορεί εμείς – προσωπικά– να μην τον είδαμε αυτόν τον Θεό – Δημιουργό! Τον είδαν – όμως – άλλοι, πολύ πριν από εμάς, και μαρτύρησαν, και έγραψαν περί Αυτού! Τον είδαν, Τον άκουσαν, Τον ψηλάφησαν, Συνέφαγον μετ' Αυτού, και μας διαβεβαιώνουν πειστικά για όλα αυτά. Μας άφησαν γραπτά κείμενα – ντοκουμέντα, περί Αυτού!

6. Μας Τον μαρτυρεί η αρμονία του σύμπαντος κόσμου, η ύπαρξη πάνσοφου συστήματος νόμων στην Φύση, η τελειότητα της δημιουργίας της φύσεως, των ζώων, των φυτών, των μικροοργανισμών, και πάνω από όλα του Ανθρώπου, του ανθρώπινου οργανισμού μας.

7. Μας τον αποδεικνύει, η κοινή λογική!

Αλλά και η ύπαρξη ανθρώπων που είχαν και έχουν βιώματα, που άφησαν τον κόσμο για τον Θεό, που αγωνίσθηκαν, και εμόχθησαν, και έδωσαν και το αίμα τους – ακόμη! – για το ότι υπάρχει Θεός, Θεός Αληθινός, που Ενανθρωπίστηκε, που έκανε θαύματα πολλά, που θυσιάστηκε για εμάς, πάνω σε έναν Σταυρό, και μετά από 3 ημέρες Αναστήθηκε, όπως μας το είχε προαναγγείλει! Κι Αυτός, είναι ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, το δεύτερον πρόσωπον της Αγίας Τριάδος.

Αγαπητοί μου αδελφοί.

8. Στην ζωή κάθε ανθρώπου έρχεται κάποια στιγμή όπου διαλέγει «με ποιον θα πάει και ποιον θα αποφασίσει». Μεταξύ του δρόμου της Αρετής (του Θεού) ή της κακίας (της Αθεΐας).

9. Ο πρώτος δρόμος (του Θεού – της Αρετής), έχει περιορισμούς, αυστηρούς κανόνες, θυσίες, θλίψεις, ταπεινώσεις, αδικίες, αλλά υπόσχε-ταιμιάν, «ητοιμασμένην» (= δηλαδή προετοιμασμένην), από τον Θεό «Ουράνια Βασιλεία», χωρίς λύπη, χωρίς πόνο, αλλά με Ζωή Αιώνια, κοντά στον Δημιουργό μας Θεό.

10. Ο δεύτερος δρόμος (της Κακίας – της Αθεΐας – του Αντικειμένου Διαβόλου) υπόσχε-ται πλούτη, καλοπέραση, δόξα, διασκεδάσεις, υλικά αγαθά άφθονα, ασυδοσία, εύκολη ηθική, αλλά – όλα αυτά – μέχρι του τάφου! Από εκεί και πέρα τίποτε άλλο! Μόνον Αιώνια Τιμωρία της Ψυχής Του. Αιώνια Κόλαση! «Αν υπάρχει Κόλαση» – όπως λέει ο μέσος άθεος...

11. Ανάλογα τι θέλει κανείς, διαλέγει. Αν δεν θέλει περιορισμούς, δηλαδή ηθικούς φραγμούς, δηλαδή κανόνες συμπεριφοράς, θεσμοθετημένους από τον Θεό – Δημιουργό, αν δεν θέλει εξαρτήσεις και έλεγχο «ποιος είμαι, τι κάνω και που πάω, τι ώρα γύρισα εχθές» – που λέει και το Λαϊκόν άσμα – αν του φαίνονται όλα αυτά δυσβάσταχτα, και δυσεφάρμοστα, και παράλογα, πάει με τον Πονηρό και τα Όργανα αυτού, και «το παίζει» «Άθεος, Άθρησκος, Άπιστος, Ουδετερόθρησκος» κι όλα αυτά τα συναφή, κ.λπ. Διότι Χωρίς Θεόν όλα επιτρέπονται, κατά τον Ντοστογιέφσκι! Ο απόλυτος υλιστικός τρόπος ζωής! Φυσικά και δεν είναι

ελευθερία όλα αυτά. Σκλαβιά είναι! Όσο κι αν μας παραπλανούν οι δυνάμεις του Σκότους οι Πονηροί Δαίμονες. Οι δυνάμεις του κακού...

12. Αν θέλει, όμως, αγάπη, ειρήνη, δικαιοσύνη, πραγματική ισότητα, τότε πάει με τον Θεό, και υφίσταται καρτερικώς όλα αυτά, για τα οποία μας προειδοποίησε ο ίδιος ο Θεός, για τούτην εδώ, την πρόσκαιρη αυτήζωή, και προσδοκά Ανάσταση Νεκρών, και Ζωήν Αιώνιον, δίπλα στον Θεό, και στους Αγίους Του. Απλά τα πράγματα! Πολύ απλά!

13. Σε κάθε περίπτωση, όλοι οι άνθρωποι, μα όλοι (!) συμπεριλαμβανομένου και του Αρχηγού των πονηρών Πνευμάτων, τον Πονηρόν Διάβολον– ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΑΝΑΜΦΙΣΒΗΤΗΤΑ, ότι υπάρχει Θεός!!! Έστω και σαν «σφόδρα πιθανόν ενδεχόμενο».

14. Οι άνθρωποι, το γνωρίζουμε, από μια εσωτερική φωνή στην Ύπαρξή μας, την φωνή της Συνειδήσεώς μας. Είναι η φωνή, που μας λέει, τι είναι καλό, και τι είναι κακό, από τότε που καταλάβαμε τονκόσμο, από μωρά παιδιά, από νήπια...

Και, ξέρουμε καλά, ότι κάποιος, μας μπόλιασε μέσα στην ψυχή μας, την στοιχειώδη αυτή διάκριση μεταξύ καλού και κακού.

Και Αυτός, είναι ο Δημιουργός μας Θεός! Διαφορετικά, αυτή η αίσθηση του καλού ή του κακού, του ηθικού ή του ανήθικου, του αληθινού ή του ψεύτικου, από πού – άραγε – προέρχεται – αν όχι από τον Άγιο Θεό;

15. Κι ο Θεός; Γιατί δεν παρεμβαίνει στην ζωή μας, να μας ελέγξει για κάθε κακό, και για να μας επαινέσει για κάθε καλό, και να μας καλέσει να πάμε μαζί Του, να γίνουμε οπαδοί Του; Γιατί δεν κάνει φανερή την παρουσία Του; Ο Θεός, αγαπητοί μου, δεν ψάχνει για οπαδούς, δεν έχει καμία ανάγκη από εμάς ο Θεός! Μας έπλασε κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσίν Του! (Γεν.α,26). Μας έδωσε, εν τη αγάπη Του, τα πάντα, απλόχερα. Μας έπλασε, όμως, απολύτως ελεύθερους στις επιλογές μας, και γι' αυτό, δεν θέλησε να μας φοβίσει, να εκβιάσει τις επιλογές μας. Την κακή χρήση αυτής της ελευθερίας μας, πληρώνουμε, ένεκα της ανυπακοής μας!

16. Την ελευθερία μας αυτή, τον απόλυτο σεβασμό της προσωπικότητός μας, εκ μέρους του Δημιουργού μας, ποτέ μας, οι άνθρωποι, δεν εννοήσαμε επακριβώς.

17. Δεν συνειδητοποιήσαμε το μέγεθος της προς ημάς αγάπης του Θεού, ακόμη και όταν έστειλε, εδώ στην Γη, τον μονογενή Υιόν Του, και Λόγον Του, που έγινε και ΆΝΘΡΩΠΟΣ, έκανε θαύματα πολλά για εμάς, και – τελικώς – θυσιάστηκε για εμάς. Παραμένουν ένα μυστήριο, όλα αυτά! Όπως, και η Ανάστασή Του εκ Νεκρών!

Δεν κατανοήσαμε, ποιος ήταν, ποια η διδασκαλία Του, ποιος ο σκοπός Του, ποιο ήταν το Έργον Του, ποιες οι Μεγάλες Αλήθειες, τα Δόγματα, που μας εκήρυξε. Γι' αυτό, ακόμη και σήμερα, παραμένει ο ΜΕΓΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ! Είναι ο γνόφος της αγνωσίας Του, που προανέφερα!

Αυτός, λοιπόν, ο Μέγας Άγνωστος Θεός, ο Θεός της Αγάπης, της Δικαιοσύνης, της Πανσοφίας, ο Παντοδύναμος, ήλθε πάνω στην Γη, Ένανθρωπίστηκε, πήρε σάρκα και οστά, μας ανεζήτησε Αυτός, Μας Απεκαλύφθη!! Μας έδειξε, τον τρόπο ζωής, που πρέπει να ακολουθούμε, με το Παράδειγμά του, την Διδασκαλία Του, την Δραστηριότητά Του!!

18. Τον Νόμο Του, που μας είχε παραδώσει, πάνω εκεί στο Όρος Σινά, στον Μωυσή, σε δύο πλάκες, με 10 εντολές, ήλθε, ξανά, για να τον συμπληρώσει και όχι για να τον καταλύσει. Στο όρος των Ελαιών, εκεί στην Ιερουσαλήμ, προσέθεσε, επιγραμματικά, και τους...9 μακαρισμούς! (βλ. Παράρτημα – τέλος).

Έκανε θαυμαστά πράγματα που τα λέμε «θαύματα»! Κατέλυσε τους – έως τότε – Νόμους της Φύσεως. Έκανε ιάσεις φοβερών ασθενειών και εκ γενετής αναπηριών.

Τιθάσενε ανέμους, περπάτησε πάνω στην θάλασσα, χόρτασε χιλιάδες λαού μόνο με 5 άρτους και 2 ιχθύες «... Όπου Βούλεται Θεός, νικάται φύσεως τάξις...» (Θεοτοκίον Βαρέως Ήχου! – Σάββατον Εσπέρας)!

Στο τέλος, μέχρι και Αναστάσεις ανθρώπων πεθαμένων έκαμε!!!

19. Περί του ερχομού Αυτού, είχαν προαναγγείλει οι Άγιοι Προφήτες, πολλούς αιώνες πριν, και με κάθε λεπτομέρεια. Και επαληθεύθηκαν πλήρως στις ημέρες Του. Αυτός, λοιπόν, ήταν ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, το Δεύτερον Πρόσωπον της Αγίας Τριάδος, ο Αιώνιος Κατακτητής μας. Ο Χριστός είναι το κέντρο της πίστεώς μας, αλλά και της ανθρωπότητας. Διότι και όσοι τον πιστεύουν και όσοι δεν τον πιστεύουν, αριθμούν τα έτη της ιστορίας σε προ Χριστού και μετά Χριστόν. «Σημείον αντιλεγόμενον...», λοιπόν, ο Κύριός μας, και Θεός μας! (Λουκ β' 32-35).

20. Είναι ο μόνος, που διεκήρυξε σε πλείστες όσες περιπτώσεις την Θεότητά Του. Οι ιδρυτές άλλων μέχρι και σήμερα θρησκειών, (π.χ. Ζωροάστρης, Κομφούκιος, Βούδας, Μωάμεθ, Μωυσής, κ.λπ.) ήσαν ολοιάνθρωποι, δηλαδή δημιουργήματα του Θεού, κτίσματα! Διεκήρυσσαν ότι είναι άνθρωποι και όχι Θεοί. Απέθανον, όλοι ως κοινοί θνητοί!

21. Ο Μόνος που απέθανεν – θυσιάστηκε εκουσίως – για την ακρίβεια, για την Σωτηρία ημών των Αμαρτωλών, πάνω στο Σταυρό – και ανέστη τριήμερος εκ του Τάφου – ως προείπεν, ο ίδιος, και οι Προφήτες

Του – είναι ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, ο Υιός και Λόγος του Θεού! Ο Μόνος!

ΜΕΡΟΣ 2ον

ΠΙΣΤΗ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΠΙΣΤΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ – ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΟΡΙΣΜΟΣ – ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ – ΠΗΓΕΣ – ΤΡΟΠΟΣ ΑΠΟΚΤΗΣΗΣ

22. Πίστη, είναι η πνευματική αίσθηση, με την οποία μπορούμε να βλέπουμε τα αόρατα, να ακούμε τα ανήκουστα, να γευόμαστε τα άυλα, να αγγίζουμε τα ανέγγιχτα, και να οσφραϊνόμαστε την οσμή ενός άλλου κόσμου, αιώνιου και αληθινού. «Ἔστι δε πίστις, ελπιζομένων υπόστασις, πραγμάτων έλεγχος ου βλεπομένων» (Εβρ. Ια΄ 1). Σημείωση: όλον το Ια΄ κεφάλαιον της προς Εβραίους επιστολής, αναφέρεται σε τρανταχτά παραδείγματα πίστεως από την Παλαιά Διαθήκη (Νώε, Αβραάμ, Ισαάκ, Σάρρα, Ενώχ, Ερυθρά Θάλασσα, Ιεριχώ, Βαβέλ, Ιησούς του Ναυί, Σινά κ.λπ.).

Η πίστις είναι ένα από τα εννέα (9) χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος.

Όσο λοιπόν εμείς στερεωνόμαστε στην πίστη και εργαζόμαστε τις εντολές του Θεού, άλλο τόσο και το Άγιο Πνεύμα ενεργεί μέσα μας τους δικούς Του καρπούς. Και οι καρποί του Πνεύματος, σύμφωνα με τον άγιο απόστολο Παύλο, είναι «αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια» (Γαλ. 5: 22-23).

23. Η Βίβλος μιλά, ότι οφείλουμε, κατά την Πίστη, να δεχθούμε, το ότι υπάρχει Θεός– όντως! Άλλωστε, χωρίς πίστη, είναι αδύνατο να ευαρεστήσει, κανείς, τον Θεό, αφού εκείνος που πλησιάζει τον Θεό, πρέπει να πιστεύειστην ύπαρξή Του και να πιστεύει επίσης, ότι ανταμείβει εκείνουςπου Τον αναζητούν, και τηρούν το θέλημά Του (Εβρ. Ια΄ 6).

24. Με την βηραυτή αίσθηση, της πίστεως, γίνεται αντιληπτή η Θεότητα, διότι τον Θεό δεν τον αντιλαμβανόμεθα ούτε δια των 5 αισθήσεών μας ούτε δια της λογικής μας. Η πίστη είναι ο σύνδεσμος μεταξύ ανθρώπου και Θεού. Αυτή είναι που κινεί τα πράγματα και τα κρατάει ζωντανά κατά τον Άλμπερτ Αϊνστάιν.

Πώς γνωρίζω ότι υπάρχει Θεός; Γνωρίζω ότι υπάρχει ο Θεός επειδή μιλώ καθημερινά με Αυτόν. Εγώ δεν Τον ακούω να μου απαντά με φωνή, αλλά αισθάνομαι την παρουσία Του, αισθάνομαι την καθοδήγησή Του, γνωρίζω την αγάπη Του, λαχταρώ για το έλεόςΤου. Πράγματα που

συνέβησαν στη ζωή μπορούν να εξηγηθούν μόνο με το Θεό. Ο Θεός θαυματουργικά με έσωσε και άλλαξε τη ζωή μου, έτσι, το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να αναγνωρίσω και να δοξάζω την ύπαρξή Του. Η πίστη στην ύπαρξη του Θεού δεν είναι βήμα στα τυφλά, αλλά σίγουρο βήμασε καλά φωτισμένο μέρος, στο οποίο το 90% των ανθρώπων ήδη βρίσκεται.

25. Η πίστη έχει ως πηγές, την μελέτη της Αγίας Γραφής(Παλαιάς και Καινής Διαθήκης), την Μελέτη Αγιοπατερικών κειμένων, του Πηδαλίου και άλλων Ιερών Βιβλίων της Εκκλησίας μας κ.λπ. (Ιερά Παράδοση). Ως λέξη συναντάται περίπου 500 φορές μέσα στις σελίδες της Καινής Διαθήκης. Η Βίβλος(=Αγία Γραφή), μαζί με την Ιερά Παράδοση, συνιστούν την αλήθεια. Αυτά τα δύο, δεν διαχωρίζονται, αλλά παραμένουν ενωμένα, συμπληρώνοντας το ένα το άλλο!

26. Η πίστη μας η Χριστιανική, αποκτάται, και – ακολούθως – εμπλουτίζεται και καλλιεργείται, δια της συμμετοχής μας, εις τα Ιερά Μυστήρια της Εκκλησίας μας. Η πίστη, επίσης, δίνει φτερά στην προσευχή μας και βελτιώνει όλες – εν γένει – τις αρετές του Χριστιανού.

27. Η πίστη είναι η υψίστη ελευθερία, είναι η απόρριψη του ανθρωποκεντρισμού, είναι ο φωτισμός της ψυχής με τον οποίον συνειδητά και ελεύθερα γνωρίζομε τον αληθινό Θεό και ρυθμιστή της ζωής, και Τον αγαπούμε «εξ όλης της καρδιάς μας, και εξ όλης της ψυχής μας και εξ όλης της διανοίας μας» (Λουκ. Ι΄ 27). Δηλαδή με την πίστη καταφέρνουμε να Τον αγαπούμε, με όλη τη δύναμη της ψυχής μας! «Έλαμψεν εν ταις καρδίαις ημών προς φωτισμόν της γνώσεως, της δόξης του Θεού εν τω προσώπω Ιησού Χριστού» (Β΄ Κορινθίους, δ΄, 6).

ίδια η Αγία Γραφή, μας προτρέπει: «Ερευνάτε, τας Γραφάς» (Ιωάννου, ε΄, 39 – Ευαγγέλιον της Υπαπαντής). Συνεπώς, αποτελεί μύθοκαι συκοφαντίατο δυτικόφερτο «πίστευε και μη ερεύνα». Πουθενά δεν το λέει αυτό η Αγία Γραφή! Πουθενά!

Ο Χριστός δεν θέλει να Τον ακολουθούμε, ως άβουλα και ανεύθυνα πρόβατα. Θέλει να Τον πιστεύουμε ως αληθινό Θεό και ρυθμιστή της ζωής μας, ως τον ενανθρωπήσαντα Υιόν και Λόγον του Θεού, το δεύτερον πρόσωπον της Αγίας Τριάδος.

ΤΟ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΜΑΣ.

28. Αντικείμενον της πίστεώς μας, είναι η ζωή, τα έργα και η διδασκαλία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, όπως μας τον παρουσιάζουν οι μαθητές Του. Γι΄ αυτό και θέλησε η πίστη των μαθητών Του, Σε Αυτόν,

να είναι ακλόνητη, αισθητή, ψηλαφητή (αυτό μας διδάσκει, με την ψηλάφιση του Θωμά, με τις πολλές εμφανίσεις Του, μετά την Αγίαν Ανάστασή Του, με το ότι κάθισε και έφαγε μαζί με τους μαθητές Του. Ότι συνομίλησε μαζί τους!) Αυτό μας επισφραγίζουν όλα αυτά. Αν και μας ετόνισεν, ότι: «μακάριοι οι μη ιδόντες και πιστεύοντες». Οι μαθηταί Του, – όμως – δεν ηθέλησεν, να είναι, μόνο «πιστεύοντες»!!! Ήθελε, να έχουν ακλόνητες αποδείξεις!

Αν θέλομεν, μία μικράν περίληψιν, του αντικειμένου της πίστεώς μας, είναι το γνωστόν Σύμβολον της Πίστεώς μας, το «Πιστεύω...», (βλ. Παράρτημα στο τέλος), που αναγιγνώσκεται σε κάθε Λειτουργία, το Ομολογούμε στην καθημερινή προσευχή μας, και το οποίο αναγιγνώσκεται – επίσης – τρεις (3) φορές, κατά την τέλεση του Ιερού Μυστηρίου του Βαπτίσματός μας, με το οποίον – Βάπτισμα –μπολιάζεται στη ψυχή μας, η χάρις του Αγίου Πνεύματος και γενικώς μπολιάζονται τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, οι καρποί, δηλαδή, του Αγίου Πνεύματος, οι δωρεές του Αγίου Πνεύματος, η χάρις, δηλαδή του Αγίου Τριαδικού μας Θεού. Τώρα, εάν στο «Πιστεύω» προσθέσουμε και τις 10 εντολές στην Παλαιά Διαθήκη, και τους 9 Μακαρισμούς στην Καινή Διαθήκη (βλ. Παράρτημα στο τέλος), έχομεν ένα 98% της διδασκαλίας του Κυρίου και Θεού ημών, Ιησού Χριστού, προς όλην την Ανθρωπότητα!

29. Με την πίστη μας, δεν πιστεύομεν απλώς ότι «όλα είναι δυνατά» στον Θεόν, αλλ' – επιπλέον! – ότι «θα τα επιτύχωμεν – και εμείς – όλα όσα ζητούμε από τον Θεόν (Κλίμαξ – Λόγος ΚΗ' – 28ος – περί Προσευχής) και ... συνεχίζει ο Άγιος Ιωάννης ο Σιναΐτης... «Η πίστις είναι αυτή που μας προξενεί τα ανέλπιστα, και τούτο μας το απέδειξε οληστής. Μητέρα, δε, της πίστεως είναι ο μόχθος, και η ευθεία καρδιά». Μπορεί δε, ακόμη, και η πίστη κάποιου άλλου, να ωφελήσει άλλον, που δεν πιστεύει, όπως ωφέλησε τον παραλυτικό, η πίστη εκείνων που τον εβάσταζαν (βλ. Μαρκ. Β: στ. 1-12, Λουκά ε' 17-26) (βλ. Άγιο Βαρσανούφιο – στον «Μικρό Ευεργετινό»).

Ο ίδιος ο Κύριος, πλείστες όσες φορές, μας διαβεβαίωσε περί της πίστεως, ότι «Ω! γύναι, μεγάλη σου η πίστις» ότι: «Σας διαβεβαιώνω εκείνος που πιστεύει εις Εμένα έχει ζωήν αιώνιον», «γεννηθήτω σοι, ως θέλης» (Ματθ. ιε' 28).

α) «Ει δύνασαι πιστεύσαι, πάντα δυνατά τω πιστεύοντι» (Μάρκου θ', 23).

β) «Ο πιστεύων εις εμέ, τα έργα, α εγώ ποιώ, κακείνος ποιήσει, και μείζονα τούτων ποιήσει» (Ιωάν., ιδ' 12).

γ) «Εάν έχετε πίστιν, ως κόκκον σινάπεως, και μη διακριθήτε – δηλαδή και μη ταλαντευθείτε – καν τω όρει τούτω είπητε, άρθητι και βληθήτι εις την θάλασσαν, γενήσεται» (Ματθ. κα 21, ιζ 20, Λουκ. Ιζ. 6).

δ) «Κατά την πίστιν υμών, γεννηθείτω υμίν» (Ματθ. θ' 29).

ε) «Η πίστις σου, σέσωκέ σε» κ.λπ. (σε πολλές περιπτώσεις ιάσεων).

στ) Και αντιστρόφως, κατηγορεί με δριμύτατα, την ολιγοπιστίαν και απιστίαν «τι δειλοί εστέ, ολιγόπιστοι» (Ματθ. η' 26, Μαρκ ιστ', 14) και «δια την απιστίαν υμών!» (Μαρκ. Ιζ 20) – απήντησε στους μαθητάς Του, όταν αυτοί τον ηρώτησαν, γιατί δεν μπόρεσαν να εκβάλουν τα δαιμόνια ενός δυστυχισμένου ανθρώπου.

Η πίστις, λοιπόν, είναι μία άλλη τάξις πραγμάτων, υπερφυσική, στην οποίαν πρέπει να εισέλθει κανείς, για να φθάσει στην Βασιλείαν του Θεού. Δεν είναι απλώς, μία των εντολών, ή μία των αρετών. Είναι η βάση, η ρίζα, η ατμόσφαιρα, το βασικό μοτίβοτης νέας θρησκείας του Χριστού.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΕΟΣ – ΓΙΑ ΠΟΙΟΝ ΛΟΓΟΝ Η ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΙΣΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΟΡΘΗ

Η πίστη, όπως είδαμε, είναι ένα από τα εννέα (9) χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος. Είναι το διαβατήριον δια την απόκτηση των υπολοίπων χαρισμάτων. Το θέμα μας, όμως, είναι όχι αν πιστεύουμε σε κάτι, όπως όλοι οι άνθρωποι, αλλά το πώς τεκμηριώνει την πίστη του ο καθένας μας, και αν αυτή η πίστη είναι σωστή ή λάθος. Η πίστη είναι χάρισμα, είναι θησαυρός, με την προϋπόθεση – όμως – ότι πιστεύουμε και αποδεχόμαστε την πίστη που μας έχει αποκαλύψει ο ίδιος ο Θεός (βλ. Ησαΐαν, κεφ. ΜΓ).

Ποιος είναι ο αληθινός Θεός;

30. Σήμερα στην εποχή της υπερπληροφόρησης ο άνθρωπος μπερδεύεται και δεν ξέρει τι να πιστέψει. Θέλει να γνωρίσει τον αληθινό Θεό για να ακουμπήσει πάνω του τα τόσα προβλήματα της καθημερινότητας, όμως δεν έχει κάποια κριτήρια για να επιλέξει. Γι' αυτό γεννιούνται μερικά ερωτήματα που χρειάζονται απάντηση, όπως για ποιο λόγο η ορθόδοξη πίστη είναι η ορθή; Ποιο είναι το κριτήριογια να μπορέσει κάποιος να πιστέψει στον αληθινό Θεό; Ποιος είναι ο αληθινός Θεός;

31. Ο Θεός είναι ένας και τριαδικός. Φως ο Πατήρ, Φως ο Υιός, Φως το Άγιο Πνεύμα. Τρία πρόσωπα ένας Θεός. Το πώς τα πρόσωπα είναι

της μιας Θεότητας, μίας Ουσίας, μίας Ενέργειας, πώς έχουν την ίδια γνώμη, πώς είναι αχώριστα, πώς προβαίνουν στην ίδια πράξη, πώς έχουν την ίδια θέληση, όλα αυτά είναι πέραν κάθε λογικής. Αυτά αποκαλύπτονται στις κεκαθαρμένες, φωτισμένες και τεταπεινωμένες καρδιές.

32. Ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός επικυρώνει με τα λόγια Του «ότι εγώ ειμί η οδός, η αλήθεια και η ζωή» (Ιωάννης 14, 6). Ο Χριστός δεν ανακαλύπτεται μέσα από πειράματα, αλλά αποκαλύπτεται στον άνθρωπο. Ζητά από τον άνθρωπο ο Θεός να τον πιστέψει με όλη του την καρδιά (Αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου εξ' όλης της καρδιάς σου, εξ' όλης της ψυχής σου, εξ' όλης της ισχύος σου, εξ' όλης της διανοίας σου και τον πλησίον σου ως εαυτόν. Λουκάς 10, 27). Απόδειξη ότι αγαπάει ο άνθρωπος τον Θεό, είναι ότι θα αγαπήσει τον πλησίον του σαν τον εαυτό του. Ο Θεός δεν προσφέρει κάποια αφηρημένη γνώση για την αλήθεια, αλλά ο ίδιος είναι η αλήθεια. Γι' αυτό λέει ότι κανένας δεν μπορεί να πει ότι ο Χριστός είναι Θεός, παρά μόνο με την φώτιση του Αγίου Πνεύματος (Α' Κορ. 12, 3).

33. Η ουσία του Θεού δεν μπορεί να αποδειχθεί με στοιχεία του κόσμου. Εάν γινόταν κάτι τέτοιο δεν θα ήταν αληθινός Θεός αλλά ένας άνθρωπος. Χρειάζεται η ελεύθερη προαίρεση του ανθρώπου – δηλαδή να κινηθεί ελεύθερα ο ίδιος προς τον Θεό χωρίς κάποια πίεση από άλλον – ο συνεχόμενος αγώνας κατά των παθών, συμμετοχή στα μυστήρια της εκκλησίας (βάπτισμα, χρίσμα, εξομολόγηση, θεία ευχαριστία). Με τα δύο πρώτα μυστήρια ο άνθρωπος εισέρχεται στην εκκλησία. Με το μυστήριο της μετανοίας συνεχώς ανακαινίζεται, ανανεώνεται, ενώ με το μυστήριο της θείας ευχαριστίας ενώνεται με τον Θεό, τον αναστημένο Χριστό...

34. Ο Χριστός κατάργησε τον θάνατο με την ανάσταση του και υπήρξε η αρχή των αναστημένων κοιμηθέντων. Η ανάσταση είναι το κεντρικό και το κυρίως γεγονός του χριστιανισμού και δίχως αυτήν η πίστη μας θα ήταν μάταιη όπως χαρακτηριστικά λέει ο Απόστολος των εθνών Παύλος (Α' Κορ. 15, 17).

Πιστεύουμε ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο μονογενής Υιός του Θεού. Ο ίδιος είναι Θεός και άνθρωπος, ήρθε στη γη, – σαρκώθηκε – δηλαδή έγινε άνθρωπος, σταυρώθηκε, αναστήθηκε, δίνοντας τέλος στον θάνατο. Γι' αυτό το διαλαλούμε περίτρανα την ημέρα της αναστάσεως: «Χριστός ανέστη εκ νεκρών θανάτω θάνατον πατήσας».

Γ. Ο ΠΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Η ΑΙΩΝΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ.

35. «Πρόσθετες ἡμῖν πίστιν, Κύριε» (Λουκ. Ιζ 5), ἀς προσευχόμεθα. Ἀς λέμε: «Κύριε, βοήθει μου τὴν ἀπιστίαν» (τυφλός). «Ἄρα εὐρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;» (Λουκ. Κβ. 32) διερωτάται ὁ Κύριός μας, ὅταν θα ἐπανέλθει.

36. Ἡ πίστις ὡς χάρισμα, ἀλλὰ μαζί με τὰ ἄλλα 9 χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (ἀγάπη, ταπείνωση κ.λπ.), ὁδηγεῖ στὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Στὸ σύμβολον τῆς Πίστεως, ὁ Πιστός Χριστιανός ὁμολογεῖ, μεταξύ ἄλλων καὶ τὸ ὅτι: «Προσδοκῶ Ἀνάστασιν νεκρῶν, καὶ Ζωὴν τοῦ Μέλλοντος Αἰῶνος». Προσδοκεῖ, δηλαδή – ΠΙΣΤΕΥΕΙ – ΚΑΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ – νὰ ἐπιστρέψει, πάλιν, ὡς πολίτης στὸν παράδεισο! Δηλαδή αὐτός εἶναι καὶ κορυφαῖος στόχος τῆς Πίστεώς μας καὶ αὐτὴ εἶναι – ἀντιστοίχως – καὶ ἡ καλύτερη εὐχή, γιὰ τὸν πιστό χριστιανό: «Καλὸν Παράδεισο!».

37. Γιὰ νὰ σωθεῖ, ὅμως, ὁ ἄνθρωπος, πρέπει νὰ τονίσωμεν, δὲν ἀρκεῖ ἡ ΠΙΣΤΙΣ! Διότι «καὶ τὰ δαιμόνια πιστεύουσι καὶ φρίπτουσι» (Ἰακώβου, στ', στίχοι 2, 19), χωρὶς – ὅμως – νὰ σώζονται, ἐνεκα τῆς ἐλλείψεως ταπείνωσης (ἔτσι κι ἐμεῖς, λοιπόν! χρειάζομαστε καὶ τὴν ταπείνωση – δηλ. ἀπουσία ἐγωισμοῦ, κενοδοξίας, ἀνθρωπαρέσκειας) ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπη (διότι στὸν ὕμνο τῆς ἀγάπης – Α' Κορ. Ιγ' στιχ. 1-13 – ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μας ἐκπλήσσει ἀναφέρων, ὅτι χωρὶς τὴν ἀγάπην νὰ ἐπισκιάζει τὰ πάντα, ἀγάπην πρὸς ὅλους, ἀκόμη καὶ ἐχθρούς μας, «οὐδὲν εἰμί» ἢ «οὐδὲν ὠφελοῦμαι», «γέγονα χαλκοῦς ἠχῶν, ἢ κύμβαλον ἀλλαλάζον», ἔστω καὶ ἀν παραδώσω τὸ σῶμα μου νὰ καφθεῖ, ἢ ἀν ἔχωμε πίστη, ὥστε «καὶ ὄρη μεθιστάνειν» (ὥστε καὶ βουνά νὰ μετακινούμε), χωρὶς ἀγάπη, τίποτε δὲν θα καταφέρομεν!

38. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ ... χωρὶς νὰ γίνομε ἀπλοὶ καὶ καθαροὶ στὴν καρδιά, ὅπως τὰ μικρὰ παιδιὰ καὶ χωρὶς τὴν Θεϊαν Κοινωνίαν καὶ τὴν Μετάνοιαν: ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει καγὼ ἐν αὐτῷ». (Ἰωαν. ΣΤ, 56).

39. Καὶ ζωὴ καθαρὴ, καρδιά καθαρὴ ὑπάρχει, ὅταν γίνεται με ὀρθοδοξία καὶ ὀρθοπραξία, (=ὀρθόδοξο τρόπο ζωῆς), με τὸ Πνεῦμα τοῦ Ευαγγελίου, δια τὴν σωτηρία μας, με ἀγάπη δια τοὺς πλησίον μας. Τότε, καὶ ἡ προσευχή μας εἶναι εὐάρεστη στὸν Θεό, καὶ κατευθύνεται, ὡς θυμίαμα ἐνώπιον τοῦ Κυρίου «Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου, ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν Σου...» (Ψαλμός ρμ. 2). Ἐπίσης χρειάζεται καρδιά καθαρὰ ἀπὸ παντός μολυσμοῦ σαρκός καὶ πνεύματος, καὶ παντός κακοῦ, ἀποχή ἀπὸ κάθε κρίση, κατάκριση, μεμψιμοιρίες, κακίες, φθόνο, μίσος, ὥστε νὰ μὴν ἰσχύη τὸ γραφικὸ «... καὶ οὐκ ἦν φωνή, καὶ οὐκ ἦν

ακρόασις...» (Βασιλέων Α΄ ιη΄ 26 επί Προφήτου Ηλία και Ιερέων του Βάαλ στην Παλαιά Διαθήκη)!

ΚΑΘΗΚΟΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΜΑΣ (ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ).

40. Ένα ακόμη, περαιτέρω, καθήκον του Χριστιανού, δεν είναι να έχωμεν, απλώς, πίστιν, αλλά και ΝΑ ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝ ΑΥΤΗΝ ΠΑΝΤΟΥΚΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ, ΣΕ ΚΑΘΕ ΠΕΡΙΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ!!! ΚΑΙ ΝΑ ΜΗΝ ΤΗΝ ΚΡΥΒΟΜΕΝ, ΜΕΝΟΝΤΕΣ ΣΤΑΘΕΡΟΙ Σ' ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ, ΕΩΣ ΤΕΛΟΥΣ ΤΗΝ ΖΩΗΣ ΗΜΩΝ.

41. Την σημερινή εποχή, όπως έλεγε ένας σύγχρονος Ιεράρχης, είμαστε χλιαροί. Ντρεπόμαστε, για να εκκλησιασθούμε, ντρεπόμαστε να εξομολογηθούμε, ντρεπόμαστε να κοινωνήσουμε, ντρεπόμαστε να κάνουμε τον Σταυρό μας. να πούμε ένα λόγο του Κυρίου. Κρύβουμε την πίστη μας. Γιατί όμως; Μάλιστα στην σημερινή εποχή, που δεν υπάρχουν διωγμοί. Αιτία, κυρίως, όπως λέγει ένας σύγχρονος Πατέρας, η ανθρωπαρέσκεια και η κενοδοξία. Προτιμούμε να είμαστε συνεπείς στον κόσμο και όχι στην Πίστη μας.

42. Όμως τι μας λέγει ο ίδιος ο Κύριός μας:

«Πας ουν όστις ομολογήσει εν εμοί, έμπροσθεν των ανθρώπων... ομολογήσω καγώ, εν αυτώ, έμπροσθεν του πατρός μου, του εν ουρανοίς» (Ματθ. 10, 32).

Η ομολογία της πίστεως είναι ό,τι το ωραιότερο και ωφελιμώτερο για τον πιστό. Είναι αυτή που σε ανεβάζει στον παράδεισο. Είναι αυτή που σε ξεχωρίζει από τους άλλους ανθρώπους.

Μας λέγει ο Απ. Παύλος: «Μη αποβάλητε ουν την παρρησίαν υμών, ήτις έχει μισθαποδοσίαν μεγάλην» (Εβρ. ι΄ 35).

Δηλαδή, προσέξατε να μη χάσετε την άφοβη και γεμάτη από θάρρος πίστη και πεποίθησή σας, η οποία έχει μεγάλο μισθό.

43. Ο ίδιος ο Κύριος μας ζήτησε την ομολογία: «Πας ουν όστις ομολογήσει εν εμοί έμπροσθεν των ανθρώπων, ομολογήσω καγώ εν αυτώ έμπροσθεν του Πατρός μου του εν ουρανοίς» (Ματθ. 10, 32). «Όστις δ' αν αρνήσηται με έμπροσθεν των ανθρώπων, αρνήσομαι αυτόν καγώ έμπροσθεν του Πατρός μου του εν ουρανοίς» (Ματθ. 10, 33).

Η ομολογία, είναι συνεπώς, υποχρέωσις και καθήκον, δι' όλους τους Ορθοδόξους Χριστιανούς, και προς τούτο υποδείγματα και οδοδείκτες δι' εμάς, είναι οι Άγιοι, και οι Μάρτυρες της Πίστεώς μας!

44. Όλοι οι Άγιοί μας και ιδιαιτέρως οι Μάρτυρες ωμολόγησαν με θάρρος, με πίστη, με ανδρεία μπρος στους σκληρούς και πλανεμένους

άρχοντες. Φθάνει μόνο να αναφέρουμε ότι κινήθηκαν κατά της Εκκλησίας και της Πίστεως του Χριστού δέκα μεγάλοι διωγμοί¹⁾ 1) Επί Νέρωνος 64 μ.Χ., 2) Επί Δομετιανού 95 μ.Χ., 3) Επί Τραϊανού 111 μ.Χ., 4) Επί Αδριανού 128 μ.Χ., 5) Επί Αντωνίου του ευσεβούς λεγομένου και επί Αντωνίου του φιλοσόφου 162 μ.Χ., 6) Επί Σεπτίμιου Σεβήρου 202 μ.Χ., 7) Επί Μαξιμίνου 233 μ.Χ., 8) Επί Δεκίου 250 μ.Χ., 9) Επί Ουαλεριανού 258 μ.Χ. και 10) Επί Δοκλητιανού 302 μ.Χ. Σύνολον ένδεκα εκατομμύρια μάρτυρες!!!

45. ΚΑΙ – ΤΕΛΟΣ – ΚΑΘΗΚΟΝ ΔΙΑΤΗΡΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΜΑΣ ΑΝΟΘΕΥΤΗΣ – ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΡΟΣΘΕΤΟΥΜΕ, ΟΥΤΕ ΝΑ ΑΦΑΙΡΟΥΜΕ ΟΥΤΕ ΕΝ ΓΙΩΤΑ, ΟΥΤΕ ΜΙΑΝ ΚΕΡΑΙΑΝ, ΑΠΟ ΟΣΑ ΕΔΙΔΑΧΘΗΚΑΜΕΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΜΑΣ ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ.

ΠΡΟΣΟΧΗ, ΛΟΙΠΟΝ, στις ΑΙΡΕΣΕΙΣ, ΣΤΙΣ ΠΛΑΝΕΣ, ΣΤΑ ΣΧΙΣΜΑΤΑ!! ΔΙΟΤΙΑΥΤΑ ΝΟΘΕΥΟΥΝΤΗΝ ΠΙΣΤΙΝ ΜΑΣ!!! ΕΠΙΣΗΣ, ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΗΝ ΑΓΝΟΙΑ, ΣΤΗΝ ΛΗΘΗΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΜΕΛΕΙΑ. Και αυτά απειλούν την πίστιν μας!

46. Σήμερα, ιδίως στην Ελλάδα, που ζούμε, πολλοί από εμάς, γνωρίζουν λίγα ή καθόλου, πάνω σε θέματα πίστεως. Γι' αυτό και έχουν εύλογα πολλές ερωτήσεις σχετικά με το τι είναι Θεός, εάν υπάρχει Θεός, ποιος είδεν τον Θεό, ποιος είναι ο Θεός. Γιατί μόνον εμείς έχομεν την Αλήθεια. Δεν είναι ο Θεός ίδιος σε όλες τις θρησκείες; Επίσης ρωτούν, αν υπάρχει μετά θάνατον ζωή, αν υπάρχει Κόλαση και Παράδεισος κ.λπ.

47. Έτσι ακατήχητοι που είμαστε, ως Λαός, αλλά και για λόγους ανθρωπαρέσκειας, ντροπής, ή φόβου, αρνούμεθα να ομολογήσωμε σε ποιον Θεό πιστεύουμε, και γιατί, και ποία ακριβώς είναι η πίστη μας.

48. Φυσική συνέπεια όλων αυτών, είναι, στην Ελλάδα του σήμερα, να οργιάζουν παρεκκλίσεις από τα δόγματα της πίστης μας οι αιρέσεις, οι πλάνες, τα άλλα δόγματα, τα σχίσματα. Που καθέννας λέει – κυριολεκτικά – ό,τι θέλει!

49. Όμως, το να φιλοσοφεί κανείς περί Θεού, δεν είναι του κάθενός, γιατί αυτό το πράγμα δεν είναι τόσο φθηνό και χαμηλό(Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος 329-390 μ.Χ. – Λόγος ΚΖ – 3 κατά Ευνομιανών). Και ένα ιώτα, ή μία κεραία να θίξει κανείς, αρκεί για να ακυρώσει όλο το Ευαγγέλιο (Ιερός Χρυσόστομος, Λόγος ΡΓ52, 429).

Οι Άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας, επί των θεμάτων των αιρέσεων αποτελούν την πυξίδα της Ιεράς Παραδόσεως και των Ιερών Κανόνων της Εκκλησίας μας. Και οποιαδήποτε συζήτηση χωρίς αυτές τις δύο βάσεις – πυξίδες μας, σημαίνει άρνηση της Πίστεώς μας.

50. Και εις τα θέματα αντιμετώπισης των Αιρέσεων και των Αιρετικών, οφείλουμε να υπακούωμε εις τα κελεύσματα της Αγίας Γραφής και της Ιεράς Παραδόσεως, αποφεύγοντας κάθε άλλην ύποπτην, ή λεγόμενην «Μεταπατερικήν Θεολογίαν».

«Αύτη η πίστις των Αποστόλων, αύτη η πίστις των Πατέρων, αύτη η πίστις των Ορθοδόξων, αύτη η πίστις την οικουμένην εστήριξεν» (Συνοδικόν της Ορθοδοξίας).

51. Δί' αυτήν την πίστιν μας, αγωνίστηκαν με παρρησίαν και μέχρι αίματος πολλάκις, οι πυρφόροι αγωνισταί, Άγιοι Πατέρες και Μάρτυρες της Εκκλησίας μας, από των Αποστολικών χρόνων μέχρι σήμερα.

52. Ας είναι, λοιπόν, και δι' ημάς, οι Άγιοι Πατέρες και οι φωτεινοί Οδοδείκτες της ζωής μας και τα Μυρίπνοα άνθη του Παραδείσου, που ορθοτόμησαν τον Λόγον της Αληθείας, εις τους Αιώνας των Αιώνων.

Δια τούτο, αναφερόμεθα εκτενώς σε κείμενα και Ομιλίες τούτων, που αποτελούν την Ιεράν – επί των Αιρέσεων – παράδοσίν μας, την οποία ΙεράΠαράδοσιν αρνούνται πεισμόνως να δεχθούν οι αιρετικοί. Τους Αγίους Πατέρας μας ας έχωμεν διαρκώς υπόψιν μας χωρίς να ξεχνούμε τα λόγια του αγίου Μάρκου του Ευγενικού: «στήκετε κρατούντες τας παραδόσεις, ας παρελάβετε, τας τε εγγράφους και αγράφους».

53. Επίσης, υπάρχουν οι ξένες – εκτός Χριστιανισμού – θρησκείες – ιδίως των Μουσουλμάνων, που μας έχουν κατακλύσει, λόγω του Παγκόσμιου Μεταναστατευτικού Κινήματος – αλλά και των Βουδιστών, και Ινδουιστών, και άλλων θρησκειών, και σύγχρονων παραθρησκειών και κάθε άλλης καταστροφικής Λατρείας, ακόμη δε και του Αθεϊσμού(Αθεΐας) με κάθε μορφή τού του, σε οποιαδήποτε απόχρωση και φιλοσοφικό ή πολιτικοκοινωνικό ρεύμα ή κάλυμμα (μανδύα ή μάσκα), αν κρύπτεται.

Η πίστη είναι αναγκαία και για τα εγκόσμια! Δηλαδή για την καθημερινότητά μας.

54. Η πίστη άλλωστε είναι αναγκαία ακόμη και για τα επίγεια. Πολλά πράγματα που περιορίζονται μέσα στον υλικό αυτό κόσμο, ο άνθρωπος δεν μπορεί συχνά να τα γνωρίσει και να τα κατανοήσει παρά μόνο με την πίστη. Διαβάζει κανείς βιβλία ιστορικά, επιστημονικά, φιλοσοφικά, ακούει ειδήσεις από τα πέρατα του κόσμου. Και πώς μπορεί να ξέρει ότι όλα αυτά που διαβάζει και ακούει, είναι αληθινά; Πιστεύει στους συγγραφείς που τα έγραψαν, στους δημοσιογράφους που τα παρουσίασαν, στους δασκάλους που τα δίδαξαν. Εμπιστευόμαστε το Δελτίον Ειδήσεων, την Πρόβλεψη του Καιρού, από τους Μετεωρολόγους. Εμπιστευόμαστε τον χειρουργό – ιατρό, που θα μας κάνει καλά στην Υγεία

μας. εμπιστευόμαστε τον Πιλότο του Αεροπλάνου, με το οποίο θα ταξιδέψουμε κ.λπ. Εμπιστευόμαστε τον Μηχανικό που κατασκεύασε το σπίτι μας κ.ο.κ.

55. Αλλά και στην προσωπική μας ζωή. Πώς ξέρουμε το όνομά μας; Μας το είπαν οι γονείς μας. Κι εμείς το πιστεύουμε. Κι έπειτα πώς ξέρουμε ότι αυτοί είναι οι γονείς μας; Το πιστεύουμε!

56. Και τόσα άλλα πράγματα της καθημερινότητας που τα πιστεύουμε, διότι δεν έχουμε τη δυνατότητα να τα ερευνήσουμε όλα ένα – ένα και να έχουμε γι' αυτά αποδείξεις ότι είναι αληθινά. Πιστεύουμε όμως στην ειλικρίνεια αυτών που μας μεταδίδουν διάφορες ειδήσεις, πληροφορίες, αλήθειες. Διαφορετικά, δεν μπορούμε να επιβιώσουμε.

57. Πόσο μάλλον, λοιπόν, δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς την πίστη στον Θεό. Δεν μπορούμε να βρούμε την ευτυχία μας, εάν δεν γνωρίσουμε τον Θεό, και δεν λάβουμε ορθές απαντήσεις σε όλες τις απορίες μας.

Η πίστη στον Θεό είναι πίστη στον άνθρωπο. «Εφόσον... εμοί εποιήσατε».

58. Αν μελετήσουμε βαθύτερα όλες τις ιστορικά βεβαιωμένες προσπάθειες εγκαθίδρυσης αθεϊστικής κοινωνίας (εθνικοσοσιαλισμός, υπαρκτός σοσιαλισμός κ.λπ.), αλλά και τις σημερινές επιδιώξεις της παγκοσμιοποίησης, θα διαπιστώσουμε ότι συγκλίνουν σε ένα σημείο: στη χρησιμοποίηση του ανθρώπου ως μέσου για την επιτυχία του συστήματος.

Έτσι μπορούμε, νομίζω, βάσιμα να πούμε ότι κοινωνία χωρίς πίστη στον Θεό είναι – σε τελευταία ανάλυση – κοινωνία χωρίς πίστη στον άνθρωπο, αφού ο Θεός, στη χριστιανική τουλάχιστον θρησκεία, αγαπιέται μέσω του ανθρώπου. Δεν μπορείς δηλ. να πεις ότι αγαπάς τον Θεό, αν δεν έχεις αγαπήσει προηγουμένως τον άνθρωπο. Βλέπουμε, λοιπόν, ότι ο άνθρωπος στην άθρη κοινωνία γίνεται χρηστικό μέσο που υπηρετεί, ενώ στην ένθεη κοινωνία, είναι σκοπός που υπηρετείται, αποτελεί δηλαδή το «σκαλοπάτι» για να πλησιάσουμε τον Θεό.

59. Επειδή δε η κλήση του Θεού προς τον άνθρωπο είναι κλήση ελευθερίας, όπως το βλέπουμε αυτό χαρακτηριστικά στο «όστις θέλει» Ματθ, η', 34, θ, 1) του Χριστού, τότε ο άνθρωπος που πιστεύει στον Θεό, και ιδιαίτερα στον Χριστό, είναι ελεύθερος. Και ένας ελεύθερος άνθρωπος είναι οπλισμένος με τη δύναμη της αντίστασης απέναντι σε καθετί που θα επιχειρούσε να του στερήσει την ελευθερία του.

Γι' αυτό χτυπάνε σήμερα την πίστη λυσσαλέα οι «εργολάβοι» της παγκοσμιοποίησης με τα διάφορα όργανά τους. Διότι θέλουν να παραμερίσουν όλα τα εμπόδια που θα μπορούσαν να συναντήσουν στον δρόμο τους για την αλλοτρίωση των λαών. Πώς αλλιώς θα μπορούσαν να «καλλιεργήσουν» το νέο «φρούτο» του ανθρώπου, για να το βάλουν στη συνέχεια ανεμπόδιστα στο «μίξερ» της παγκοσμιοποίησης και να φτιάξουν με αυτό τον «πολτό» που θέλουν; Τον «κιμά», που έλεγε, πριν λίγα χρόνια, ο Μακαριστός, πλέον, Αρχιεπίσκοπος, πρώην πάσης Ελλάδος, κυρός Χριστόδουλος!

60. Οι ιθύνοντες της παγκοσμιοποίησης προβάλλουν ως κοινή θεότητα όλου του κόσμου την κυριαρχία της Νέας Τάξης, η οποία απεργάζεται τη δημιουργία μιας καινούργιας κοινωνίας με ανθρώπους χωρίς πίστη στον Θεό και χωρίς συνείδηση της εθνικής τους ταυτότητας ή της ιστορικής τους καταγωγής. Αργυρώνητα, λοιπόν, όργανα της παγκοσμιοποίησης είναι οι περίφημοι «απόστολοι της επιστημονικής αθεΐας», εφόσον παρουσιάζουν μια κραυγαλέα αντινομία: γιγαντισμό του μυαλού και νανισμό του ήθους τους.

61. Σχετικά με τα περί θρησκείας, πίστεως, και με τα περί Θεού, υπάρχουν και άλλοι τρεις παράγοντες εχθρικοί προς την πίστη μας: Τρεις είναι οι γίγαντες κατά τους Πατέρες που πολεμούν την πίστη μας: η άγνοια, η λήθη και η αμέλεια. Και η μεν άγνοια καταπολεμείται με την μελέτη και την ακρόαση του θείου λόγου. Η λήθη είναι η λησμοσύνη. Αυτή πολεμείτε με την συνεχή επανάληψη. «Τα αυτά γράφειν υμίν, εμοί μεν ουκ οκνηρόν, υμίν δε ασφαλές» (Φιλ. 3.1), έλεγε ο Απόστολος Παύλος. Δηλαδή, το να σας γράφω και να σας υπενθυμίζω τα ίδια, για μένα δεν είναι κουραστικό, για σας όμως είναι ασφάλεια.

Η αμέλεια περιέχει τεμπελιά, αδιαφορία και αναβολή. Αυτή σαρώνει όλες τις ωραίες αποφάσεις που παίρνουμε κατά καιρούς, για προσευχή, μελέτη και πνευματική ζωή. Χρειάζεται εγρήγορση και «βία» στον εαυτό μας.

62. Και πρώτα από όλα, και πριν από όλα, υφίσταται το θεσμικόν ερώτημα «τι είναι Θεός»;

Κατά τον Άγιο Ιωάννη τον Δαμασκηνόη λέξη «Θεός» παράγεται η εκ του θέειν (= τρέχειν), επειδή ο Θεός είναι πανταχού παρών, η εκ του αίθειν(= καίειν), «ο γαρ Θεός πυρ καταναλίσκον πάσαν κακίαν εστίν», η εκ του θεάσθαι,επειδή ο Θεός τα πάντα βλέπει και «εθεάσατο τα πάντα πριν γενέσεως αυτών» η εκ του θω (τίθημι),επειδή ο Θεός είναι ο ποιητής πάντων και ο αίτιος κατασκευής των πάντων.

63. Ο Άγιος Κύριλλος Ιεροσολύμων λέγει, ότι ο Θεός είναι ένας, αγέννητος, άναρχος, άτρεπτος, αναλλοίωτος, άχρονος, και ποτέ δεν πεθαίνει. Είναι αγαθός και δίκαιος. Δημιουργός του ουρανού και της γης και των αγγέλων. Είναι ο ποιητής και των ψυχών και των σωμάτων.

Ενώ κατά την ουσία ο Θεός είναι ένας, όμως έχει τρία πρόσωπα. Είναι ο αγέννητος Πατήρ, ο μονογενής Υιός Του, ο Θεός Λόγος, και το εκπορευτό εκ του Πατρός, Άγιον Πνεύμα.

Το θέμα είναι, πώς ο θνητός και πεπερασμένος άνθρωπος θα ερμηνεύσει τον ανερμήνευτο; Πώς ο πηλός μπορεί να καταλάβει τον άπειρο Θεό;

64. Ο Θεός είναι η πηγή των αγαθών, η άπειρη αγάπη, ο υπέρθεος έρωσ, των εφετών το ακρότατον. Είναι το αληθινό φως που φωτίζει και δεν φωτίζεται. Είναι το Α και το Ω, η αρχή και το τέλος. Είναι ο αδαπάνητος θησαυρός και της φιλανθρωπίας το ανεξάντλητο πέλαγος.

Και ο Ιερός Χρυσόστομος τονίζει: Το μόνο που γνωρίζουμε είναι ότι υπάρχει ο Θεός. Δεν πρέπει όμως να περιεργαζόμαστε την ουσία Αυτού. Και ο προφήτης Δαβίδ λέγει, ότι είναι άφρονας αυτός που λέγει, ότι δεν υπάρχει Θεός. «Είπεν άφρων εν τη καρδία αυτού · ουκ έστι Θεός» (Ψαλμ. 13, 1).

Ο Θεός υπάρχει και είναι ανέκφραστος, άόρατος, ακατάληπτος, απερινόητος και απρόσιτος. Να, πως το λέγει ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός: «Άπειρο είναι το θείο και ακατάληπτο και μόνο ένα από αυτό είναι καταληπτό, η απειρία και η ακαταληψία».

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΩΝ ΑΔΙΑΦΟΡΩΝ – «ΠΙΣΤΩΝ»

Είναι αυτοί που «δηλώνουν πιστοί», αλλά πέραν τούτου – δεν δείχνουν κανένα ενδιαφέρον, να ενισχύσουν την πίστη των. Προβάλλουν, διάφορες ευτελείς, συνήθως, δικαιολογίες, προς τούτο, όπως π.χ. «Δεν έχω χρόνο», «αυτά τα ξέρω» κ.λπ.

Συμπερασματικά, οι ΑΔΙΑΦΟΡΟΙ... ΔΕΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΥΝ ΚΑΜΜΙΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΘΕΟΥΣ.

65. Αν όμως, αγαπητοί μου, υπάρχουν λίγοι άθεοι, ωστόσο υπάρχουν πολλοί, πάρα πολλοί, αδιάφοροι. Αν εξαιρέσουμε τις μεγάλες γιορτές, που πολλοί εκκλησιάζονται τυπικά και από συνήθεια, στην άλλη ζωή τους, σε τίποτα σχεδόν δεν διαφέρουν από τους άπιστους. Ζούνε, κινούνται και πολιτεύονται όπως οι άθεοι. Κάνουν ό,τι κάνουν και οι άθεοι. Έχουν τόσο ενδιαφέρον για το Θεό, στον οποίο λένε ότι πιστεύουν, όσο και οι άθεοι.

Και πιο συγκεκριμένα: Ο άθεος ποτέ δεν διαβάζει περιοδικό ή βιβλίο, που μιλάει για τον Δημιουργό Του. Το ίδιο κάνουν και οι Χριστιανοί της ταυτότητας. Διαβάζουν όλα τ' άλλα, που τους οδηγούν από το κακό στο χειρότερο, όχι όμως εκείνα που θα τους δείξουν το δρόμο το σωστό. Οι άθεοι το θεωρούν προσβολή τους να έχουν σχέση με Θεό και Θρησκεία. Το ίδιο κάνουν και οι εκκλησιαζόμενοι τις μεγάλες γιορτές. Ντρέπονται στην καθημερινή ζωή τους να φανούν ότι έχουν κάποια σχέση με τον Θεό και το νόμο Του.

66. Ακόμα: Ο άθεος, εκτός σπανίων εξαιρέσεων, μια και δεν έχει Θεό, φυσικό είναι να μην έχει τίποτα. Ούτε συνείδηση. Ούτε ηθική. Ούτε χαλινό. Ούτε ενδιαφέρον για το διπλανό του. Ούτε οτιδήποτε που σχετίζεται με τους θείους νόμους, επάνω στους οποίους ανέκαθεν στηρίζεται ο κόσμος. Ο άθεος κατά κανόνα στριφογυρίζει γύρω από τον εαυτό του, τον οποίο θεοποιεί. Έτσι μπορεί, όταν το κρίνει σκόπιμο, να κάνει παν ό,τι είναι ανήθικο, εγκληματικό, ασεβές, άδικο, αρκεί να ικανοποιεί το συμφέρον του. Είναι έτοιμος να πατήσει επάνω σεπτώματα προκειμένου αυτός ν' ανέβη, να κερδίσει, να ωφεληθεί. Είναι έτοιμος να ψευδορκήσει, να εξαπατήσει, να αισχροκερδίσει, να πλαστογραφήσει (αρκεί να μην τον πιάσει ο νόμος).

Το φοβερό είναι ότι όλα αυτά γίνονται καθημερινά και από τους ανθρώπους εκείνους, που λένε ότι είναι «χριστιανοί» ή ότι δεν έχουν αρνηθεί το Θεό και την πίστη τους. Στο σημείο αυτό δεν μπορείς να ξεδιαλύνεις ποιος είναι άθεος και ποιος πιστεύει. Ποιος κάνει το σταυρό του και ποιος δεν τον κάνει. Ποιος εκκλησιάζεται κάποτε – κάποτε και ποιος δεν εκκλησιάζεται ποτέ. Ποιος έχει βαπτισθή και ποιος είναι αβάπτιστος.

Νομίζουν οι «Χριστιανοί» αυτοί ότι η Θρησκεία δεν έχει καμιά σχέση με τη ζωή τους. Ότι η Θρησκεία είναι περίπου ό,τι και μια εθνική γιορτή, που τη θυμάσαι μια φορά στο τόσο, χωρίς καμιά άλλη υποχρέωση. Ή ότι είναι ένα γιορτινό κοστουμί, που το φοράς μια φορά στο τόσο και μετά το κλειδώνεις στην ντουλάπα σου.

ΔΕΝ ΕΧΩ ΧΡΟΝΟ.

67. Μια τεράστια απατηλή δικαιολογία των αδιάφορων, είναι ότι «δεν έχουν χρόνο» να ερευνήσουν, τα περί πίστεως στον Θεό. Δεν έχουν χρόνο να μελετήσουν Αγία Γραφή, να μελετήσουν Βίους Αγίων, να βρουν Αγιοπατερικά Κείμενα, να παρακολουθήσουν μία Χριστιανική Ομιλία, ένα Χριστιανικό κήρυγμα! Την ίδια στιγμή – όμως – οι ίδιοι, βρίσκουν χρόνο

να ασχοληθούν και ενημερωθούν, με κάθε λεπτομέρεια, για θέματα επουσιώδη, όπως π.χ. για αθλητικά νέα, για καλλιτέχνες – είδωλα, για την πολιτική – κόμματα – συνδικαλισμό, για την Μόδα, ακόμη και για να κάνουν «κοινωνική κριτική», όπως αποκαλούν, το κοινώς λεγόμενον κουτσομπολιό.

Πώς, αγαπητέ μου, για όλα αυτά τα χρήσιμα και άχρηστα, που στο κάτω – κάτω δεν σε αφορούν αμέσως και δεν έχεις να χάσεις ή να κερδίσεις τίποτα από τη γνώση ή άγνοιά τους, βρίσκεις καιρό και δεν βρίσκεις μόνο για το αιώνιο μέλλον σου; Ας μην υποκρινόμαστε. Ας είμαστε τουλάχιστον ειλικρινείς. Ας ομολογήσουμε, ότι δεν λείπει ο καιρός, αλλά το ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ!

Μάλιστα! Δεν υπάρχει το ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ. Πώς για όλα τ' άλλα βρίσκουμε χρόνο; Ποιος ποτέ είπε, ότι δεν θα κοιτάξει το άρρωστο παιδί του, γιατί δεν έχει καιρό; Ποια μάνα είπε ότι δεν θα ετοιμάσει το φαγητό του παιδιού της, γιατί δεν έχει καιρό; Ποιος ποτέ έμεινε για καιρό νηστικός, γιατί δεν έχει καιρό; Ποιος δεν πήγε στο ράφτη, γιατί δεν είχε καιρό και περπάτησε γυμνός στους δρόμους; Για όλα αυτά έχουμε καιρό, επειδή για όλα ενδιαφερόμαστε. Μόνο για κείνο, που δεν ενδιαφερόμαστε, δεν έχουμε καιρό.

ΑΥΤΑ ΤΑ ΞΕΡΩ.

68. Είναι και κάτι άλλο, που μας κρατεί στην κατάσταση αυτή της νάρκης. Έχουμε την ψευδή, την απατηλή και ανόητη ιδέα, ότι αυτά τα ξέρουμε! Χωρίς ποτέ να ενδιαφερθούμε. Χωρίς ποτέ ν' ανοίξουμε την Αγία Γραφή. Χωρίς ποτέ ν' ανοίξουμε ένα βιβλίο, που μιλάει για το Θεό, για τα καθήκοντά μας, για την παρούσα ζωή και για τη μέλλουσα. Για το θάνατό μας (μη κτυπάτε άδικα ξύλο). Για το αιώνιο μέλλον μας. Για τη μεγάλη Δίκη απ' όπου θέλοντας και μη θα περάσουμε. Για την αμοιβή ή τιμωρία που μας περιμένει. Για όλα αυτά έχουμε την αυταπάτη ότι τα ξέρουμε.

ΠΟΥ ΝΑ ΤΟΝ ΚΑΤΑΤΑΞΟΥΜΕ;

69. Έτσι, όλος αυτός κόσμος, μολονότι λέει ότι πιστεύει. Ότι κάποτε εκκλησιάζεται. Ότι κάποτε κάνει το σταυρό του. Ότι δεν είναι άθεος και άθρησκος, ωστόσο, είναι στην ίδια μοίρα με τον άθεο και τον άπιστο. Ή, μάλλον, είναι από μια πλευρά σε χειρότερη μοίρα. Ο άθεος δεν ενδιαφέρεται και δεν τα ζει αυτά, γιατί απλούστατα δεν τα πιστεύει. Και το ομολογεί. Επομένως είναι συνεπής. Η απιστία του συμβαδίζει με τη

ζωή του. Ενώ εκείνος, που λέει ότι πιστεύει, χωρίς να έχει κανένα ενδιαφέρον για την πίστη του και για τα καθήκοντα και τις υποχρεώσεις που πηγάζουν απ' αυτή, αυτός καταντάει να είναι χειρότερος από τον άπιστο. Καταντάει στην υποκρισία.

Πού, λοιπόν, να τον κατατάξουμε τον άνθρωπο αυτό; Στους άπιστους; Δεν τον δέχονται, γιατί λέει ότι πιστεύει. Στους πιστούς; Ούτε αυτοί τον δέχονται, γιατί η ζωή του είναι η ίδια μ' εκείνη των άπιστων. Ποια, λοιπόν, είναι η θέση του ανθρώπου αυτού;

Δ. ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ ΣΤΟΝ ΘΕΟ ΤΙ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΦΕΡΟΥΝ;;; Η ΒΙΒΛΟΣ ΚΑΙ Η ΙΕΡΑ ΠΑΡΑΔΟΣΗ – ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ ΟΙ ΕΝΘΕΟΙ;;;

70. Η δημιουργία του κόσμου, έχει τεράστια σημασία κατά τους ένθεους.

Ο ΘΕΟΣ ΜΑΣ ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕΝ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΚΥΒΕΡΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ, ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ.

71. Και η συντήρηση του κόσμου, σε τελειότητα, απασχολεί τους ένθεους. ANEY TOY ΘΕΟΥ, ΟΥ ΔΥΝΑΜΕΘΑ ΠΟΙΕΙΝ ΟΥΔΕΝ (Ιωάν 15,5). Η διακήρυξη του Χριστού ότι είναι Θεός σε πλείστα όσα, σημεία, της διδασκαλίας Του. Μεγάλη απόδειξη της πίστεώς σου στον Θεό είναι η ανάσταση του Χριστού. Ταθαύματα του Θεού.

72. Στο ερώτημα: Υπάρχει Θεός; Γυρίζοντας τον χρόνο, πίσω, φθάνουμε στην Δημιουργία του Κόσμου. Εκεί συναντούμε την πόρτα του Θεού... δηλαδή το μεγαλείον του Δημιουργού μας! Είναι άπειρα τα βιβλικά επιχειρήματα περί της Υπάρξεως Θεού.

73. Δαυίδ: Ψαλμός 19 στιχ. 1-4.

Οι ουρανοί διηγούνται Δόξαν Θεού, ποίησιν δε των χειρών Αυτού, αναγγέλλει το στερέωμα (Ψαλμ. 18,2). Στην αρχή – αρχή της Βίβλου, αναγιγνώσκομεν:

Γένεσις α' 1(αρχή της Αγίας Γραφής):

«Εν αρχή εποίησεν ο Θεός, τον Ουρανό και τη Γη». Στην αρχή – αρχή, του Ευαγγελίου, του Ιωάννου του Θεολόγου, βλέπομεν: Ιωάννου κεφ. α', στίχοι 1-3 (Ιωάν., α, 1-3): «Εν αρχή ην ο Λόγος. Και ο Λόγος ην προς τον Θεόν. Και ο Θεός ην ο Λόγος... και ... χωρίς Αυτόν ουδέν γέγονεν» (Αναστάσιμον Ευαγγέλιον).

Επίσης έχομεν: Ματθαίου κεφ. ε', στιχ. 8 «Μακάριοι οι καθαροί τη καρδία, ότι αυτοί επίσης τον Θεόν όψονται» (Ματθ., ε,8). Αλλά, και στα

κείμενα, της Θείας Λειτουργίας, βλ. Ιωάννης ο Χρυσόστομος(30) «Συ γαρ ει Θεός ανέκφραστος, απερινόητος, αόρατος, ακατάληπτος» και στην αρχή της Λειτουργίας του Μεγ. Βασιλείου «άναρχε, αόρατε, ακατάληπτε, απερίγραπτε...».

74. Για τους πιστούς – ένθεους –ισχύουν και όσα είπαμε στην Εισαγωγή – και στον Πρόλόγό μας. Ως εμεγαλύνθη τα έργα Σου, Κύριε, πάντα εν Σοφία εποίησας (Ψαλμός 103 στιχ. 24).

75. «Φυσικά, κάθε οίκος κατασκευάζεται από κάποιον αλλά εκείνος που κατασκεύασε τα πάντα είναι ο Θεός» (Εβραίους γ' 4). Επιχείρημα προβάλλουν οι Ένθεοι, και εκ της ευταξίας και της υπάρξεως ζωής στο σύμπαν!!!

76. Η Αγία Γραφή παρέχει αδιάσειστες αποδείξεις, ότι Υπάρχει Θεός. Μας προτρέπει, όμως, να πιστέψουμε ότι Υπάρχει, όχι δεχόμενοι τυφλά, τι λένε οι θρησκείες, αλλά χρησιμοποιώντας την λογική μας (Ρωμαίους, ιβ, στιχ. 1, Α' Ιωάννου επιστ. Κεφ. ε στιχ. 20).

77. Για τους ένθεους, τεράστια σημασία έχει – ως απόδειξη της Θεότητας του Χριστού – και το ότι υπάρχουν προφητείες πολλών αιώνων προ Χριστού, που προϋποθέτουν φωτισμόν υπερκόσμιον. Όλες αυτές οι προφητείες έχουν εκπληρωθεί εξ ολοκλήρου, και μάλιστα, αν τις κατατάξει κάποιος σε μια σειρά, μπορεί να έχει την πλήρη βιογραφία του Χριστού, πριν ακόμα γεννηθεί!!!

78. Η ύπαρξη λεπτομερών προφητειών, που γράφτηκαν πολλούς αιώνες πριν την εκπλήρωσή τους – και εκπληρώθηκαν, – όντως, – με απόλυτη ακρίβεια, μέχρι την τελευταία τους λεπτομέρεια – «μαρτυρεί γνώσεις και αποδεικνύει φωτισμόν υπερκόσμιον, δηλαδή ότι προήλθαν από υπερανθρώπινη πηγή» (2ηΠέτρου κεφ. α' στιχ. 21). Δεν ήσαν – δηλαδή – απλές ανθρώπινες σκέψεις, συμπεράσματα, γνώμες και προβλέψεις, αλλά πληροφορίες που μας ήλθαν από ψηλά. Άρα, έτσι αποδεικνύεται, ότι η πίστη μας, είναι ορθή! Διότι, το χάρισμα του προφητεύειν – όπως και όλα τα χαρίσματα – «άνωθεν εστί καταβαίνον»!

79. Για παράδειγμα, στην αρχαιότητα, οι διάφοροι ειδωλολατρικοί – τότε – λαοί της Αρχαιότητας, πίστευαν για την Γη, ότι ... στηριζόταν πάνω σε κάποιο ζώο, ή ότι την κρατάει στους ώμους του ένας γίγαντας...

80. Όμως, την ίδια – αρχαία – εποχή, η Αγία Γραφή (Παλαιά Διαθήκη) περιγράφει – σωστά – ότι «ο Θεός, κρεμάει την Γη, στο τίποτε»(Ιώβ κστ 7) και, επίσης, περιγράφει σωστά, το σχήμα της Γης ως «κύκλος» ή «σφαίρα»(Ησαΐας, κεφ. μ (40), στίχος 22). Άρα, οι τότε βιβλικοί συγγραφείς, είχαν λάβει τις πληροφορίες των από τον Θεό!!! Πώς αλλιώς,

είχε ορθή επιστημονικά γνώμη ο Ιώβ και ο Ησαΐας κ.λπ.; Την ίδια στιγμή που οι «Σοφοί» σύγχρονοί των, πίστευαν σε Γίγαντα, ή σε ένα ζώο, που κρατούσε στην πλάτη του τη Γη;;;

81. Οι άνθρωποι, ωστόσο, ακόμη και στον μεσαίωνα(π.χ. 10ος-15ος αιών) πίστευαν ότι η Γη, είναι ... επίπεδη (!) και ότι ... δεν κινείται!!! Δηλ. λάθος! Έχομεν, εδώ, την περίπτωση του Γαλιλαίου.

Ποιες οι αποδείξεις περί υπάρξεως του Θεού;

82. Την απάντηση μάς την δίνει ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος: «Ποιος ρύθμισε με τάξη τα ουράνια και επίγεια σώματα, όσα κινούνται με τον αέρα και όσα ζουν μέσα στο νερό και όσα υπήρχαν πριν από αυτά, δηλαδή τον ουρανό, τη γη, τον αέρα, το νερό; Ποιος τα ανάμιξε και τα διαχώρισε; Ποιος δίνει και κατευθύνει την ατέλειωτη και ανεμπόδιση κίνηση;

Δεν είναι λοιπόν ο δημιουργός των πάντων αυτός που έχει φυτεύσει το λογικό, με το οποίο τα πάντα κατευθύνονται στη ζωή; Αλλά ποιος είναι ο δημιουργός τους; Δεν είναι αυτός που τα έπλασε και τους έδωσε ζωή; Δεν μπορούμε βέβαια να δώσουμε τόση δύναμη στην τύχη. Αλλ' έστω ότι δημιουργήθηκαν κατά τύχη. Ποιος τα ρύθμισε; Ας το αποδώσουμε και αυτό, αν θέλετε, στην τύχη. Ποιος τα διατηρεί και τα φυλάει σύμφωνα με τους πρώτους νόμους; Κάποιος άλλος ή η τύχη; Οπωσδήποτε κάποιος άλλος και όχι η τύχη. Και τι είναι τέλος πάντων αν όχι ο Θεός; Έτσι λοιπόν το λογικόπου είναι φυτευμένο σε όλους μας, και που είναι ο πρώτος νόμος μέσα μας ενωμένος με όλους τους ανθρώπους, μας ανέβασε από τα ορατά στον Θεό».

Μπορείτε να αποδείξετε ότι ένας είναι ο Θεός και όχι πολλοί;

83. Για τους πιστούς που αποδέχονται την Αγία Γραφή εκεί μαρτυρείται ότι ο Θεός είναι ένας και όχι πολλοί. «Εγώ ειμί Κύριος ο Θεός σου... ουκ έσονταί σοι θεοί έτεροι πλην εμού» (Εξοδ. 20, 2).

Για όσους αρνούνται την Γραφή τους απαντούμε. Αν παραδεχθούμε πολλούς θεούς είναι ανάγκη να επισημάνουμε και κάποιες διαφορές ανάμεσα στους πολλούς. Γιατί αν δεν υπάρχει καμιά διαφορά σ' αυτούς, τότε, ένας θα είναι, και όχι πολλοί.

Αν όμως υπάρχει διαφορά σ' αυτούς, τότε που είναι η τελειότητα;

Πώς είναι δυνατόν να κυβερνηθεί ο κόσμος από πολλούς χωρίς να διαλυθεί και να καταστραφεί, αφού θα παρουσιασθούν αντιθέσεις στους κυβερνήτες; Και ποιος απ' όλους αυτούς έβαλε τάξη; Συνεπώς ένας είναι ο Θεός, τέλειος, απερίγραπτος, δημιουργός του σύμπαντος, αυτός που κυβερνά τα πάντα, η πηγή της τελειότητας.

Αφού ο Θεός είναι ένας, πώς έχουμε Τριάδα;

84. Την απάντηση μάς την δίνει ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός. Μας λέγει, ότι ο Θεός είναι ένας κατά την ουσία, τριαδικός όμως στις υποστάσεις δηλαδή στα πρόσωπα. Είναι ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα. Οι τρεις αυτές υποστάσεις είναι ασυγχύτως ενωμένες και αδιαστάτως διαιρούμενες. Εμφανίσθηκαν, δε αισθητώς (= δια των αισθήσεών μας!) στην Ανθρωπότητα, τόσο κατά την Βάπτισμα του Χριστού (6 Ιανουαρίου), στον Ιορδάνη Ποταμό, όσο και κατά την Μεταμόρφωση του Κυρίου (6 Αυγούστου) στο όρος Θαβώρ!

85. Ο Πατέρας κατέχει τη θεότητα χωρίς να την έχει λάβει από κανέναν άλλον, την δίνει απόλυτα στον Υιό τον οποίο γεννά αϊδίως και στο Άγιο Πνεύμα μέσα στο οποίο ενώνονται και οι τρεις.

86. Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος θα μας πει: Μία είναι η ουσία της θεότητας που διακρίνεται σε τρεις υποστάσεις, τρία πρόσωπα ενώμένα μεταξύ τους.

Υπάρχει λοιπόν ένας Θεός, ο Πατέρας, από τον οποίον προέρχονται τα πάντα, ένας Κύριος Ιησούς Χριστός, δια του οποίου έγιναν τα πάντα και ένα Άγιο Πνεύμα μέσα στο οποίο υπάρχουν τα πάντα.

87. Ο Πατέρας είναι άναρχος χωρίς αρχή, γιατί δεν προήλθε από κανένα. Ο Υιός γεννάται αϊδίως από τον Πατέρα. Το Άγιο Πνεύμα εκπορεύεται από τον Πατέρα και αποστέλλεται σε μας δια του Υιού.

88. Σημειωτέον ότι, όπως μας προειδοποίησε νο Κύριος και οι Μαθητές – Ευαγγελιστές του, και ο Απόστολος των Εθνών, Παύλος προέκυψαν πολλές αιρέσεις, αμφισβητώντας – κυρίως – την θεότητα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και το Αγιοτριαδικόν μας δόγμα. Επ' αυτών των αιρέσεων, απεφάνθησαν με σαφήνεια οι δύο πρώτες Οικουμενικές Σύνοδοι(324, 380 μ.Χ.) και συντάχθηκε το Σύμβολο της Πίστεως. (βλ. παράρτημα στο τέλος).

Ε. ΜΙΑ ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΔΕΙΞΕΩΝ ΠΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΥΝ ΟΙ ΕΝΘΕΟΙ (ΠΙΣΤΟΙ) ΠΕΡΙ ΥΠΑΡΞΕΩΣ ΘΕΟΥ, ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

89. Οι ένθεοι – εις πείσμα των τυφλωμένων αθέων – παρουσιάζουν και επικαλούνται πληθώραν αδιάσειστων αποδείξεων περί της υπάρξεως του Θεού.

Πηγές των αποδείξεων περί της υπάρξεως του Θεού, είναι:

α) Η Βίβλος(Παλαιά και Καινή Διαθήκη), καλούμενη – επίσης – και «Αγία Γραφή»!

β) Η Ιερά Παράδοσις (ΑγιοΠατερικά Κείμενα, Διδασκαλίες Αγίων Αποστόλων – Διδαχές – Αποφάσεις Οικουμενικών και Τοπικών Συνόδων – Πηδάλιον – Ιερά Βιβλία της Πίστεώς μας – Βίοι Αγίων της Εκκλησίας μας κ.λπ.).

γ) Η μαρτυρία που έδωσαν, με το αίμα των, 11.000.000 Ορθόδοξοι Ιερομάρτυρες, των διωγμών των τριών (3) πρώτων αιώνων μ.Χ. Δυσκολεύεται κανείς να πιστέψει, ότι όλοι αυτοί, συνεννοήθηκαν να πουν ψέματα, τα ίδια ψέματα, και να μην διστάσουν, για την πίστη των στον Θεό, να δώσουν και την ζωήν των, ακόμη. Χωρίς, κανένα, επίγειο(υλικό) αντάλλαγμα! Τουναντίον, τους έταξαν πολλά υλικά αγαθά, αν προσκυνούσαν τα είδωλα και δεν το εδέχοντο!!!

δ) Το γεγονός των δεκάδων – εκατοντάδων θαυμάτων (υπερφυσικών) γεγονότων, που ετέλεσεν ο ίδιος ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, οι Άγιοι Απόστολοι εν ονόματί Του, και οι Άγιοι της Ορθοδοξίας μας, διαχρονικώς, εις το όνομα του Πατρός, και του Υιού, και του Αγίου Πνεύματος, όλα αυτά!

Προσοχή εδώ: Εκείνος, που για να πιστέψει στον Θεό, ζητά θαύματα, δεν έχει αρχοντιά. Για τον Θεό αυτό έχει αξία: Να αγαπήσουμε τον Θεό, μόνο και μόνο επειδή είναι αγαθός! (Άγιος Παΐσιος).

ε) Η ίδια η αναμφισβήτητος, Αγία Ανάστασις Του, Κυρίου μας ΙησούΧριστού, την οποίαν, με τόσα ψεύδη, και τόσες παράλογες σκευωρίες και συκοφαντίες, προσπάθησαν να αποκρύψουν– κυρίως οι Εβραίοι, και οι άθεοι των αιώνων.

στ) Το υπερ-λόγον και υπέρ-κόσμιον, προορατικόν χάρισμα, τωνΠροφητών,προ Χριστού και μετά Χριστόν, που επαληθεύθηκαν πλήρως, και επαληθεύονται ακόμη και στις ημέρες μας, διαχρονικώς.

ζ) **ΕΙΔΙΚΩΣ, ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΣ, ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.**

Το γεγονός της Αναστάσεως, δεν είναι απλώς ένα εντυπωσιακό γεγονός, ούτε, βεβαίως έγινε, δια να δημιουργήσει ενθουσιασμό και ζητωκραυγές, αλλά πρωτίστως είναι, το «θεμέλιον» εκείνο της πίστεως, επί του οποίου θα εδράζεται το «οικοδόμημα» της αμωμήτου ημών Πίστως! Ας ίδωμεν εν προκειμένω, πώς ο Θεός Απόστολος Παύλος ομιλεί δια την Ανάστασιν του Κυρίου, αλλά και πώς θεμελιώνει την πίστιν ημών εις αυτό τούτο το γεγονός της εκ νεκρών Αναστάσεως του Χριστού.«Ει δε Χριστός κηρύσσεται ότι εκ νεκρών εγήγερται, πώς λέγουσι τινές εν υμίν ότι ανάστασις νεκρών ουκ εστίν; Ει δε Χριστός ουκ εγήγερται, κενόν άρα το κήρυγμα ημών, κενή δε και η πίστις υμών.

Ευρισκόμεθα δε και ψευδομάρτυρες του Θεού, ότι εμαρτυρήσαμεν κατά του Θεού ότι ήγειρε τον Χριστόν, ον ουκ ήγειρεν είτερ άρα νεκροί ουκ εγείρονται. Ει γαρ νεκροί ουκ εγείρονται, ουδέ Χριστός εγήγερται. Ει δε Χριστός ουκ εγήγερται, ματαία η πίστις υμών· έτι εστέ εν ταις αμαρτίαις υμών... Νυνί δε Χριστός εγήγερται εκ νεκρών, απαρχή των κεκοιμημένων εγένετο... ούτω και εν τω Χριστώ πάντες ζωοποιηθήσονται» (Α΄ Κορινθ. ΙΕ΄ 12-22).

Το ιερόν τούτο Αγιογραφικόν Παύλειον κείμενον, θα ελέγωμεν ότι είναι ο θριαμβευτικός παιάν της Αναστάσεως του Σωτήρος. Είναι αυτό τούτο το γεγονός, αλλά και όσα απορρέουν από Αυτό.

Ο Κύριος έχει αποδείξειμε κάθε τρόπον, εις τους μαθητάς Του, και την αλήθειαν της Αναστάσεώς Του, αλλά και την Θεότητά Του και απαιτεί από αυτούς— θα ελέγομεν — την, μετά παρρησίας διακήρυξιν όλων των γεγονότων τα οποία εβίωσαν, καθ' ον χρόνον ήσαν μετά του Ιησού .«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αυτούς τηρείν πάντα όσα ενετειλάμην υμίν· και ιδού εγώ μεθ' υμών ειμί πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος. Αμήν» (Ματθ. ΚΗ΄ 19-20). Η ομολογία, είναι πλέον, καθήκον, και οφείλουν να θυσιάσουν τα πάντα, αλλά και να θυσιασθούν χάριν αυτής.

η) **ΕΙΔΙΚΩΣ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑ ΠΑΡΑΔΟΣΗ, ΠΙΟ ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ!!!**

Η Ιερά Παράδοση (ΑγιοΠατερικά Κείμενα, Διδασκαλίες Αγίων Αποστόλων – Διδαχές – Αποφάσεις Οικουμενικών και Τοπικών Συνόδων – Πηδάλιον – Ιερά Βιβλία της Πίστεώς μας – Βίοι Αγίων της Εκκλησίας μας κ.λπ.) είναι – δυστυχώς – έννοια άγνωστη, στους πολλούς Ορθοδόξους Χριστιανούς, αν και είναι σημαντικώτατη πηγή της Πίστεώς μας, μαζί, και σε συνεργασία, με την Αγία Γραφή, την οποία και ερμηνεύει αυθεντικά, δια των Αγίων Πνευματοφόρων Πατέρων της Εκκλησίας μας.

Αν ρωτήσεις, εννέα στους δέκα Ορθοδόξους Χριστιανούς, τι είναι Ιερά Παράδοση, δεν θα σου δώσουν ικανοποιητική απάντηση. Έτσι, είναι χρήσιμο, να αναφερθούμε πιο αναλυτικά, πάνω στην έννοια της Ιεράς Παραδόσεως.

Ποια είναι ευρύτερη έννοια, η Αγία Γραφή ή η Ιερά Παράδοση;

Ποια είναι αρχαιότερη, η Ιερά Παράδοση ή η Αγία Γραφή;

Οι άλλες Χριστιανικές Ομολογίες, πέραν των Ορθοδόξων, γιατί δεν μας αναφέρουν κάτι για την Ιερά Παράδοση και τους Αγίους Πατέρες της πίστεώς μας;;; Τι σημαίνει αυτό;;;

Ας τα δούμε, όλα αυτά, τα θέματα, κάπως πιο αναλυτικά, με την μορφή ερωταποκρίσεων:

Ερώτηση: Από πού μαθαίνουμε τα λόγια του Θεού;

Απάντηση: Κατ' αρχάς η πίστη μας «άπαξ παρεδόθη», μας δόθηκε μια φορά. Η Αγία Γραφή άρχισε να γράφεται από το 1500 π.Χ. και ολοκληρώθηκε το 98 μ.Χ. Έτσι έχουμε μια ολοκληρωμένη πηγή πληροφοριών σχετικά με το ποιος είναι ο Θεός, η οποία φτάνει μέχρι εμάς με δύο τρόπους.

Ο ένας τρόπος είναι η Ιερά Παράδοση που είναι ευρύτερη και αρχαιότερη της Αγίας Γραφής και ο άλλος είναι το γραπτό κείμενο που λέγεται Αγία Γραφή και που είναι μέρος της Ιεράς Παραδόσεως. Δεν είναι η Ιερά Παράδοση μέρος της Γραφής. Η Γραφή είναι μέρος της Ιεράς Παραδόσεως. Όμως και τα δύο αυτά μέσα έχουν μια πηγή, τον Θεό. Ο Θεός, σαν πηγή γνώσεως, αποκαλύπτει την πίστη και με την Παράδοση και την Γραφή φτάνει μέχρι εμάς.

Ερώτηση: Τι είναι η Ιερά Παράδοση και από πού προέρχεται το περιεχόμενό της;

Απάντηση: Η Ιερά Παράδοση είναι προφορική διδασκαλία του Χριστού. Λέγεται παράδοση γιατί το κήρυγμα μεταδίδετο προφορικά τα πρώτα τριάντα (30) χρόνια του Χριστιανισμού. Ο λόγος για τον οποίο άρχισαν να γράφονται ορισμένα πράγματα ήταν γιατί είχαν ήδη αρχίσει να δημιουργούνται προβλήματα στην πρώτη Εκκλησία, από διαστρεβλώσεις του προφορικού κηρύγματος. Έτσι οι Απόστολοι έγραψαν τότε για να διαλύσουν αυτές τις παρερμηνείες και τις νοθείες στο προφορικό τους κήρυγμα και έτσι έχουμε τη Γραφή.

Η Ιερά παράδοση λοιπόν είναι το προφορικό κήρυγμα του Χριστού και των Αποστόλων, το οποίο παρέλαβε η Εκκλησία και το έφερε μέχρι την εποχή μας.

Ερώτηση: Πού υπάρχει αυτή η Ιερά Παράδοση;

Απάντηση: Υπάρχει στα κείμενα των Αποστολικών Πατέρων, στις αποφάσεις των Οικουμενικών Συνόδων και στην πράξη της Εκκλησίας. Αυτή για μας αποτελεί Ιερά Παράδοση, όπως για παράδειγμα, ο τρόπος που ξέρουμε και τελούμε την Θεία Λειτουργία όπως την κάνουμε σήμερα. Δεν κατασκεύασε κάποιος μεταγενέστερος τον τρόπο της Θείας Λειτουργίας, αλλά ο πυρήνας της υπήρχε από την εποχή των Αγίων Αποστόλων, όπως τους παρεδόθη από τον ίδιο τον Κύριο στο Μυστικό Δείπνο, αν και εμπλουτίστηκε με περισσότερους ύμνους και

ευχές και διαμορφώθηκε στις διάφορες γνωστές θείες λειτουργίες (Αγ. Ιω. Χρυσοστόμου, Μεγ. Βασιλείου, Αγ. Ιακώβου κ.λπ.).

Ο τρόπος και τα λόγια που λέγονται τη στιγμή της μεταβολής, που μεταβάλλονται δηλαδή το ψωμί και το κρασί σε αληθινό σώμα και αληθινό αίμα Χριστού, είναι Αποστολικής παραδόσεως. Οι ευχές που λέγονται στο Βάπτισμα είναι Αποστολικής παραδόσεως.

Ερώτηση: Γραφή και Παράδοση μάς δίνουν ακριβώς την πίστη μας;

Απάντηση: Ναι, γιατί ο Θεός μας είπε όσα είχαμε ανάγκη να ξέρουμε για να Τον λατρεύουμε και για να σωθούμε. Δεν μας τα αποκάλυψε βέβαια όλα. Αποκάλυψε όμως όσα είναι αναγκαία για να σωθεί ο άνθρωπος. Αυτά τα αναγκαία τα περιέχει η Γραφή και η Ιερά Παράδοση και μας δίνουν ακριβώς την πίστη μας.

Ερώτηση: Οι Παπικοί, οι Προτεστάντες, Αγγλικανοί, Διαμαρτυρόμενοι, τι θέση παίρνουν, ως προς την Ιερά Παράδοση;

Απάντηση: Οι άλλες χριστιανικές ομολογίες, επειδή δεν ακολουθούν την Ιερά Παράδοση, αλλά ερμηνεύουν την Γραφή «με τον δικό τους τρόπο», και αυτές – δυστυχώς – έχουν παραποιήσει και νοθεύσει την αποκαλυφθείσα αλήθεια και έχουν έτσι απομακρυνθεί από την ορθή πίστη. Κι αυτό, γιατί έχουν ένα μόνο μέρος και όχι όλη την αποκαλυφθείσα αλήθεια!

90. ΠΕΡΙ ΟΛΩΝ ΑΥΤΩΝ (α – η) ΟΙ ΑΘΕΟΙ.

α) Δεν φέρουν καμία, απολύτως σοβαράν ανταπόδειξη – γύμνια αποδείξεων!

β) Αποσιωπούν – πλήρως – τα ιστορικά γεγονότα τα αποδειχθέντα, εν πολλοίς, και από την αρχαιολογικήν σκαπάνην, και από επαληθεύσεις και ανακαλύψεις και ετέρων επιστημών.

γ) Αντιφάσκουν, ακόμη και μεταξύ των, προσπαθώντας, να παρουσιάσουν, διαφορετικές εκδοχές των ιστορικών γεγονότων.

91. Πέραν αυτών, οι πιστοί (ένθεοι) παρουσιάζουν συνοπτικώς, και ετέραν μεθοδολογίαν – ταξινομήσεως – των αποδείξεων περί υπάρξεως Θεού, ως εξής:

α) ΟΝΤΟΛΟΓΙΚΕΣ (λογικές) ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ:

Ο Θεός είναι ένα τέλειον ον, και η τελειότητα (ευταξία του σύμπαντος, Ρωμ. Ιβ' -1, Ιωάν. Ε' – 20), και του ιδίου) δεν μπορεί να είναι χωρίς ύπαρξη, άρα Θεός υπάρχει, υποχρεωτικώς. Η πολυπλοκότητα του πλανήτη μας, η πολυπλοκότητα του ανθρώπινου εγκεφάλου, και των λοιπών οργάνων του σώματός μας (καρδιά, συκώτι, νεφρά, νεύρα κ.λπ.).

Η ψυχή μας έχει την αίσθηση του τέλειου, και εάν δεν υπήρχε Θεός, δεν θα υπήρχε ούτε και αυτή η αίσθηση.

Πρόσωπα και πράγματα, που χαρακτηρίζομεν «αγαθά», πρέπει να προήλθαν, από ένα άλλο αγαθό ον, δηλαδή το ανώτατο αγαθό, που είναι ο Θεός.

β) **ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ.**

Ο Θεός δεν είναι πεπερασμένος, όπως ο ανθρώπινος νους, και καθετί καινούργιο, οδηγεί αναπότρεπτα, στην αναζήτηση της πρώτης αιτίας, που είναι ο Θεός.

Όλα στον κόσμο είναι πεπερασμένα, σχετικά, και ατελή. Πρέπει, λοιπόν, να υπάρχει και κάτι άπειρο, απόλυτο, τέλειο, μια πρώτη αρχή και αίτιον του αιτίου του κόσμου. Αυτό είναι ο Θεός!

γ) **ΤΕΛΟΛΟΓΙΚΗ (φυσικοθεολογική) ΑΠΟΔΕΙΞΗ.**

Η αναζήτηση, της πρώτης αιτίας, που εδημιούργησε την ύλη, που έθεσε αυτήν σε κίνηση, και που έδωσε σ' αυτήν πνοήν ζωής, μετατρέποντας τα μόρια και κύτταρα της ύλης, σε έμβια όντα (Άνθρωπος, ζώα, φυτά).

Η επιστήμη απέδειξε, ότι, δεν μπορεί να προκύψει ζωή, αν δεν υπάρχει ζωή προηγουμένως.

δ) **ΗΘΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΗ.**

Στον κόσμο υπάρχει καλοσύνη, που δεν μπορεί παρά να είναι δημιούργημα κάποιας ανώτερης αγαθής δύναμης.

Υπάρχουν, πληθώρα υποχρεώσεων ηθικής μορφής προς τον Θεόν, και τους συνανθρώπους μας, όπως π.χ. («αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν Σου, εξ όλης της καρδιάς και εξ όλης ισχύος, και εξ όλης της διανοίας σου, και τον πλησίον σου, ως σε αυτόν»). Επίσης, να γίνωμε ελεήμονες, να πενθούμε, να ασκητεύωμε, να νηστεύωμε, να προσευχόμεθα, να διψώμε και πεινάμε για δικαιοσύνη, απέχοντες από αδικίες, να παρηγορούμε τους συνανθρώπους μας, να είμαστε φιλόξενοι, να τους επισκεπτώμεθα, όταν βρίσκονται στο κρεβάτι του πόνου, ακόμη και στις φυλακές, να δίνωμε τροφή στον πεινασμένο, και ενδύματα και υποδήματα στον πτωχό συνάνθρωπό μας, να μην επιθυμούμε όσα ανήκουν εις τους άλλους, να μην πορνεύωμε ή μοιχεύωμε, να μην θανατώνωμε συνάνθρωπό μας, να μην ψευδομαρτυρούμε, κ.λπ., κ.λπ.

Όλες αυτές οι ηθικές υποχρεώσεις, παρέχουν – γενικώς – κάτι, το μυστήριο, το ιερόν, το καθηγιασμένον.

ε) **ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ.**

Η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων(95%) στον κόσμο, πιστεύουν στην ύπαρξη Θεού. Άρα, Θεός υπάρχει! Αν δεν υπάρχει– όπως ισχυρίζονται οι άθεοι – τότε, πώς εξηγούνται τα τόσα θαύματα, που βλέπουμε στην τηλεόραση (Άκτιστον φως π.χ. κάθε Μεγάλο Σάββατο μεσημέρι) και στα βιβλία; Η παροδική κατάργηση των φυσικών νόμων και η – ενίοτε – επανόρθωση της ηθικής τάξεως δικαίου.

στ) **Η ΑΠΟΔΕΙΞΗ, ΕΚ ΤΗΣ ΑΔΥΝΑΜΙΑΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΩΣ(εις άτοπον απαγωγή) ΤΗΣ «ΑΝΥΠΑΡΞΙΑΣ» ΤΟΥ ΘΕΟΥ** (κατάρριψη στην πράξη των θεωριών, των Fewerbach, Marx, Engels, Freud, Kung, Nitzze κ.λπ.).

Οι περισσότεροι από αυτούς, με τις θεωρίες των, αντέδρασαν σε καταχρήσεις, και βίαιες πρακτικές, κάποιας αιρέσεως (π.χ. αιρέσεως παπισμού) ή κάποιας εξουσιαστικής ομάδος (Πάπας Ρώμης, Καρδινάλιος, Λατίνοι και Προτεστάντες, «ιεραπόστολοι» και «ιδεολόγοι» κ.λπ.). Επίσης, υπάρχουν και οι άθεοι, που έψαξαν, σε πλείστες-περιπτώσεις, να βρουν αποδείξεις τέτοιες, και – αντιθέτως – κατέληξαν, να γίνουν οι πιο θερμοί πιστοί περί της υπάρξεως Θεού, και όχι περί της ανυπαρξίας, όπως ερευνούσαν αρχικώς!

ζ) Η ΛΟΓΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΗ.

Διαπιστώνουμε, στο πρόσωπο του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ότι είναι ο Θεός, που μας αναζητά ο ίδιος– πρώτος, και προηγούμενος από εμάς. Είναι ο Ποιμήν ο Καλός, που ψάχνει για το ένα απολωλός πρόβατον! Πολλά τα επιχειρήματα υπέρ της λογικής απόδειξης: π.χ.: Δεν υπάρχει καμία λογική, σ' αυτό που κάνουν με πείσμα οι άθεοι. Δεν εξηγούν, γιατί ξοδεύουν τόσον χρόνο και τόση προσοχή, και τόση ενέργεια προκειμένου να απορρίψουν, κάτι που δεν υπάρχει. Γιατί πολεμούν ένα Θεό που δεν υπάρχει γι' αυτούς. Εάν δεν υπάρχει, ας Τον αγνοήσουν. Γιατί ασχολούνται με ένα ανύπαρκτο γι' αυτούς πρόσωπο;

Η αποκάλυψη του Θεού, που ενανθρωπίστηκε ειδικά για εμάς και την σωτηρία μας.

Η διακήρυξη του Χριστού, ότι είναι Θεός μας (μόνον αυτός – είπε κάτι τέτοιο σε πλείστες περιπτώσεις π.χ. το είπε στην Σαμαρείτιδα, στο φρεάρ του Ιακώβ: «εγώ ειμί ο λαλών Σοι»(Ιωάν., δ', 26) (όταν τον ερώτησε αυτή, περί του αναμενόμενου Μεσσία), στον τυφλό, που τον έψαχνε για να τον ευχαριστήσει, αφού τον είχε θεραπεύσει, και – ήδη – έβλεπε... του είπε του τυφλού«- Και εώρακας αυτόν, και ο λαλών μετά Σου, εκείνος εστίν» (Ιωάν. θ' 1-38). Το είπε ακόμη και σε πλείστες περιπτώσεις, στους μαθητάς του. Επίσης, το είπε στο συνέδριον των Ιουδαίων, όταν τον ανέκριναν και στον Άννα και στον Καγιάφα, αμέσως

μόλις τον είχαν συλλάβει, και προσέθεσε δια τον εαυτόν Του! «απ' άρτι όψεσθε τον Υιό του Ανθρώπου, εκ δεξιών καθήμενον της δυνάμεως, και πάλιν ερχόμενον...»(Μαρκ. Ιδ. 62).Ακόμη, διεκήρυξεν «Εγώ ειμί το Φως του Κόσμου η Ζωή και η Οδός και η Ανάσταση». «Τέκνον, αφέωνται σοι αι αμαρτίαι» δηλ. η συγχώρεση των αμαρτιών μας –ύψιστη θεϊκή ιδιότητα, – οι θεραπείες ανίατων ασθενειών κ.λπ.

Η Ανάσταση του Χριστού, καθώς προείπεν και ο ίδιος και άλλοι πολλοί προφήται, πολλούς αιώνες πριν. Να σημειωθεί ότι οι ιδρυτές άλλων μεγάλων θρησκειών, όπως ο Μωυσής, ο Βούδας, ο Ζωροάστρης, ο Κομφούκιος, ο Μωάμεθ κ.λπ. ετόνιζαν ότι είναι άνθρωποι!!!

ΜΕΡΟΣ 3ον.

ΑΘΕΪΑ.

ΠΕΡΙ ΑΘΕΪΑΣ, ΑΘΕΪΣΜΟΥ, ΑΠΙΣΤΙΑΣ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΑΘΕΪΑ.

92. Η αθεΐα, είναι η άρνηση της ύπαρξης Θεού, η απόρριψη κάθε μεταφυσικής ιδέας, ότι δηλ. υπάρχει ένα ον, ή μια λογική, ασυγκρίτως, ανώτερη από τον άνθρωπο. Επίσης, η άρνηση ότι υπάρχει μετά θάνατον ζωή, ότι υπάρχει ψυχή, ότι υπάρχει Κόλαση και Παράδεισος. Ο χαρακτηρισμός «αθεϊσμός» είναι μεν σύγχρονος, ταυτίζεται δε σε ηλικία και με τον μεταπτωτικό σκεπτόμενο άνθρωπο. Πρωτοεμφανίζεται ως εωσφορισμός, και εισέρχεται στην ιστορία του ανθρώπου ως αμφισβήτηση του Θεού, ειδωλολατρία, πολυθεϊσμός, αθεΐα, αγνωστικισμός, πανθεϊσμός, δεϊσμός και αθεϊσμός. Παλαιότερα εκφραζόταν κυρίως ατομικά, αργότερα όμως εμφανίζεται με τη μορφή «σχολών» φιλοσοφικού ή κοινωνικοπολιτικού χαρακτήρα.

ΨΥΧΟΛΟΓΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΜΕΣΟΝ ΑΘΕΟΝ!!!

Γιατί υπάρχουν σήμερα άθεοι;;; Πώς εξηγούν οι άθεοι το φαινόμενο της θρησκείας – δηλ. αυτούς που πιστεύουν;

Ο σύγχρονος μέσος «Άθεος» έχει, μέσα του, μεγάλη σύγχυση, μεγάλη θολούρα, μεγάλο σκοτάδι. Και, επιλέγει, την φυγή, την άρνηση! Δεν επιθυμεί να ερευνήσει την ύπαρξη Θεού, τι γίνεται μετά θάνατον. Δεν θέλει, ούτε να τα σκέπτεται όλα αυτά. Του είναι παγερά αδιάφορα. Δεν αντέχει άλλη στενοχώρια από αυτήν, που – ήδη – έχει. Δεν θέλει καν να συζητήσει!!! Στην πραγματικότητα, δεν θέλει να υπάρχει Θεός, διότι «χωρίς Θεόν, όλα επιτρέπονται»!!!

Οι άνθρωποι δηλώνουν ότι δεν πιστεύουν στο Θεό γιατί – όπως, ισχυρίζονται – αυτό «δεν είναι επιστημονικό» ή «επειδή δεν υπάρχει απόδειξη». Αληθινός λόγος είναι διότι, αν οι άνθρωποι αναγνωρίσουν ότι υπάρχει Θεός, οφείλουν να αντιληφθούν ότι είναι υπεύθυνοι ενώπιον του Θεού και ότι τους είναι απαραίτητη η συγχώρεση από τον Θεό (Ρωμαίους 3:23; 6:23). Αν ο Θεός υπάρχει, τότε είμαστε υπεύθυνοι για τις πράξεις μας ενώπιον Αυτού. Αν δεν υπάρχει Θεός, τότε, μπορούμε να κάνουμε ό,τι θέλουμε και να μην ανησυχούμε για την μέλλουσα κρίση Του.

Στην πραγματικότητα άθεοι είναι αυτοί που θέλουν να ζουν σαν να μην υπάρχει Θεός. Αυτοί που επιθυμούν να κάνουν ό,τι θέλουν χωρίς ενοχές, χωρίς φραγμούς, χωρίς συνέπειες.

Είναι ακριβώς αυτό που είπε ο Χριστός: «Όποιος κάνει το κακό, μισεί το φως, και δεν έρχεται προς το φως, για να μη γίνουν φανερά τα έργα του» (Ιω. γ' 20).

Στερημένοι από το Θεό οι σύγχρονοι άθεοι... πορεύονται στα σκοτεινά, βιώνοντας την πιο μεγάλη στέρηση του ανθρώπου, την τυφλότητα, δεν βλέπουν το φως του προσώπου Του, δεν συνειδητοποιούν τα δίχτυα της αγάπης του Θεού, που αγκαλιάζει τρυφερά τον καθένα μας. Όπως αν δούμε το θέμα της αθεΐας, αυτή είναι φαινόμενο έσχατης εκπτώσεως του, κατ' εικόνα και ομοίωσιν Θεού, πλασθέντος ανθρώπου. Σήμερα οι άθεοι είναι μεταλλαγμένοι τύποι της καταστάσεως που δημιούργησε ο λεγόμενος Ευρωπαϊκός Διαφωτισμός, και οι οποίοι περιφέρουν την έπαρση του – λεγόμενου – προοδευτικού μοντέλου της αποστατημένης εποχής μας.

Ο «άθεος» δηλώνει, άλλοτε μεν φανερά, άλλοτε συγκεκαλυμμένα, άλλοτε μεν συγκρατημένα, άλλοτε δε εχθρικά προς τον πιστό, ότι δεν πιστεύει σε τίποτε, σε καμία θρησκεία σε κανέναν Θεό. Άλλοτε δηλώνει π.χ. α) ότι αμφιβάλλει και διστάζει να πιστέψει στην ύπαρξη του μεταφυσικού κόσμου, και ότι – τάχα – ψάχνει κι αυτός μέσα του (αγνωστικισμός), μήπως υπάρχει μια ανώτερη δύναμη, κάτι. β) Άλλος «άθεος» προβάλλει ως Θεόν τον άνθρωπον (θεωρία του Fewerbakh– ανθρωποθεισμός), θεοποιώντας την επιστήμη και την τεχνολογική ανάπτυξη. γ) Άλλος θεωρεί την θρησκεία, ως «όπιον του λαού»(αριστερές ιδεολογίες (Μαρξ – Λένιν) (κοινωνικοπολιτική θεωρία) και πιστεύει μόνον στην ύλη, και στον κομμουνισμό – σοσιαλισμό (η θεωρία αυτή επικράτησε από το 1917-1992 στη Ρωσία). Μετά – όμως – την πτώση των αθεϊστικών κομμουνιστικών καθεστώτων (π.χ. 1989), η αναζωπύρωση του θρησκευτικού συναισθήματος των λαών αυτών και η επανασύνδεσή τους με

την Ορθοδοξία, δηλ. τις γνήσιες πηγές της πίστης τους, ΣΗΜΑΙΝΕΙ ότι «όπιο των λαών» δεν ήταν η θρησκεία, αλλά η επίσημη διδασκαλία το Μαρξ, περί αθεΐας. Γι' αυτό ακόμη και σύγχρονοι Μαρξιστές διατύπωσαν την άποψη ότι «υπήρξε λάθος του Μαρξ, που είπε ότι η θρησκεία είναι – τάχα – όπιο των λαών» (π.χ. «Μαρξισμός και Ορθοδοξία», εκδ. Ακρίτας – Αθήνα 1984, σελ. 82).

δ) Άλλος δηλώνει μηδενιστής(Νίτσε, Σοπενχάουερ) και πιστεύει ότι «ο Θεός πέθανε» και εκείνο που υπάρχει είναι μόνον ο Υπεράνθρωπος. Ο Νίτσε – ο Υπεράνθρωπος στο βιβλίο του και ο Σοπενχάουερ, ο καθηγητής της απαισιοδοξίας, με τον μηδενισμό τους, καταφέρθηκαν με πάθος εναντίον εκπροσώπων του Δυτικού Χριστιανισμού, οι οποίοι – όμως – δεν εξέφραζαν αξιόπιστα την Αλήθεια Του Χριστιανισμού. (Κατά τον Νίτσε ... ο Θεός είναι νεκρός...) Τα συγγράμματα του Νίτσε – δυστυχώς – αποτέλεσαν το θεωρητικό υπόβαθρο του Γερμανικού Ναζισμού (Εθνικοσοσιαλισμού) επί Χίτλερ, που οδήγησε στον Β' παγκόσμιο πόλεμο, με τα γνωστά ολέθρια τραγικά επακόλουθα. Επίσης, υπάρχουν οι υπαρξιστές, Φρόντ, Ζαν Πωλ Σαρτρ, Άλμπερτ Καμυ κ.λπ. (υπαρξισμός).

ε) Άλλος δηλώνει οπαδός του Φρόντ, και θεωρεί ότι τάχα όλα είναι θέμα ψυχανάλυσης, και έρευνας του υποσυνειδήτου (Συναφείς: Σαν Πωλ Σαρτρ, Άλμπερτ Καμυ κ.λπ., οι υπαρξιστές).

στ) Άλλοι δηλώνουν θετικιστές, ορθολογιστές, διαφωτιστές κ.λπ.

ζ) Άλλοι θεοποιούν την παγκοσμιοποίηση και την – επιστημονική αθεΐα.

93. Όλοι, δηλαδή, σε κάτι άλλο «πιστεύουν», κάτι άλλο εμπιστεύονται, κάτι άλλο «θεοποιούν»! χωρίς – όμως – να το αποδεικνύουν, αυτό, που λέει ο καθένας τους.

ΟΙ ΚΟΙΝΟΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΘΕΩΝ.

94. Κοινός παράγοντας, όλων των Αθέων, είναι ότι δεν δίνουν – ποτέ τους τον ορισμό της ηθικής, του ηθικού και του ανήθικου. Δεν σου λένε, όσο κι αν τους ρωτάς, τι είναι καλό, τι είναι κακό. Το «καλό» για έναν άθεο είναι κάτι ρευστό και αόριστο. «Να μην βλάπτεις κανένα», είναι υποκειμενικό. Δεν μπορούν να ορίσουν τι είναι το «καλό» χωρίς τον Δημιουργό αυτών των ιδεών. Όμως δεν παίζει ρόλο μόνο να μην βλάψεις τον συνάνθρωπό σου, αλλά να μην βλάψεις επίσης και τον ίδιο σου τον εαυτό, γιατί με τον έναν τρόπο ή τον άλλον αυτό κάποτε θα επηρεάσει και τον συνάνθρωπό σου. Όλα αυτά ο κάθε Άθεος, τα κρίνει με προσωπικό,

υποκειμενικό τρόπο, ο καθένας τους. Κάτι που είναι καλό για τον Α ή αδιάφορο, είναι κακό για τον Β (ακόμη και σε σοβαρά θέματα)... Τουναντίον – όμως – επιτίθενται, ειρωνεύονται και αμφισβητούν και κριτικάρουν συνεχώς την «ηθική» των πιστών!!! Αυτό είναι αντιφατικό, και ασυνεπές, και προδίδει την καταστροφικότητα των σκοπών τους. Γενικώς, ηθική, χωρίς Θεό, είναι κάτι ρευστό και υποκειμενικό και μόνο ως αυταπάτη μπορεί να χαρακτηρισθεί. Πλασάρει ο καθένας του τις δικές του «αξίες» ως ιδανικές, ιδεώδεις. Δηλαδή, έχουμε, διαφορετικές ηθικές για τον καθένα, δηλαδή ένα γενικό «μπάχαλο», μια γενική σύγχυση στην κοινωνία. Το επίπεδο της επιχειρηματολογίας των, σχετικά με την «ηθική», είναι πολύ σαθρό και χαμηλό. Αοριστολογούν, κατά κόρον, μιλώντας για «ευτυχισμένο κόσμο», αδιαφορώντας – όμως – τι είναι κακό για τον συνάνθρωπό τους. Όλα αυτά, γιατί κατανοούν ότι, είναι αδύνατον να ορίσεις το «καλό», την «ηθική» χωρίς τον Δημιουργό αυτών των ιδεών, χωρίς μία ανώτερη δύναμη, μια μη ανθρώπινη πηγή, που να δημιουργήσει την ηθική για τους ανθρώπους, έναν συγκεκριμένον σκελετό ιδεών, και κανόνων, κοινό για όλους τους ανθρώπους(που να μην βλέπει κανέναν άνθρωπο). Στην πραγματικότητα όλοι αυτοί ψεύδονται ασυστόλως, διότι θέλουν όλα να επιτρέπονται, δηλαδή να έχουν μια ζωώδη συμπεριφορά, χωρίς κανέναν έλεγχο. Δηλαδή η αθεΐα, έχει σκοπό την καταστροφή των αξιών και της ηθικής, ένα σκοτάδι βαθύ, μια απόλυτη, παράλογη «επιχειρηματολογία».

95. Άλλος, κοινός παράγοντας, όλων των Αθέων, είναι ότι δεν σου δίνουν ποτέ, μία σαφή, αποδεδειγμένη, λογική και επιστημονική εξήγηση, για την Δημιουργία του Κόσμου. Και το αστείο, είναι ότι, είναι αυτοί – ακριβώς – που θεοποιούν την λογική (νου) και την επιστήμη (επιτεύγματα της τεχνολογίας – τεχνογνωσίας) κ.λπ. Μιλάνε, συνεχώς, αντιεπιστημονικά, επικαλούμενοι την τύχη!!! Ότι έγιναν όλα, – μα όλα –, τυχαίως! Δημιουργήθηκαν όλα – μα όλα (!) – από συμπτώσεις! Μιλάνε συνεχώς για την ύλη, για μια αρχική κίνηση, για μια αρχική έκρηξη, χωρίς να εξηγούν ποια ΔΥΝΑΜΗ έκανε την πρώτη κίνηση, την πρώτη εφαρμογή δύναμης. Δεν εξηγούν τι έγινε στο πρώτο – πρώτο πολλοστημόριο του πρώτου δευτερόλεπτου της ζωής μας! αποφεύγουν να αναφερθούν, στο ποιος έδωσε πνοή, ζωή, στην ύλη. Ποιος και πώς δημιούργησε τον ΑΝΘΡΩΠΟ, τα ζώα, τα φυτά!!! Δεν είναι – φυσικά – όλα μόνον ύλη, δηλ. ένα σύνολον μορίων και κυττάρων. Είναι πλάσματα του Θεού με άλλες δυνατότητες. Φθάνουν μπροστά στην πόρτα του Θεού, και του λένε: «Δεν τα δημιούργησες εσύ αυτά! Δεν υπάρχουν, Θεέ!» Οι άθεοι είναι ανόητοι, διότι δεν

υπάρχει μεγαλύτερη ανοησία από του να μη δέχεσαι τον πλάστη σου, τον δημιουργό του σύμπαντος, τον ευεργέτη σου. Η αθεΐα στη θέση του Θεού τοποθέτησε το εγώ. Ο άνθρωπος θέλει να γίνει Θεός χωρίς τον Θεό.

Τα περί Δημιουργίας «εκ τύχης» ή «εκ συμπτώσεως» ή από «φυσικά αίτια» αποτελούν ανεπαρκείς επεξηγήσεις. Ο Παστέρ, από παλιά, και ήδη η σύγχρονη επιστήμη επιβεβαιώνει ότι «δεν μπορεί να προκύψει μια ζωή, αν δεν υπάρχει ζωή προηγουμένως. Τότε, όμως, ο άνθρωπος, τα ζώα, τα φυτά, από πού προήλθαν; Εκεί ο ΝΟΥΣ των Αθέων δεν λειτουργεί σωστά, οι ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ των Αθέων δεν λειτουργούν σωστά!!! Είναι, κάτω, από την ταχύτητα της πεπτωκυίας και αμαρτωλής φύσεώς μας, της σαρκικότητός μας.

Γι' αυτό, ακριβώς, οι Άγιοι Πατέρες, και η Αγία Γραφή, λένε ότι «Μακάριοι οι καθαροί τη καρδιά, ότι αυτοί τον Θεόν όψονται» (Ματθ. ε' 8). Διότι μόνον η καθαρή καρδιά, η καθαρή ψυχή, έχει ανοιγμένους τους οφθαλμούς. Και, επίσης, υποστηρίζουν, «Δείξε μου, τον άνθρωπο, που θέλεις να δει τον Θεό. Δείξε μου ποιον άνθρωπο έχεις, για να Σου δείξω τον Θεό. Διότι ο Θεός, βλέπεται από αυτούς, που έχουν ανοιχτά τα μάτια της ψυχής τους» (Θεόφιλος Αντιοχείας – Προς Αυτόλυτον, 2, ΒΕΠΕΣ 5, 13).

Στερημένοι από το Θεό οι σύγχρονοι άθεοι μαζεύονται στις «λέσχες» τους, διαφημίζουν μαζικά την αθεΐα τους, ψάχνουν οπαδούς, υπογραμμίζοντας το πρόβλημα που τους βασανίζει και δεν το έχουν λύσει. Πορεύονται στα σκοτεινά, βιώνοντας την πιο μεγάλη στέρση του ανθρώπου, την τυφλότητα, δεν βλέπουν το φως του προσώπου Του, δεν συνειδητοποιούν τα δίχτυα της αγάπης του Θεού, που αγκαλιάζει τρυφερά τον καθένα μας. Αν μπορούσαν να ατενίσουν πέρα από τον άνθρωπο, τον εαυτό τους, προς τον «μεθόριο» άνθρωπο, θα έβλεπαν τη Θεοτόκο, «δι' ης κατέβη ο Θεός (Ακάθιστος Ύμνος) για να υψώσει τον άνθρωπο! Τότε θα μπορούσαν να αναγνωρίσουν τον Δημιουργό του σύμπαντος, το ρυθμιστή της ιστορίας του κόσμου. Θα έβλεπαν τον Κύριο, που δεν επιβάλλει στο παρόν δυναμικά την παρουσία Του, αλλά «περί ημών οδυνάται» (Προφήτης Ησαΐας).

«Δεν υπάρχει Θεός!» – ισχυρίζονται οι Άθεοι, αναποδείκτως! «Δεν υπάρχει Θεός · όλα έγιναν μόνα τους, τυχαία, εξελικτικά. Όλα έγιναν από την ύλη». Αυτό ισχυρίζονται όσοι δεν θέλουν να αποδεχθούν την ύπαρξη ενός Θεού που δημιούργησε τον κόσμο μας, και όλο το σύμπαν. Και πώς δικαιολογούν τη θεωρία τους αυτή;

Λένε: «Δεν υπάρχει τίποτε άλλο πέρα από αυτά που μπορούμε να ελέγξουμε με τις αισθήσεις μας».

«Όλα προέρχονται από την ύλη!».

Η ύλη – λένε – δημιούργησε το σύμπαν. Αυτή είναι ο παντοδύναμος δημιουργός του σύμπαντος. Μέσα απ' αυτήν έγιναν οι πλανήτες, η γη, ο αέρας, το νερό και έτσι σταδιακά δημιουργήθηκαν εξελικτικά τα υπόλοιπα όντα. Η ζωή αναπήδησε αυτόματα μέσα από τη νεκρή ύλη. Μέσα από τις ιδιότητες της ύλης αυτής έγιναν σταδιακά όλες οι άλλες υπάρξεις. Γι' αυτό και η ύλη, λένε, μπορεί να εξηγήσει όλα τα φυσικά φαινόμενα αλλά και τις πνευματικές λειτουργίες του ανθρώπου.

Αλλά όταν ρωτήσει κανείς τους ανθρώπους που πιστεύουν στις θεωρίες αυτές:

Και την πρώτη ύλη ποιος την έκανε; Πού βρέθηκε; Τότε εκεί δεν μπορούν να σου απαντήσουν! Και σου αναπτύσσουν διάφορες φιλοσοφίες για έναν κόσμο τυχαίο, ορφανό, χωρίς αιτία και σκοπό, χωρίς προορισμό και μεταφυσικό νόημα.

Είναι δυνατόν όμως να έγιναν όλα μόνα τους, τυχαία, χωρίς λόγο, χωρίς νόημα;

Κι αν όλα έγιναν τυχαία, γιατί τότε δεν γίνεται και σήμερα κάποιο τέλειο δημιούργημα τυχαία;

Πίσω από την ύλη μήπως υπάρχει κάποιος που δημιούργησε την ύλη, τα όντα, το σύμπαν;

96. Άλλος, κοινός παράγοντας των Αθέων, όλων των αποχρώσεων είναι ότι διαπνέονται από μια έλλειψη αντικειμενικότητας, από μια εμπάθεια και από ένα μίσος, κατά κάθε θρησκείας ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΟΜΩΣ, κατά του Χριστιανισμού, υβρίζουν με εμπάθεια τους ιερείς μας, και η εμπάθεια προς τους ιερείς, φαίνεται από τις προτάσεις που διατυπώνουν «να μην λαμβάνει μισθό ο ιερέας» π.χ. κ.λπ. Δεν υπάρχει Άθεος, που να μην σου αναφέρει τα κατορθώματα των Λατίνων και Φράγκων Σταυροφόρων και του Παπισμού (Ιερά Εξέταση, Καθαρτήριο Πυρ) και του Προτεσταντισμού από τον Μεσαίωνα μέχρι στις ημέρες μας (π.χ. μεταφορά δούλων Μαύρων της Αφρικής, στην Αμερική και κλέψιμο των πολύτιμων πρώτων υλών τους).

Από πού κι ως που – όμως – εμείς οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί θα πρέπει να απολογούμεθα, συνεχώς, για τα ανομήματα των Σταυροφόρων και των αιρετικών Παπικών(π.χ. ομοφυλοφιλία, παιδεραστία κ.λπ.) και των Προτεσταντών; Οι Αιρέσεις έχουν τόση σχέση με την εκκλησία όσην έχει και ο κομπογιαννίτης με έναν πραγματικό γιατρό!

Και, επίσης, πώς μπορούμε να γενικεύσουμε, αρνητικά φαινόμενα, και λανθασμένες συμπεριφορές, μερικών κληρικών (κάθε βαθμού) της

Ορθοδόξου Εκκλησίας; Πώς μπορούμε να αποφαινόμεθα αρνητικά για την ύπαρξη Θεού, εξ αιτίας, «εκπροσώπων» του Δυτικού «Χριστιανισμού», οι οποίοι δεν εξέφραζαν αξιόπιστα, την αλήθεια του Ευαγγελίου; Ή – ακόμη – και εξ αιτίας λαθών, ορθοδόξων τινών ιερέων, Αρχιερέων και Θεολόγων;

Είναι λαθεμένη, όμως, η γενίκευση να απορρίπτει, κανείς, την θρησκεία, και πολύ περισσότερο τον Θεό, εξ αιτίας αρνητικών φαινομένων, που οφείλονται σε ανθρώπινα λάθη ή σε κακή εφαρμογή του Χριστιανισμού (π.χ. αιρέσεις, σχίσματα, άλλα δόγματα) – Παπισμός κ.λπ. Ούτε οι ιδεολογίες, μήτε οι θρησκείες, πρέπει να κρίνονται από τις καταχρήσεις (βάνουσες πρακτικές άσχετες με τα κηρυσσόμενα ιδεώδη) ορισμένων λειτουργών των.

Συνεπώς δεν υπάρχει πειστικό περιθώριο χλεύης, για όσους σεμνύνονται για την προσήλωσή τους, στην πίστη της πνευματικής παρουσίας του Θεού. Υπάρχουν, και αμαρτωλοί κληρικοί, υπάρχουν, όμως, και οι αγνοί πιστοί και υποδειγματικοί ορθόδοξοι ιερείς, αρχιερείς και θεολόγοι!

Ζ. ΒΑΣΙΚΗ ΠΛΑΝΗ ΤΩΝ ΑΘΕΩΝ, ΕΙΝΑΙ Η ΕΜΜΟΝΗ ΤΩΝ, ΕΙΝΑΙ Ο ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ, ΟΤΙ Η ΥΠΑΡΞΗ ΘΕΟΥ ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ, Ή ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ ΜΑΣ (ΣΧΕΣΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ & ΑΙΣΘΗΣΕΩΝ ΜΕ ΤΗΝ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΟΝΤΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ).

97. Είναι ψευδέστατον ότι – τάχα – η Επιστήμη «υποστηρίζει την Αθεΐα». Το εντελώς αντίθετο συμβαίνει (βλ. κορυφαίες δηλώσεις επιφανών επιστημόνων). Οι άθεοι βάζουν ανεπίτρεπτα την επιστήμη να διεμβολίσει τη μεταφυσική, για να συντάξουν επάνω σε ψευδεπίγραφες επιστημονικές περγαμηνές τη ληξιαρχική πράξη θανάτου του Θεού.

Η επιστήμη ως «ψευδομάρτυρας» της αθεΐας.

Κατ' αρχάς η «διδασκαλία» της «επιστημονικής αθεΐας» είναι ένα τεράστιο ψέμα, αφού εμφανίζει την επιστήμη να έχει λόγο σε θέματα για τα οποία εξ ορισμού δεν μπορεί να μιλήσει. Εμφανίζει, δηλαδή, την επιστήμη να εισέρχεται στον χώρο της μεταφυσικής, για να μας αποκαλύψει τα μυστήρια που αυτή κρύβει και, προπαντός, να μας αποδείξει ότι ο Θρόνος του Θεού είναι άδειος. Είναι, όμως, γνωστό στους «παροικούντες την Ιερουσαλήμ», ότι η επιστήμη και η μεταφυσική ανήκουν σε διαφορετικές σφαίρες και καμία από αυτές δεν μπορεί να εισέλθει στην «τροχιά» της άλλης για να επιβεβαιώσει ή να διαψεύσει το αντικείμενο αυτής.

Αποδείξεις – ετέρωθεν – με δικανική διάσταση, μπορούν να υπάρχουν, αποκλειστικώς και μόνον, όταν αντικείμενο της απόδειξης, είναι πραγματικά γεγονότα, δηλαδή μεταβολές, ή καταστάσεις του αισθητού κόσμου, που αντιλαμβανόμαστε με τα αισθητήρια όργανα. Αυτό ορίζει και το άρθρο 335 του Κώδικος Πολιτικής Δικονομίας. Αλλά ο Θεός δεν εντάσσεται στον αισθητό κόσμο, και δεν τον αντιλαμβανόμαστε με τα αισθητήρια όργανα(μάτια, αυτιά, μύτη, δάκτυλα, γλώσσα κ.λπ.).

Αποδειξιμότητα εναντίον ενοραματικότητας.

Και πέραν αυτού. Η επιστήμη οφείλει σε κάθε περίπτωση να αποδεικνύει την αλήθεια των προτάσεών της, για να έχουν ισχύ οι παραδοχές της. Αντίθετα, η μεταφυσική δεν χρωστά να μας αποδείξει κανένα από τα μυστήρια που κρύβει μέσα της. Μας τα δείχνει απλά. Και αν μπορούμε να τα δούμε ή να τα βιώσουμε, έχει καλώς. Αν όμως δεν μπορούμε, θα είναι λάθος να πούμε ότι δεν υπάρχουν, επειδή εμείς δεν τα βλέπουμε. Είναι το ίδιο λάθος που κάνει εκείνος ο οποίος, επειδή δεν μπορεί να δει με γυμνό μάτι κάποια ουράνια σώματα, λέει ότι δεν υπάρχουν.

Επομένως, αυτός που περιδιαβάζει τον χώρο της μεταφυσικής δεν υποχρεούται να μου αποδείξει τίποτε από όσα ενοράται. Και αυτός που μου λέει ότι βλέπει τον Θεό δεν είναι υποχρεωμένος να μου το αποδείξει. Μα, κι αν επιχειρήσει να το κάνει, δεν θα τον πιστέψω, διότι θα μου λείπει το μέσο της παρατήρησης και της επαλήθευσης.

Τα «μάτια» του νου και τα «μάτια» της καρδιάς. Εξάλλου, η επιστήμη εργάζεται με το μυαλό, ενώ η μεταφυσική με την καρδιά, με την πίστη. Επομένως, πώς είναι δυνατόν να δει κάποιος με τα «μάτια του νου» τον Θεό, ο οποίος μόνο με τα «μάτια της καρδιάς» μπορεί να ιδωθεί;

Επομένως, αν πω σε κάποιον ότι βλέπω τον Θεό, που δεν τον βλέπει εκείνος, και τα γυαλιά μου να του δώσω ακόμη, δεν θα μπορέσει να δει τον Θεό. Και το ίδιο θα γίνει ασφαλώς, ακόμα κι αν του δώσω τα μάτια μου. Θα βλέπει χωρίς την καρδιά μου, άρα δεν θα βλέπει τίποτε.

Ενώ, λοιπόν, το δόγμα το δέχεσαι, αν το πιστεύεις, δεν μπορεί να λεχθεί το ίδιο και για την επιστημονική γνώση.

Προσοχή εδώ!!!

Αν, όμως, πεις ότι εγώ πιστεύω στην Ανάσταση των Νεκρών, διότι είδα αναστημένο Εκείνον, ο οποίος πριν από την δική Του Ανάσταση είχε αναστήσει πολλούς άλλους, – όπως είπαν και έγραψαν οι Άγιοι Απόστολοι, οι Ευαγγελιστές, και άλλοι σύγχρονοί των – δεν μπορεί να σου βρει κανένα ψεγάδι γι' αυτό που λες, διότι απλούστατα δεν μπορεί να σου αποδείξει ότι πλανάσαι. Το αντίθετο μπορεί να γίνει, όπως είπαμε και

πιο πάνω, αν τύχει και εσύ έχεις το εσωτερικό αισθητήριο που λείπει από τον συνομιλητή σου.

Από την ανάλυση που προηγήθηκε προκύπτει, πέρα από κάθε αμφιβολία, ότι η επιστήμη δεν μπορεί να αμφισβητήσει την ύπαρξη του Θεού. Μόνο για τα δικά της γνωστικά αντικείμενα μπορεί να μιλήσει.

98. Η επιστήμη δεν μπορεί να τα εξηγήσει όλα.

Παρ' όλα αυτά υπάρχουν και σήμερα πολλά αθεϊστικά ρεύματα. Και μάλιστα προσπαθούν να αιτιολογήσουν την άρνηση του Θεού μέσα από την ικανότητα της επιστήμης να εξηγήσει σήμερα πολλά φυσικά φαινόμενα που παλιότερα φαίνονταν ανεξήγητα.

Αυτό όμως δεν αποτελεί σοβαρό επιχείρημα. Διότι η επιστήμη όσο περισσότερα ανακαλύπτει, τόσο περισσότερο κατανοεί ότι υπάρχουν αμέτρητα άλλα που αγνοεί. Αλλά ακόμη κι αν κάποτε όλοι οι φυσικοί νόμοι εξηγηθούν, αυτό θα αποδεικνύει περίτρανα την ύπαρξη ενός πάνσοφου Δημιουργού. Διαφορετικά, αν όλα έγιναν τυχαία και αποτελούν προϊόντα συμπτώσεων και εξελίξεων, πώς εξηγείται αυτή η αρμονία στους φυσικούς νόμους; Γιατί δεν παρουσιάζονται λάθη στην τάξη του σύμπαντος; Γιατί δεν υπάρχουν συγκρούσεις μεταξύ των φυσικών νόμων; Γιατί δεν έχουμε ατέλειες στα όντα, αλλά όσο τα μελετούμε, τόσο περισσότερο θαυμάζουμε την τελειότητα των νόμων και των ιδιοτήτων με τις οποίες λειτουργούν; Και ποιος είναι ο «νομοθέτης» όλων αυτών των Νόμων;;;

Άρα, λοιπόν, πίσω από την τάξη του σύμπαντος κρύβεται ένας Θεός ζωντανός, δημιουργός, που έφτιαξε το σύμπαν με αρμονία και τελειότητα· έφτιαξε έναν κόσμο που διέπεται από άπειρους φυσικούς νόμους· έβαλε μέσα στη δημιουργία Του αυτούς τους νόμους, για να υπάρχει ισορροπία στη φύση. Κι όσο η επιστήμη θα εξηγεί τα διάφορα φυσικά φαινόμενα, τόσο περισσότερο θα ανιχνεύει τα χνάρια του ζωντανού Θεού μέσα στην κτίση.

ΕΙΝΑΙ ΨΕΥΔΕΣΤΑΤΟΝ ΟΤΙ – ΤΑΧΑ – Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΑΘΕΪΑ.

Πάντοτε έτρεφα ιδιαίτερη εκτίμηση προς τους κορυφαίους επιστήμονες που πέρα από την επιστημοσύνη τους χαρακτηρίζονταν από ανθρωπιά και σεβασμό προς τις αξίες που ο άνθρωπος αιώνες τώρα ανέδειξε και κράτησε. Ιδιαίτερα είμαι ευαίσθητος στις γνώμες των επιστημόνων της Αστρονομίας και Κοσμολογίας, επειδή αυτοί με τις έρευνές τους, «αγγίζουν» τις πρώτες στιγμές της δημιουργίας του κόσμου, και κάθε μέρα μία νέα πτυχή στη γνώση που ανακαλύπτουν.

Αυτοί, λοιπόν, που έφτασαν σήμερα να λένε ότι ο γνωστός μας ορατός υλικός κόσμος αποτελεί μόλις το 4% του Σύμπαντος, ενώ το υπόλοιπο 96% αποτελεί τη σκοτεινή ύλη και ενέργεια, να πώς εκφράζονται σχετικά με το θέμα της αθεΐας:

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΠΙΦΑΝΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ.

George Greenstein (αστρονόμος): «Καθώς επιβλέπουμε όλες τις απόδειξεις, η σκέψη επίμονα εγείρεται, πώς κάποιος υπερφυσικός παράγοντας ή μάλλον Παράγοντας, πρέπει να εμπλέκεται. Είναι δυνατόν, έτσι ξαφνικά, άθελά μας, να σκοντάψαμε πάνω σε επιστημονικές απόδειξεις της ύπαρξης ενός Υπέρτατου Όντος; Μήπως ο Θεός ήταν αυτός που επενέβη και τόσο προνοητικά χειροτέχνησε τον κόσμο προς όφελός μας;».

George Ellis (Βρετανός αστροφυσικός): «Παρατηρούνται εκπληκτικοί μικρο – συντονισμοί στους νόμους, οι οποίοι κάνουν δυνατή αυτή την πολυπλοκότητα. Η συνειδητοποίηση της πολυπλοκότητας των όσων πραγματοποιούνται, καθιστά αδύνατο να μη χρησιμοποιηθεί η λέξη «θαύμα», χωρίς να παίρνουμε κάποια θέση ως προς το οντολογικό κύρος της λέξεως αυτής».

Vera Kistiakowsky (Φυσικός Ινστιτούτου Τεχνολογίας της Μασαχουσέτης): «Η αριστουργηματική τάξη που αναδεικνύεται από την επιστημονική μας κατανόηση του φυσικού κόσμου, προϋποθέτει το Θείο».

Paul Davies (Βρετανός αστροφυσικός): «Για μένα, υπάρχουν ισχυρές αποδείξεις ότι κάτι συμβαίνει πίσω απ' όλα αυτά... Μοιάζει σαν κάποιος να έχει ρυθμίσει λεπτομερώς τους αριθμούς της φύσης, προκειμένου να συνθέσει το Σύμπαν... Η εντύπωση (ύπαρξης) σχεδιασμού είναι συντριπτική». «Οι νόμοι (της φυσικής)... μοιάζουν να είναι προϊόν ενός εξαιρετικά ευφυούς σχεδίου... Το Σύμπαν πρέπει να έχει κάποιο σκοπό».

John O Keefe (αστρονόμος της NASA): «Με αστρονομικά μέτρα, είμαστε μια παραχαϊδεμένη, πολυαγαπημένη ομάδα πλασμάτων... Αν το Σύμπαν δεν είχε φτιαχτεί με απολύτως καθοριστική ακρίβεια, δεν επρόκειτο ποτέ να υπάρξουμε».

Barry Parker (κοσμολόγος): «Και ποιος δημιούργησε αυτούς τους νόμους; Δεν χωράει συζήτηση, πως ένας θεός πάντοτε θα είναι αναγκαίος».

Tony Rothman (φυσικός): «Όταν είμαστε αντιμέτωποι με την τάξη και την ομορφιά του σύμπαντος και τις περίεργες συμπτώσεις της φύσης, είναι μεγάλος ο πειρασμός να κάνουμε το άλμα της πίστεως από την επι-

στήμη στη θρησκεία. Είμαι σίγουρος πως πολλοί φυσικοί το επιθυμούν. Πόθος μου είναι να το παραδέχονταν αυτό».

Arthur Schawlow (Καθηγητής Φυσικής στο Πανεπιστήμιο Στάνφορντ, 1981 Βραβείο Νόμπελ Φυσικής): «Μου φαίνεται πως είμαστε αντιμετώπι με τα θαύματα της ζωής και του σύμπαντος, πρέπει να αναρωτηθούμε «γιατί» και όχι μόνο «πώς». Οι μόνες δυνατές απαντήσεις είναι θρησκευτικές... Εντοπίζω μία ανάγκη για Θεό μέσα στο σύμπαν και μέσα στην ίδια τη ζωή μου...».

Sanchez Alan (βραβείο αστρονομίας Crawford): «Το βρίσκω πολύ απίθανο μία τέτοια τάξη να προήλθε από το χάος. Πρέπει να υπάρχει κάποια οργανωτική αρχή. Για μένα, ο Θεός είναι μυστήριο, αλλά είναι και η εξήγηση του θαύματος της ύπαρξης – του γιατί υπάρχει κάτι αντί για τίποτε».

Frank Tipler (Καθηγητής Μαθηματικής Φυσικής): «Όταν άρχισα την καριέρα του κοσμολόγου προ εικοσαετίας περίπου, ήμουν ένας πεπεισμένος αθεϊστής. Ούτε στα πιο τρελά μου όνειρα θα μπορούσα να είχα φανταστεί πως μια μέρα θα έγραφα βιβλίο που σκοπό είχε να αποδείξει πως οι κεντρικές πεποιθήσεις της Ιουδαίο – χριστιανικής θεολογίας είναι πράγματι αλήθειες, πως οι πεποιθήσεις αυτές είναι καθαρά συμπεράσματα των νόμων της φυσικής, όπως τους κατανοούμε σήμερα. Έχω αναγκασθεί να αποδεχθώ αυτά τα συμπεράσματα, από την αμείλικτη λογική του δικού μου ειδικού κλάδου της φυσικής».

Edwards Harrison (κοσμολόγος): «Η λεπτεπίλεπτη ρύθμιση του σύμπαντος αποτελεί εκ πρώτης όψεως απόδειξη θεϊκού σχεδιασμού. Διαλέξτε: τυφλή τύχη που προϋποθέτει μυριάδες σύμπαντα, ή σχεδιασμός, που προϋποθέτει μόνο ένα σύμπαν... πολλοί επιστήμονες, όταν παραδέχονται τις απόψεις τους, τείνουν προς την τελεολογική ή «σχεδιαστική» άποψη».

Και θα ολοκληρώσω την παράθεση των αποσπασμάτων με τον κορυφαίο καθηγητή Αστρονομίας του Πανεπιστημίου Αθηνών, Ακαδημαϊκό Γεώργιο Κοντόπουλο: «Το συμπέρασμα είναι ότι η σύγχρονη επιστήμη (και ιδιαίτερα η σύγχρονη Κοσμολογία) μπορεί να συνδυαστεί αρμονικά με τη χριστιανική πίστη. Δεν μπορεί βέβαια να αποδείξει την πίστη, που είναι «υπέρ λόγου». Αλλά από το άλλο μέρος, δεν μπορεί να κατηγορήσει κανείς τους πιστούς για άγνοια και έλλειψη γνώσεως. Αντίθετα, η επιστημονική έρευνα και ιδιαίτερα η μελέτη του σύμπαντος μάς επιτρέπει να δούμε μερικές πτυχές του θείου σχεδίου της Δημιουργίας».

Η. ΛΟΙΠΕΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΠΟΥ ΑΞΙΩΝΟΥΝ ΟΙ ΑΘΕΟΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ (ΟΡΑΣΗ – ΑΚΟΗ – ΑΦΗ κ.λπ.).

99. Ποιος είδε με τα μάτια του τον Θεό;

Και το μυαλό αυτών που λένε αυτά τα «επιχειρήματα» δεν το βλέπουμε. Άρα δεν υπάρχει!!! (Άλμπερτ Αϊνστάιν).

Όταν λες ποιος είδε τον Θεό, μέσα σου κάνεις τον εξής συλλογισμό: Μόνο κάθε τι που βλέπω υπάρχει. Ό,τι δεν βλέπω δεν υπάρχει. Τον Θεό δεν τον βλέπω, άρα δεν υπάρχει. Είναι όμως αληθινή η πρόταση, ό,τι δεν βλέπω δεν υπάρχει; Πόσα πράγματα δεν βλέπουμε και όμως υπάρχουν!

Το φως το βλέπουμε; Τι είναι το φως; Είναι αυτό το οποίο βλέπουμε; Τον ηλεκτρισμό τον βλέπουμε; Όχι. Δεν τον βλέπουμε, αλλά ούτε γνωρίζουμε τι είναι ηλεκτρισμός. Αν ήμασταν τυφλοί και δεν βλέπαμε τον ήλιο, δεν θα υπήρχε ήλιος; Ή αν παρατηρώ την ανατολή και τη δύση του ήλιου, μπορώ να ισχυριστώ ότι ο ήλιος κινείται;

Ας υποθέσουμε ότι ο Θεός καταδεχόταν να εμφανισθεί όπως είναι. Ποιος θα τολμούσε να τον ατενίσει, όταν ένα μόνο δημιουργημά του που λέγεται ήλιος δεν μπορούμε να το δούμε με γυμνά μάτια; Ποιος θα τολμούσε με τα υλικά του μάτια να δει τον Θεό που είναι φως απείρως δυνατότερο από τον υλικό ήλιο;

Ο Θεός δεν εμφανίζεται όπως είναι, γιατί τότε θα επεβάλλετο με τον φόβο και όχι με την αγάπη. Θα τον δεχόμαστε χωρίς να μπορούμε να τον αρνηθούμε, πράγμα το οποίο στερείται ηθικής αξίας. Ο Κύριός μας είπε, ότι αυτοί που έχουν καθαρή καρδιά θα δουν τον Θεό. Δεν θα δουν βέβαια την ουσία Του, αλλά τις άκτιστες ενέργειές Του. «Μακάριοι οι καθαροί τη καρδιά, ότι αυτοί τον Θεό όψονται» (Ματθ. 5, 8).

Πιστεύω μόνο ό,τι βλέπω κι αγγίζω!

Λένε ακόμη οι άνθρωποι που δεν θέλουν να πιστεύουν στον Θεό: πιστεύω μόνο ό,τι βλέπω, ό,τι ακούω, ό,τι αγγίζω. Δέχομαι ως αληθινό μόνο εκείνο που μπορεί να αποδείξει η επιστήμη.

Πόσα πράγματα όμως ανακαλύπτει διαρκώς η επιστήμη που παλιότερα ήταν παντελώς άγνωστα; Και πόσα ακόμη θα ανακαλύψει στα μεταγενέστερα χρόνια; Αυτά λοιπόν που σήμερα αποκαλύπτει η επιστήμη ήταν κάποτε ανύπαρκτα επειδή απλώς και μόνο δεν είχαν ανακαλυφθεί; Κι έπειτα, αν πέρα από τον αισθητό αυτόν κόσμο, υπάρχει κι ένας άλλος κόσμος που δεν βρίσκεται μέσα στα όρια του χρόνου, της ύλης και του χώρου, δεν θα μπορέσει ποτέ η επιστήμη να τον ερευνήσει. Κανένας αν-

θρώπινος νους δεν θα μπορέσει ποτέ να εξετάσει έναν κόσμο άπειρο και υπεραισθητό, ακόμη και με τα πιο σύγχρονα επιστημονικά μέσα.

Είναι αλήθεια ότι οι θεωρίες αυτές σε παλιότερες εποχές είχαν πολύ μεγάλη επίδραση. Στις μέρες μας όμως, που η επιστήμη έχει προχωρήσει τόσο πολύ, κανένας επιστήμονας πλέον δεν μπορεί να υποστηρίξει με επιστημονική απολυτότητα τέτοιες θεωρίες. Και πολύ περισσότερο, κανείς δεν μιλά για δημιουργία της ύλης από το μηδέν. Διότι κανείς επιστήμονας δεν μπόρεσε να δημιουργήσει ύλη και ζωή από το μηδέν. Ούτε θα μπορέσει ποτέ.

Τέλος,

Θ. ΑΘΕΟΙ ΚΑΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ «ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΒΑΘΟΥΣ» – ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ «ΑΣΥΝΕΙΔΗΤΟΥ» – ΠΟΣΟ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΣ ΚΑΙ ΑΥΘΕΝΤΙΚΕΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ «ΑΘΕΟΙ»; – ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΨΥΧΩΣΙΚΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑ.

100. Μεγάλος αριθμός αθεϊστών (άθεων – άθρησκων – άπιστων), με την εμμονή τους που τους διέπει, σχετικά με το να «αποδείξουν» απελπισμένα και υπομανιακά, το ότι «δεν υπάρχει Θεός», έχουν κινήσει την υπόνοια, πολλών επιστημόνων, κυρίως ψυχολόγων, ως προς το ερώτημα, εάν και πόσον τυγχάνουν προσωπικότητες διαταραγμένες ψυχικά, ή ψυχολογικά.

Κατά τον ψαλμωδό, μόνο ένας άφρων, ένας άμυαλος μπορεί να ισχυρισθεί ότι δεν υπάρχει Θεός, «Είπεν άφρων εν τη καρδία αυτού, ουκ έστι Θεός».

Είπεν ο άφρων εν τη καρδία αυτού: δεν υπάρχει Θεός» (Ψαλμός 14 στιχ. 1) «και διεφθάρησαν και εβδολεύθησαν εν ανομίαις, ουκ έστι ποιών αγαθών» (Ψαλμός 52 στιχ. 2). Δηλαδή: Σκοτισμένος μέχρις αφροσύνης από τας πολλές του αμαρτίας ο ασεβής, λέγει από μέσα του: Δεν υπάρχει Θεός. Αυτός και οι όμοιοί του διεφθάρησαν από την κακία των. Έγιναν αηδιαστικοί και σιχαμεροί με τας παρανομίας των.

101. Αυτή η άποψη του υμνωδού, επιβεβαιώνεται από τις σκέψεις: Πρώτα ότι ο άνθρωπος πλάστηκε κατ' εικόνα Θεού, και ύστερα ότι έχει μέσα του την πνοή του Θεού. Επομένως η αναζήτηση του Πλάστη δεν είναι θέμα διάθεσης και προαίρεσης, αλλά ζήτημα ανάγκης, κατά τον ίδιο τρόπο που χρειαζόμαστε τον ήλιο, την τροφή, το νερό και τον αέρα. Αυτήν ακριβώς την αναγκαιότητα εξυπηρετεί η πίστη. Χωρίς πίστη δεν μπορεί να επιβιώσει κανείς. Με αυτούς τους όρους η αθεΐα περιγράφεται ως μία

αφύσικη κατάσταση, ξένη και αταίριαστη στο ανθρώπινο γένος, τελικά ως διαστροφή, ακόμη και τρέλα.

«Η αθεΐα είναι η πιο μαύρη λέπρα της καρδιάς», λέει ο Φώτης Κόντογλου. Ο άθεος είναι αντίθεος και θεομάχος. Είναι πολέμιος και διώκτης. Τον πιάνει, θα λέγαμε, αμόκ θεοκτονίας. Αλλά, όπως λέγει ο Πασκάλ, «τίποτε δεν είναι πιο άνανδρο από το να κάνεις το γενναίο ενάντια στο Θεό». Ο π. Αθανάσιος Γιέφτιτς γράφει για τον Μαρξ, ότι «είχε κάτι το τιτανικό, το προμηθεϊκό, κάτι από τον Εβραίο Σαύλο, που όμως δεν έγινε Παύλος. Δεν ήθελε μόνο την κατάργηση της θρησκείας, αλλά την κατάργηση του Θεού». Τόσο ήταν το αντιθεϊκό του μίσος.

Ο Λένιν ξεπέρασε και τον Μαρξ, γιατί, όπως έλεγε, «εκείνος εφάνη πολύ επιεικής με το να ονομάζει τη θρησκεία «όπιον του λαού». Ενώ κατά τον Λένιν η θρησκεία είναι είδος «χαλασμένης βότκας»! Γι' αυτό και έγραφε: «Όσον πιο πολλοί τουφεκισθούν εις τας τάξεις των αστών και του κλήρου, τόσο θα είναι καλύτερα». Όταν ο Λένιν ήταν 15 ετών, έχασε την πίστη του στον Θεό και κάποια μέρα πέταξε το σταυρό του επάνω στην κοπριά.

102. Ο άθεος είναι μανιακός του Θεού. Η τόση λύσσα εναντίον του Θεού πιστοποιεί πως ο Θεός ζει και κυβερνά τον κόσμο. Ο άθεος είναι ένας μανιακός του Θεού. Αφού επιμένει ότι δεν υπάρχει Θεός, γιατί ασχολείται μ' Αυτόν; Εάν οι άθεοι είχαν μια απροκατάληπτη αθεΐα, τότε γιατί με τέτοιο πείσμα και θρησκευτική απολυτότητα αρνούνται την ύπαρξη του Θεού; Γιατί πολεμούν ένα Θεό που δεν υπάρχει γι' αυτούς; Εάν δεν υπάρχει, ας Τον αγνοήσουν. Γιατί ασχολούνται με ένα ανύπαρκτο γι' αυτούς πρόσωπο; Οι πιο πολλοί άθεοι μας δίνουν κατά τρόπο πληθωρικό την υποψία ότι δεν πιστεύουν σ' αυτό που υποστηρίζουν. Η αθεΐα τους δεν είναι αυθεντική, δεν είναι αληθινή.

Πόσο – πραγματικά – «άθεοι» είναι, όσοι πραγματικά ισχυρίζονται ότι – τάχα – είναι άθεοι;;; Πόσο ελικρινείς και συμβατοί είναι με το υποσυνείδητό τους;

103. Έτσι και ο αθεϊσμός, σε πολλές συγκεκριμένες περιπτώσεις, μπορεί να μην είναι μια γνήσια και αυθεντική εκδήλωση της προσωπικότητας. Γιατί σε κάθε περίπτωση που ακούμε έναν άνθρωπο να ισχυρίζεται, ότι είναι άθεος, πρέπει να διερωτηθούμε τι λέγει άραγε και το ασυνείδητό του. Πρόκειται περί πραγματικού αθέου ή απλώς περί ενός ανθρώπου που βασανίζεται ασυνείδητα από το θρησκευτικό πρόβλημα; Η ψυχολογία του βάρους, με τα πορίσματά της που αναφέρονται στη λειτουργία και τη δραστηριότητα του ασυνειδήτου, αποδεικνύει πειστικά

ότι ένας άθεος, όσο πιο μαχητικός είναι στην υποστήριξη των αντιλήψεών του, τόσο πιο έντονα προβάλλει το θρησκευτικό του προβληματισμό, δηλαδή τη βαθιά μα απωθούμενη στο ασυνείδητο πίστη του.

Ο Γιουνγκ μετέφερε την «αρχή της εναντιοδρομίας» του Ηρακλείτου, στη ψυχολογία και υπογράμμισε ότι, όταν μία ψυχική λειτουργία ή δραστηριότητα φθάνει στο άκρο της, η μεταστροφή της στην αντίθετη ροή είναι η πιο πιθανή συνέχεια της πορείας της. Όσο πιο πολύ μάχεται κανείς το Θεό κι όσο πιο πολύ υποστηρίζει, ότι δεν πιστεύει στο Θεό, τόσο πιο γρήγορα πορεύεται προς συνάντηση του Θεού. Γιατί η έντονη αθεϊστική αντίδραση δείχνει καθαρά ότι το κύριο πρόβλημα που απασχολεί το ασυνείδητο, είναι το θρησκευτικό πρόβλημα.

Η αποκάλυψη της λειτουργίας του ασυνειδήτου από τη ψυχολογία του βάρθους, είναι ότι ο αθεϊστικός του αγώνας δεν εκφράζει αυτά που πράγματι πιστεύει και κατά βάθος αποδέχεται άλλα στο δραματικό του διάλογο με τον «άγνωστο Θεό».

Όπως παρατηρεί ο αμερικανός ψυχολόγος Allport στο βιβλίο του «Το άτομο και η θρησκεία του», «αντιδρών τόσο βιαίως εναντίον της θρησκείας ο ένθερμος άθεος, προδίδει εις την πραγματικότητα ένα βαθύ ενδιαφέρον προς τον θρησκευτικόν τρόπον ζωής». Ο δε επίσης αμερικανός ποιμαντικοψυχολόγος Waterhouse υποστηρίζει ότι «Ως επί το πλείστον οι αντιδραστικοί άθεοι και αγνωστικισταί είναι παραδείγματα μιας διαδικασίας επιστροφής εις τον Θεόν, η οποία κατέστη συγκεχυμένη ήδη κατά την εκκόλαψιν».

104. Μπορούμε να ορίσουμε τρεις κύριους τύπους αθεϊστών, διότι η αθεΐα είναι ουσιαστικά πολύπλοκο φαινόμενο. Είναι δε άλλοτε συνειδητή και άλλοτε μη συνειδητή. Κάποιοι πιστεύουν απλώς ότι είναι άθεοι. Ωστόσο έχουν πραγματική πίστη στο Θεό, διότι ο Θεός που αρνούνται δεν είναι ο αληθινός Θεός, αλλά παραμόρφωση και διαστρέβλωση της ορθής παραστάσεως του Θεού. Πρόκειται δηλαδή περί αυταπάτης. Αυτούς μπορούμε να τους ονομάσουμε ψευδοαθεϊστές.

Ένας δεύτερος τύπος αποτελείται από εκείνους που ανήκουν σε κάποια θρησκεία ή σε κάποια αιρετική εκκλησία, συμμετέχουν στη λατρεία της, στο βάθος όμως της ψυχής τους αρνούνται τον Θεό, αλλά απόφεύγουν να ομολογήσουν την αθεΐα τους.

Υπάρχει και μια τρίτη μορφή αθεϊσμού, η οποία περιλαμβάνει τους πραγματικούς άθεους, που εμφανίζει όμως διάφορους τύπους. Έτσι π.χ. για άλλους της ομάδας αυτής ο Θεός δεν έχει καμιά σημασία. Άλλοι απ' αυτούς δεν είναι βέβαιοι για την απιστία τους, θα επιθυμούσαν απλά να

μην υπήρχε Θεός, ωστόσο στο βάθος– βάθος της ψυχής τους εδρεύει η πίστη στο Θεό!

105. Σύμφωνα με έρευνες στην Αμερική και άλλες ευρωπαϊκές χώρες, τα κυριότερα αίτια της αθεΐας είναι τα επόμενα:

Ο εγωισμός του ανθρώπου, ο οποίος υπερηφανεύεται για τις δυνάμεις και τις δυνατότητές του.

Η άγνοια της διδασκαλίας της θρησκείας στα μεγάλα ζητήματα «Θεός, κόσμος, άνθρωπος». Επίσης είναι τόση η άγνοια πολλών αθέων, που πιστεύουν ότι ο Χριστιανισμός επεκράτησε με βία και αίμα, ενώ στην πραγματικότητα είχε 11.000.000 μάρτυρες στους 3 πρώτους αιώνες!!! (δηλ. συνέβη το εντελώς αντίθετο!).

Οι ατομικές επιλογές τρόπου ζωής που έρχονται σε αντίθεση με τις επιταγές της θρησκείας που θέτουν φραγμό επικοινωνίας του ανθρώπου με το Θεό. Δεν θέλουν ούτε εξαρτήσεις και ούτε έλεγχο των πεπραγμένων τους.

Ο ορθολογισμός από την εποχή του Διαφωτισμού, που απορρίπτει τις υπέρ λόγον αλήθειες.

Η υλιστική θεώρηση του κόσμου, που δέχεται την προτεραιότητα και τη μοναδικότητα της ύλης, από την οποία προέρχονται και οι λεγόμενες πνευματικές ενέργειες (σκέψη, ιδέες, φαντασία κ.ά.).

Η αντιθρησκευτική παιδεία που παρέχεται στα ολοκληρωτικά καθεστώτα και το ότι δεν μεγάλωσαν σε θρησκευτικό περιβάλλον και δεν εκκλησιάζοντο καθόλου (ή ελάχιστα άρα ακατήχητοι).

Στην αθεΐα έχουν στρέψει πολλούς, και πολλές, και όταν – επίσης– έχουν πέσει οι ίδιοι ή γνωστοί τους, θύματα σεξουαλικής κακοποίησης, ή ομοφυλοφιλίας (ιδίως στους καθολικούς – παπικούς).

Μεμονωμένες περιπτώσεις έχομεν και ένεκα ανάμειξης ιερών στην πολιτική ή επίδειξη, εκ μέρους των, αυταρχικής συμπεριφοράς (έλ-λειψης αγάπης).

106. «Ιδεολόγοι άθεοι»; Ή «αντίθεοι»;

Βέβαια υπήρξαν μέσα στην ιστορία και ιδεολόγοι άθεοι. Αυτοί όμως στην πράξη αποδείχθηκαν όχι άθεοι αλλά αντίθεοι. Διακήρυξαν ότι «Θεός δεν υπάρχει» ή ότι «ο Θεός πέθανε», επειδή ακριβώς πολέμησαν με μανία έναν Θεό που δεν ήθελαν να υπάρχει και να καθορίζει τη ζωή τη δική τους και όλης της ανθρωπότητας.

Στην πραγματικότητα άθεοι είναι αυτοί που θέλουν να ζουν σαν να μην υπάρχει Θεός. Αυτοί που επιθυμούν να κάνουν ό,τι θέλουν χωρίς ενοχές, χωρίς φραγμούς, χωρίς συνέπειες.

Είναι ακριβώς αυτό που είπε ο Χριστός: «Όποιος κάνει το κακό, μισείτο φως, και δεν έρχεται προς το φως, για να μη γίνουν φανερά τα έργα του» (Ιω. γ' 20).

Γράφει σχετικά ο Θεόφιλος Αντιοχείας: «Όταν ο άνθρωπος ζει μέσα στην αμαρτία, δεν μπορεί να δει τον Θεό. Σε τέτοιους ανθρώπους ο Θεός δεν εμφανίζεται, εάν αυτοί πρώτα δεν καθαρίσουν τον εαυτό τους από κάθε μολυσμό». Αλλά και ο ιερός Αυγουστίνος έγραφε: «Αρνούνται τον Θεό μόνο όσοι έχουν συμφέρον να μην υπάρχει». Γι' αυτό και ο προφήτης Δαβίδ αποκαλεί «άφρονες», άμυαλους όσους ισχυρίζονται ότι δεν υπάρχει Θεός (Ψαλμ. Ιγ' 1).

Η απάντηση είναι πολύ απλή. Σε μία εποχή που έχουν καταρρεύσει οι ιδεολογίες και τα φιλοσοφικά συστήματα και οι άνθρωποι θέλουν να ζουν μόνο για τις εγκόσμιες απολαύσεις, η «αθεΐα» συνήθως δεν αποτελεί τόσο μία βαθιά αναζήτηση του νοήματος της ζωής αλλά μία προσπάθεια να δικαιολογηθεί η έλλειψη αρχών και κανόνων ζωής.

Πιο απλά: Δεν πιστεύω στον Θεό, όχι γιατί αναζητώ με αγωνία να ανακαλύψω την αιτία που ζω και τον λόγο για τον οποίο αξίζει να ζω, αλλά επειδή δεν με συμφέρει η ύπαρξη του Θεού. Θέλω να ζω όπως θέλω εγώ, χωρίς κανέναν να ρυθμίζει τη ζωή μου και να δίνει νόημα στην ύπαρξή μου. Γι' αυτό λοιπόν με τόση προπαγάνδα διαφημίζεται ο υλισμός, οι εξελικτικές θεωρίες, η ζωή χωρίς κανόνες και υπεραισθητική προοπτική.

ΨΥΧΟΛΟΓΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΜΕΣΟΝ ΑΘΕΟΝ!!!

Γιατί υπάρχουν σήμερα άθεοι;;; Πώς εξηγούν οι άθεοι το φαινόμενο της θρησκείας – δηλ. αυτούς που πιστεύουν.

107. Ο σύγχρονος μέσος «Άθεος» έχει μέσα του μεγάλη σύγχυση, μεγάλη θολούρα, μεγάλο σκοτάδι. Και επιλέγει την φυγή, την άρνηση! Δεν επιθυμεί να ερευνήσει την ύπαρξη Θεού, τι γίνεται μετά θάνατον. Δεν θέλει ούτε να τα σκέπτεται όλα αυτά. Του είναι παγερά αδιάφορα. Δεν αντέχει άλλη στενοχώρια από αυτήν που ήδη έχει. Δεν θέλει καν να συζητήσει!!! Στην πραγματικότητα, δεν θέλει να υπάρχει Θεός, διότι «χωρίς Θεόν, όλα επιτρέπονται»!!!

Μπροστά στα μεγάλα προβλήματα πώς τοποθετείται ένας μέσος Άθεος;;;

Ας επανέλθουμε στη σοφή διακήρυξη του Πασκάλ: «Όχι μονάχα τον Θεόν δεν γνωρίζουμε, παρά μονάχα δια του Ιησού Χριστού, αλλ' ούτε και τον ίδιο τον εαυτό μας ξέρουμε χωρίς τον Ιησού Χριστό». Και συνεχίζει:

«Δεν γνωρίζουμε τη ζωή, τον θάνατο, παρά μονάχα δια του Ιησού. Μακριά από τον Χριστό δεν γνωρίζουμε ούτε τι είναι η ζωή μας ούτε ο θάνατος ούτε ο Θεός ούτε ο εαυτός μας. Χωρίς την Γραφή, που έχει τον Ιησού Χριστού σαν αντικείμενο, δεν γνωρίζουμε τίποτε και δεν βλέπουμε παρά σκοτάδι και σύγχυση στη φύση του Θεού και στην δική μας φύση». Υπάρχουν προβλήματα μεγάλα και συγκλονιστικά. Προβλήματα υπερφυσικά και μεταφυσικά, που όμως έχουν ισχυρό τον αντίκτυπό τους στην καθημερινή ζωή. Ποιος δεν στάθηκε με απορία και δέος μπροστά σε μερικά αδυσώπητα ερωτηματικά. Γιατί ζω; Τι νόημα μπορεί να έχει μια ζωή, που ύστερα από ογδόντα, ενενήντα χρόνια θα καταλήξει σ' ένα παγερό μνήμα; Μπορούν να ικανοποιηθούν οι ασίγαστοι πόθοι της ψυχής χωρίς την ενατένιση του Ουρανού;

108. Και ο σύγχρονος τραγικός άνθρωπος, χωρίς μεταφυσική τοποθέτηση, βρίσκει την εύκολη λύση στην άρνηση και στη φυγή. Δεν είναι άγνωστη στις μέρες μας η τάση του αυτή. Κοινός και θλιβερός θα προσθέταμε τόπος. Ο αλκοολισμός, η οπιομανία, όλη η ανησυχητική διάδοση των παραισθησιογόνων, που έχει προσλάβει διαστάσεις πρωτοφανούς επιδημίας, τι άλλο μαρτυρούν; Αντί να στραφεί ο κουρασμένος άνθρωπος μέσα του, για να αναζητήσει την αιτία του δράματός του και να βρει τη σωστή του λύση καταφεύγει σε ημίμετρα ή σε ψεύτικες λύσεις, που επιδεινώνουν πιο πολύ την κατάστασή του. άστεγος μεταφυσικά περιπλανάται στην ερημιά της απιστίας κι εκεί, γυμνός από ηθικά εφόδια και πνευματικό εξοπλισμό, χτυπιέται ανελέητα από τις καταιγίδες των ψυχικών συγκρούσεων. Επαναστατεί τότε εναντίον της «καταναλωτικής κοινωνίας», του πολιτισμού, του κατεστημένου, αντί να επαναστατήσει εναντίον του ανερματίστου εαυτού του, που τον κρατάει δέσμιο της πνευματικής υπαναπτύξεως και του ηθικού τελματισμού.

109. Οι Άθεοι έχουν μόνον το χρήμα και τα άθεά τους ιδανικά για θρησκεία. Όμως το χρήμα δεν σε σώζει, σε περίπτωση ασθένειας, δεν σου δίνει ζωή αιώνιο. Να προσευχόμαστε γι' αυτούς αδέρφια μου, να τους δώσει ο Θεός της αγάπης φωτισμό Πνεύματος Αγίου για να κερδίσουν την αιώνια ζωή.

Πώς όμως εξηγούν οι «άθεοι» το φαινόμενο της θρησκείας;

110. Η θρησκεία, λένε, γεννήθηκε από το φόβο που είχαν οι άνθρωποι μπροστά σε κάποια φυσικά φαινόμενα και ιδιαιτέρως μπροστά στο θάνατο. Ο άνθρωπος, λένε, επειδή δεν μπορούσε να εξηγήσει ή δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει κάποια φαινόμενα της φύσεως, π.χ. παγετώνες, καύσωνες, τρικυμίες, κεραυνούς, ανεμοστρόβιλους, πλημμύρες, εκλεί-

ψεις, κατακλυσμούς κ.λπ., απέδιδε στα φυσικά αυτά φαινόμενα θεϊκές ιδιότητες και τα εξηγούσε ως παρεμβάσεις των «θεών» που τιμωρούν τους ανθρώπους. Παρόμοια εξηγήθηκε συχνά και ο θάνατος, ο πόνος, οι αρρώστιες. Και οι «άθεοι» διατυμπάνιζαν με αλαζονεία ότι, όσο η επιστήμη θα εξηγεί τα φαινόμενα αυτά, τόσο περισσότερο ο κόσμος μας θα ξεπεράσει τους φόβους του αυτούς και θα καταλήξει να γίνει άθρησκος. Κάτι βέβαια που όχι μόνο δεν επιβεβαιώθηκε αλλά διαψεύδεται καθημερινά. Διότι η αναζήτηση του Θεού δεν είναι καρπός φόβου αλλά αγάπης. Αποτελεί τη μεγαλύτερη οντολογική ανάγκη. Ζούμε επειδή υπάρχει Θεός. Και αναζητούμε τον Θεό, διότι διαφορετικά δεν μπορούμε να ζήσουμε. Ο Θεός είναι η αιτία και το νόημα της ζωής μας.

111. Μία δεύτερη εξήγηση που έδιναν κάποιοι «άθεοι» για την ύπαρξη της θρησκείας, ήταν ότι η θρησκεία αποτελεί εφεύρεση του ιερατείου, για να εξουσιάζει και να εκμεταλλεύεται τον λαό. Και υποστήριζαν ότι, όταν θα πάψει να υπάρχει άρχουσα τάξη που καταπιέζει τους λαούς, το φαινόμενο της θρησκείας θα έπαυε να υπάρχει. Γι' αυτό και πολλοί υποστήριζαν ότι στον 20ό αιώνα βρισκόμασταν στο τέλος των θρησκειών. Πόσο οικτρά όμως διαψεύστηκαν! Το σύνθημα «πέθανε ο Θεός» έμεινε στην ιστορία ως ανέκδοτο και ως ένα από τα μελανότερα σημεία της ανθρωπότητας που αποκάλυπτε το μίσος και τη μανία τόσων «άθεων» διωκτών της πίστεως στη Ρωσία που αιματοκύλισαν τον κόσμο και οδήγησαν στο θάνατο εκατομμύρια μάρτυρες. Και βέβαια οι διώκτες αυτοί, όλοι τους έχουν ήδη πεθάνει. Ο Θεός όμως θριαμβεύει στους τόπους που κάποτε η αθεΐα νόμιζε ότι κυριαρχούσε.

Και σήμερα βλέπει κανείς λαούς ολόκληρους να αναζητούν όλο και περισσότερο τον Θεό. Όχι μόνο αγράμματοι ή απολίτιστοι, αλλά άνθρωποι κάθε μορφωτικού επιπέδου, ηλικίας, εθνικότητας. Διότι οι άνθρωποι είμαστε πλασμένοι για να αναζητούμε τον Θεό, να ζούμε με τον Θεό. Διαφορετικά δεν μπορούμε να ζήσουμε, θα πεθάνουμε.

ΜΕΡΟΣ 4ον.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΖΩΗ;

«Απόκειται τοις ανθρώποις, άπαξ αποθανείν, μετά δε τούτο, κρίσις» (Εβρ. θ', 27).

«Προσδοκώ ανάστασιν νεκρών, και ζωήν του Μέλλοντος αιώνος – Αμήν» (Σύμβολο της Πίστεώς μας).

Εισαγωγή.

112. Συναφές θέμα, με το εάν υπάρχει Θεός ή όχι, και εάν κάποια ημέρα, θα μας κρίνει, κατά την Δευτέρα Του παρουσία, και την Μέλλουσα Κρίση μας, είναι και το έτερον θεσμικόν δόγματης Χριστιανικής μας πίστεως, περί υπάρξεως άλλης ζωής, πέραν του-τάφου. Αυτό ομολογούμε, όλοι οι χριστιανοί καθημερινώς στο σύμβολον της πίστεώς μας. Εάν δεν υπάρχει άλλη ζωή, πέραν του τάφου, τότε είναι φανερόν ότι δεν θα υπάρχει, ούτε Αιώνια Κόλαση, των παραβατών των εντολών του Θεού, ούτε Αιώνιος Παράδεισος δια τους αγαπώντας τον Θεόν και τους συνανθρώπους των, και τηρούντας το θέλημα του Θεού, επακριβώς!

113. Εάν δεν υπάρχει, μέλλουσα ζωή, άλλη ζωή, πέραν του τάφου ζωή, τότε ο Χριστός μας είπε ψέματα! Άπαγε της βλασφημίας, εσύ που τόλμησες να σκεφθείς κάτι τέτοιο. Μου «αρέσει» – τρόπος του λέγειν δηλαδή – που όσοι λένε κάτι τέτοιο, από την μία πλευρά εκθειάζουν τον Χριστό, ως «μέγα διδάσκαλο, μέγα επαναστάτη, μεγάλο προφήτη» κ.λπ. Κι, από την άλλη μεριά, τον διαψεύδουν, εντελώς αντιφατικά, με την κρίσιν των περί αυτού. «Ψέματα» και οι μαθητές Του, και Άγιοι Απόστολοι, «ψέματα» και εκατομμύρια των Αγίων και Ιερομαρτύρων της Πίστεως της Χριστιανικής. Τι – τάχα – να τους έπιασε όλους αυτούς, να διαδίδουν «ψέματα» και να θυσιάζουν και την ζωή τους, την επίγεια, για να εξασφαλίσουν την Βασιλεία των Ουρανών;;; Δηλαδή, μία θέση στον Παράδεισο που έχει ετοιμάσει ο Θεός, δι' ημάς;;;

Γιατί να μας πουν ψέματα όλοι αυτοί;;; Φυσικά, και δεν μας είπαν ψέματα, ούτε ο Κύριός μας, ούτε οι μαθητές Του, ούτε οι Άγιοι και μάρτυρες της πίστεώς μας!!

Ακούστε αγαπητοί! Ας ξεκινήσουμε από την μνήμη θανάτου, μια βασική χριστιανική αρετή!

114. Οι άνθρωποι δεν υπήρξαν πάντοτε. Δεν προορίζονται να υπάρχουν αιώνια στη γη. Ο θάνατος είναι κοινός κλήρος όλων. Μετά θάνατον, όμως, τι γίνεται; Κόβεται μια για πάντα το νήμα της ζωής; Σβήνει το παν; Ή θα εξακολουθούμε να ζούμε και να υπάρχουμε και μετά ταύτα προσωπικά, διατηρούντες τα χαρακτηριστικά που συνθέτουν την ατομικότητά μας, απεριόριστα, στα ανεξιχνίαστα βάθη της αιωνιότητος; Υπάρχει πέραν του τάφου ζωή;

Ή η παγερή πλάκα του θέτει τέρμα σ' όλα; Στην ύπαρξή μας, στην τρικυμιώδη ζωή μας, στους μόχθους μας, στα σχέδιά μας, στου πόθους και τα όνειρά μας;

Συνταρακτικό είναι το ερώτημα. Κανένα δεν αφήνει αδιάφορο. Ποιος μπορεί ν' απαντήσει;

115. Τι λέει η Επιστήμη;

Η Επιστήμη σιγά! Για την ώρα δεν μπορεί να δώσει καμιά απάντηση και ίσως και για πάντα. Οι θετικές λεγόμενες επιστήμες, όπως είναι η χημεία, η φυσική, η ιατρική, η αστρονομία, τα μαθηματικά αδυνατούν να μιλήσουν. Τι να πουν; Δεν έχουν αρμοδιότητα. Το θέμα εξέρχεται από τον κύκλο τους.

Μα πολλοί – θα μου πείτε – φυσιοδίφες, ιατροί, αστρονόμοι, μαθηματικοί δεν μίλησαν και δεν απεφάνθησαν για τα μεγάλα προβλήματα αυτά ως είναι η ύπαρξις Θεού, η πέραν του τάφου ζωή κ.ά.; Μάλιστα! Μίλησαν. Αλλ' όχι σαν φυσιοδίφες, σαν ιατροί, αστρονόμοι, μαθηματικοί, αλλά σαν φιλόσοφοι πια!

Όχι εν ονόματι της επιστήμης τους, αλλ' εν ονόματι της μετα-φυσικής.

116. Εδώ πρέπει να προστεθεί ότι, η ιδέα αυτή και οι πόθοι στη μεταθανάτια ζωή είναι πανανθρώπινοι. Και αυτός ο αρχέγονος και-προϊστορικός άνθρωπος, όπως αποδεικνύεται από τις ανασκαφές, επίστευε στην πέραν του τάφου ζωή. Οι Έλληνες-μάλιστα και οι Αιγύπτιοι επίστευαν τόσο στην ύπαρξη της πέραν του τάφου ζωής, ώστε οι μεν Έλληνες, εθεωρούσαν μεγίστη ασέβεια το να μείνει άταφος ο-νεκρός, γιατί οι ψυχές των ατάφων περιεπλανώντο άστατες «ανέγγιχτες και άπιαστες» και δεν μπορούσαν να αναπαυθούν, οι δε Αιγύπτιοι εταρίχευαν τους νεκρούς.

Στο νεώτερο Βραχμανισμό επικρατεί η πίστις πως η ψυχή είναι αδύνατο να αποθάνη επειδή η ουσία της δεν έγκειται στο σώμα αλλά στο Βραχμάν, την αιώνιο δηλ. και αγέννητο αρχή.

Οι Ιάπωνες πρεσβεύουν ότι, ο Λι Σαό, ο Κύριος των νεκρών, απόστέλλει προς τους ανθρώπους και από έναν υπηρέτη για να πάρει την ψυχή του θνήσκοντος και να την μεταφέρει στο «ουά – πέ» τον Λειμώννα της γαλήνης.

Σ' όλες τις θρησκείες γίνεται λόγος περί ουρανού ή Ηλυσιών όπου απολαμβάνουν οι δίκαιοι και περί ταρτάρου ή κολάσεως όπου τιμωρούνται οι κακοί.

Τα μεγαλύτερα πνεύματα της ανθρωπότητας προ και μετά Χριστόν πιστεύουν στην πέραν του τάφου ζωή.

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΑΡΝΗΤΕΣ ΤΗΣ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΖΩΗΣ.

117. Εν τούτοις, δεν έλειψαν παλαιά και σήμερα εκείνοι που αρνούνται ή αμφιβάλλουν για την ύπαρξη της πέραν του τάφου ζωής. Και τι λένε;

α) Ποιος επήγε ως εκεί και γύρισε να μας πει, να μας περιγράψει, και να μας βεβαιώσει ότι υπάρχει;

Αλήθεια! Ο Λάζαρος που αναστήθηκε εκ νεκρών, ο Υιός της χήρας της Ναΐν, η κόρη του Ιαείρου και η Ταβιθά δεν είπαν τίποτε ή και αν είπαν δεν έφθασε ως σ' εμάς.

Ο κορυφαίος των θνητών, ο Απ. Παύλος, είχε τη μοναδική τιμή να αρπαγεί «έως τρίτου ουρανού» «εις τον παράδεισον». Όμως δεν μπόρεσε να περιγράψει τα απερίγραπτα και να πει τα ανείπωτα.

Άκουσε, λέει, «άρρητα ρήματα, α ουκ εξόν ανθρώπω λαλήσαι» (Β' Κορ. 12, 4). Άκουσε λόγια που γλώσσα ανθρώπου δεν έχει τη δύναμη να τα εκθέσει και που για την ιερότητά τους δεν επιτρέπεται να τα ανακοινώσει.

Ο πλούσιος της παραβολής παρεκάλεσε τον Αβραάμ να στείλει στον κόσμο το Λάζαρο να πει στα αδέρφια του τα βάσανά του κ.λπ. Επέμεινε στην παράκλησή του, υποστηρίζοντας πως άμα δουν ένα πεθαμένο να αναστηθή θα πιστέψουν ότι υπάρχει πέραν του τάφου ζωή...

Αλλ' ο Αβραάμ δεν του έκαμε τη χάρη. «Έχουσι Μωϋσέα και τους προφήτας» – του είπε. Αυτοί λένε για τη ζωή αυτή · αυτούς να ακούσουν. Αν δεν τους ακούσουν, του προσέθεσε, και δεν πιστέψουν στα λεγόμενά τους τότε «ουδέ εάν τις εκ νεκρών αναστή πεισθήσονται»!!! (Λουκ. 16, 27 – 31).

Είναι λοιπόν περίεργοι οι αρνητές. Να ζητούν να 'ρθει κάποιος πεθαμένος από την πέραν του τάφου ζωή να τον δουν για να πιστέψουν πως υπάρχει! Μα θα είχε λοιπόν ένας πεθαμένος πιο μεγάλο κύρος και πειστικότητα από τον ίδιο τον Χριστό; Δεν τους φτάνει το άπλετο φως του ηλίου και θέλουν ν' ανάψουν και ένα σπαρματσέτο για να δουν καλύτερα;!!!

β) Είδε κανείς την ψυχή; είπαν άλλοι.

Ένας γιατρός τον περασμένο αιώνα, που μεσουρανούσε ο υλισμός, την ώρα που έκανε εγχείρηση σ' έναν άρρωστο, στην Αθήνα, έψαχνε επιδεικτικά στα σπλάχνα του αρρώστου και έλεγε ειρωνικά: Πού είναι αυτή η ψυχή; Δεν την βλέπω πουθενά! Σαν να ήταν η ψυχή έντερα ή πνευμόνια!

Ωστόσο όμως και τον πόνο δεν τον είδες πουθενά, ούτε τον αέρα. Υπάρχει όμως και ο μεν και ο δε. Επίσης και πολλά μικρόβια δεν φαί-

νονται ούτε με το μικροσκόπιο. Και το άτομο της ύλης με τον πυρήνα και τα ηλεκτρόνια δεν είδε κανείς εν τούτοις υπάρχουν.

Αναρίθμητα ραδιοφωνικά κύματα και ακτινοβολίες υπάρχουν χωρίς εμείς να τις βλέπουμε όμως παραδεχόμαστε την ύπαρξή τους από τις έμμεσες εκδηλώσεις και τις ενέργειές τους.

Το ίδιο συμβαίνει και με την ψυχή · άυλος είναι · τι θέλετε να δείτε; Τις ενέργειές της βλέπουμε και δεν είναι λίγες. Είναι ολόκληρος ο πολιτισμός, ό,τι επάνω στη γη, εδημιούργησε ο άνθρωπος. «Είναι η πιο κολοσσιαία δύναμη σ' αυτόν τον κόσμο».

γ) Ψυχή! Άλλη ζωή! Παραμυθια! Ισχυρίζονται άλλοι.

«Ψόφησε ένα ζώο, πέθανες και συ, το ίδιο είναι. Μην ακούτε. Όλα σβήνουν σ' αυτόν τον κόσμο! Εδώ είναι ο παράδεισος, εδώ και η κόλαση. Όταν έχεις και καλοπερνάς, να ο παράδεισος. Όταν δεν έχεις να η κόλαση!»

Αυτή είναι η δημώδης άρνηση και διακωμώδηση της πέραν του τάφου ζωής. Χοντροκομμένες εξυπνάδες. Χιλιοειπωμένα φληναφήματα που τα σερβίρουν δεξιά και αριστερά, κάνοντας φθηνό πνεύμα διάφοροι καφενόβιοι, αργόσχολοι και ξιπασμένοι ημιμαθείς.

Παραμύθια, λοιπόν, η πέραν του τάφου ζωή! Τότε γιατί ο τόσος φόβος, όταν αντικρίζουν το θάνατο; Γιατί η τόση αγωνία; Αν ήταν ανύπαρκτη, παραμύθια, δεν θα έπρεπε να τρέμουν τον θάνατο.

Ω, θα 'ταν αβάσταχτη η ζωή, θα εσπεύδαμε όλοι προς την αυτόκτονία σε κάθε δυσκολία της, εάν βρισκόταν κάποιος να μας πείσει πως αυτά είναι παραμύθια. Πως δεν υπάρχει τίποτε, πως πέραν του τάφου είναι ένα απέραντο ΤΙΠΟΤΕ.

Χωρίς ζωή πέραν του τάφου δεν έχει νόημα η ζωή μου.

– Πρέπει, δηλαδή, να πεθάνει κανείς για να δει και να πεισθεί αν υπάρχει άλλη ζωή; Πρέπει, δηλαδή, να πει κανείς δηλητήριο για να δει και να πεισθεί εάν είναι θανατηφόρο; Ωστόσο βέβαια είναι γεγονός ότι τότε θα δουν και θα πιστέψουν όλοι οι αρνητές, πως όντως υπάρχει πέραν του τάφου ζωή. Μόνον, ας κάνουν λίγη υπομονή!

δ) Την πέραν του τάφου ζωή την επενόησαν οι παπάδες, η θρησκεία, για παρηγοριά του απλοϊκού κοσμάκη, είπαν ακόμη.

Τούτο είναι παράλογο.

Πρώτον, γιατί ο άνθρωπος είναι αδύνατο να συλλάβει και να δημιουργήσει μια παράσταση εάν δεν έχουν υποπέσει τα στοιχεία της στην αντίληψή του.

Η ιδέα της αθανασίας δεν μπορούσε – το ξανάπαμε – να γεννηθεί μέσα μας αν δεν υπήρχε άλλη ζωή πέραν του τάφου.

Τούτο είναι σαν να μας λένε ότι οι φουρνάρηδες επενοήσαν το ψωμί χωρίς να υπάρχει η πείνα! Ενώ η αλήθεια είναι ότι, επειδή υπάρχει η πείνα, επενοήθηκε το ψωμί.

Δεύτερον, γιατί ο άνθρωπος με το να παραδεχτεί πως υπάρχει πέραν του τάφου ζωή, οφείλει να δεχτεί, ότι εκεί θα ζήσει είτε σε ευτυχία παντοτινή είτε σε θλίψη ατελεύτητη.

Αλλ' αυτό δεν συμφέρει, δεν αναπαύει τους κακούς. Απεναντίας γι' αυτούς η εκμηδένιση θα ήταν προτιμότερη.

118. Αυτοί είναι οι «λόγοι» που αρνούνται οι αρνητές και θέλουν να μην υπάρχει πέραν του τάφου ζωή.

Αλλ' επειδή δεν θέλουν, δεν υπάρχει κιόλας; Και αυτοί οι ίδιοι δεν μπορούν να το πιστέψουν, να το χωνέψουν πως δεν υπάρχει; Γιατί; Γιατί υπάρχει. Πώς μπορούν να ανατρέψουν τα πράγματα;

Πώς μπορούν να αποκοιμήσουν τους πόθους και τις εφέσεις της ψυχής για την απόλυτη χαρά, το απόλυτο κάλλος, την υψίστη ευτυχία, τη γνώση, τη διαρκή τάση προς την τελειότητα; Να πνίξουν δε την έμφυτο ιδέα που είναι μέσα μας για την πέραν του τάφου ζωή; Όταν μάλιστα είναι, ως συμβαίνει εδώ, καθολικό το φαινόμενο; Πόσοι και ποιοι είναι αυτοί που θα έρθουν αντιμέτωποι στην πανανθρώπινη πίστη στην πέραν του τάφου ζωή; Καταπνίγονται αυτές οι ιδέες ποτέ; Όσο και ένας φελλός στο νερό! Πώς μπορούν να αποδείξουν πως η ψυχή δεν είναι οντότης άυλος και απλή και υπόκειται γι' αυτό στο θάνατο;

Πώς μπορούν να αντισταθούν στη θεία αλλά και πανανθρώπινη δικαιοσύνη που απαιτεί την αμοιβή της αρετής και την τιμωρία της κακίας, την αποκατάσταση εν γένει της ηθικής τάξεως;

Ή θα αποπειραθούν να έρθουν ενάντιοι και στα πορίσματα της βιολογίας και ψυχολογίας και να αμφισβητήσουν τις παρατηρήσεις των ψυχολόγων και να ξεριζώσουν την αξερίζωτη φωνή της συνειδήσεώς τους; Θα ματαιοπονήσουν.

ΑΚΟΥΣΕ, ΑΓΑΠΗΤΕ ΑΡΝΗΤΗ, ΤΗΣ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΖΩΗΣ: **Η ΚΑΜΠΑΝΑ ΘΑ ΧΤΥΠΗΣΗ...**

119. Άκουσε κάτι, αγαπητέ μου. Η καμπάνα που χτύπησε για το γείτονά σου, το γνωστό σου, το συγγενή σου, τον άγνωστό σου, αύριο (ίσως και σήμερα) θα χτυπήσει και για μένα και για σένα. Αν υπάρχει Θεός (όπως και υπάρχει). Αν υπάρχει μέλλουσα κρίση, δικαστήριο και

ανταπόδοση (όπως και υπάρχει) τι θα ειπούμε τότε; Εγώ, συγκεκριμένα, τι θα ειπώ; Συ, που αυτή τη στιγμή διαβάζεις τούτο το έντυπο, τι θα ειπής; Τι θ' απολογηθής; Δικαιολογίες εκεί δεν περνάνε.

120. Δεν ξέρω αν συ, που διαβάζεις τούτο το έντυπο, είσαι άνδρας ή γυναίκα. Πλούσιος ή φτωχός. Πολυγραμματισμένος ή ολιγογράμματος. Δεν ξέρω την ιστορία σου και το παρελθόν σου. Δεν ξέρω τι καλά ή τι κακά έχεις κάμει. Ξέρω ωστόσο τούτο: Ότι είχες προγόνους. Οι πρόγονοί σου σήμερα δεν ζουν. Έχουν μεταφερθή σε άλλο κόσμο. Ξέρω ακόμα ότι και συ και εγώ είτε το θέλουμε (και ποιος το θέλει;) είτε δεν το θέλουμε, πρόκειται να μεταφερθούμε σ' εκείνον τον κόσμο, που είναι και οι πρόγονοί μας. Όποιος γεννήθηκε και θα πεθάνη. Λέει η Αγία Γραφή «ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἀπαξ ἀποθανεῖν» (Εβρ.9.27). Δηλαδή όλοι οι άνθρωποι πρόκειται να πεθάνουμε. Τούτο κανείς δεν το αμφισβητεί. Αλλά ο λόγος του Θεού προσθέτει και κάτι άλλο που είναι φοβερό: «Μετά δε τούτο κρίσις». Δηλαδή μετά τον θάνατο θα γίνη αυτό που και στα προηγούμενα σημειώσαμε. Θα κριθούμε. Θα περάσουμε από δίκη. Όποιος καταδικασθή εκεί, η καταδίκη του και η τιμωρία του δεν θα είναι προσωρινή, όπως εδώ στη γη. Θα είναι αιώνια. Και όποιος αθωωθή αθώωσή του πάλι θα συνοδεύεται με αιώνια ευτυχία. Μην την πάθουμε σαν εκείνον που δεν προετοιμάστηκε ποτέ για την μέλλουσα κρίση. Είπε, «έχω καιρό». Αλλά, να, που δεν είχε καιρό! Αμέλησε, με τραγικά αποτελέσματα. Πώς, λοιπόν, και μεις «ΕΚΦΕΥΞΟΜΕΘΑ τηλικαύτης αμελήσαντες σωτηρίας;» ρωτάει ο Θεός (Εβρ. 2.3). Πώς είναι δυνατόν να ΞΕΦΥΓΟΥΜΕ και μείς την αιώνια καταστροφή, όταν αμελούμε με διάφορες προφάσεις και όταν αδιαφορούμε για την αιώνια σωτηρία μας;

Η ΗΘΙΚΗ – κόντρα – στους αρνητές της άλλης ζωής. Τι μας λέει η ηθική (και η δικαιοσύνη)!

121. Κατ' αυτήν πρέπει να υπάρχει πέραν του τάφου ζωή, για την αποκατάσταση της δικαιοσύνης. Όπως από την πείρα όλοι διαπιστώνουμε, ότι το κακό ως επί το πλείστο δεν τιμωρείται· δεν αμείβεται δε πάντοτε το καλό. «Ούτε οι σπουδαίοι, κατά τη φράση του Μ. Αθανασίου, παίρνουν τα επίχειρα της αρετής κατά την παρούσα ζωή ούτε όμως οι φαύλοι τα της κακίας (βλ. Γρ. Παπαμιχαήλ, Απολογητικά των Πατέρων ... σελ. 1). Απεναντίας, συμβαίνει η αρετή να καταδιώκεται και να στραγγαλίζεται, και η παρανομία να θριαμβεύει. Οι εργάτες του καλού, οι ηθικοί και αγνοί άνθρωποι, που θυσιάζονται στο βωμό του καθήκοντος περιφρονούνται και παραγκωνίζονται · χλευάζονται και καταδιώκονται. Βασανιστήρια και κολαστήρια φρικτά, υπήρξεν η αμοιβή εκατοντάδων

χιλιάδων δικαίων. Ενώ από το άλλο μέρος, άνομοι, άδικοι, εκμεταλλευτές και απατεώνες μένουν ατιμώρητοι · υψώνονται και ευημερούν και κυβερνούν πολλές φορές τις τύχες εκατομμυρίων ανθρώπων. Συνηθισμένο φαινόμενο είναι τούτο: Να καταδικάζεται ο αθώος και να διαφεύγει ο ένοχος· να απαλλάσσεται ο κακούργος! Και να τιμωρείται ο ενάρετος. «Στις φυλακές είναι κλεισμένοι μόνο οι εγκληματίες που δεν στάθηκαν πολύ έξυπνοι ή είναι ανισόρροποι. Οι άλλοι που είναι πιο πολυάριθμοι ζουν ελεύθεροι» (Carrel. Ο άνθρωπος αυτός ο άγνωστος, μετάφρ. Ν. Τζάρτζανου, σε. 159). Η ανθρώπινη δικαιοσύνη ελάχιστες μόνο εξωτερικές πράξεις μπορεί να συλλάβει και να τιμωρήσει. Όλες δε οι εσωτερικές κακίες όπως είναι ο φθόνος, το μίσος, η εκδικητικότητα, η αισχρότης, η ασπλαχνία και τόσα άλλα ανθρώπινα ταπεινά ένστικτα διαφεύγουν από το χέρι της. Η ανθρώπινη δικαιοσύνη είναι ατελής και μονομερής. Τιμωρεί μεν το κακό όταν το τιμωρεί, όμως σπάνια ή καθόλου βραβεύει το αγαθό. Μόνο παραβάσεις ανθρωπίνων νόμων τιμωρεί, όταν τιμωρεί η ανθρώπινη δικαιοσύνη. Απαγγέλλει ποινές εναντίον του εργοδότη αν δεν εφήρμοσε τις διατάξεις της εργατικής νομοθεσίας και κατά του πλουσίου εάν ήρπασε και ηδίκησε τους αδυνάτους.

Αλλά εάν ο άδικος πλούσιος έκλεισε τα σπλάχνα του και εκώφευσε στη φωνή της ικεσίας των δυστυχημένων, η ανθρωπίνη δικαιοσύνη σιγά!

Είναι λειψή η ανθρωπίνη δικαιοσύνη, είπε ο Γάλλος φιλόσοφος Charron. Και διερωτάται: Αυτή η εξοργιστική ανορθογραφία – αντινομία αυτή η αδικία, θα εξακολουθήσει επ' άπειρον; Ο άνθρωπος εξεγείρεται. Το αίσθημα της δικαιοσύνης εξανίσταται μέσα μας.

122. Ο Θεός ανέχεται βέβαια. Αλλ' έως πότε; «Έως πότε, ο Δεσπότης ο άγιος και ο αληθινός, ου κρίνεις και εκδικείς το αίμα ημών εκ των κατοικούντων επί της γης; (Αποκ. 6,10).

Η δικαιοσύνη του Θεού δεν θα λειτουργήσει ποτέ; Θα ανεχθή μέχρι τέλους την καταστρατήγησι της ηθικής τάξεως. Εκείνος, που παραγγέλλει «δικαιοσύνην μάθετε, οι ενοικούντες επί της γης; (Ησ. 26, 9). Εκείνος που διατείνεται «εμοί εκδίκησις, εγώ ανταποδώσω;» (Ρωμ. 12, 19).

Όχι, δεν είναι δυνατόν! «Δίκαιος Κύριος και δικαιοσύνας ηγάπησεν», (Ψαλ. 10,7). Σ' όλη τη δημιουργία βασιλεύει η αρμονία, η τάξις, η ισορροπία και η κανονικότης και μόνο η ζωή του ανθρώπου θα παρουσιάζη την αταξία αυτή; Μια τέτοια αντίφασις δεν μπορεί ούτε με τη θεία δικαιοσύνη να συμβιβασθή, ούτε με το συναίσθημα που είναι μέσα μας και απαιτεί επιτακτικά την αποκατάστασι της ηθικής τάξεως.

123. Πρέπει κάποτε να διευθετηθή η κατάστασις αυτή.

Εφ' όσον όμως εδώ στην παρούσα ζωή μια τέτοια αποκατάστασις και ανταπόδοσις δεν γίνεται, είναι ανάγκη να υπάρξη πέραν του τάφου ζωή, όπου και η αμοιβή της αρετής και η τιμωρία της κακίας θα πραγματοποιηθούν. «Πιστεύω – έλεγε ο Βεν. Φραγκλίνος – ότι η ψυχή του ανθρώπου είναι αθάνατος και ότι, θα αντιμετωπισθή με δικαιοσύνην εις μίαν άλλην ζωήν, σύμφωνα με την διαγωγήν της εις αυτήν εδώ την ζωήν» (περιοδ. «Ζωή», αρ. 2458, 276).

Περί της υπάρξεως πέραν του τάφου ζωής, υπάρχουν και οι απόδειξεις της Μεταφυσικής · η Τελλολογική, η Οντολογική, αλλά και η Ηθική, οι οποίες, ως είπαμε, δικαιώνουν και στηρίζουν την προϋπάρχουσαν πίστιμας στην άλλη ζωή, πως είναι λογικώς και ηθικώς δυνατή.

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΦΩΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΖΩΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

α. Τι λέει η Παλαιά Διαθήκη επ' αυτού του θέματος

124. Πέραν της ηθικής, και της λογικής και της ανάγκης αποκατάστασης της δικαιοσύνης, πέρα από τη βιολογία, την ψυχολογία και παραψυχολογία, πέρα από τη μεταφυσική έχομε και άλλες πληροφορίες και διαβεβαιώσεις για την πέραν του τάφου ζωή · εγκυρότερες.

Τις μαρτυρίες της Παλαιάς Διαθήκης. Εκεί, όπου το πνεύμα ομιλεί και αποκαλύπτει, όσα η ανθρωπίνη διάνοια δεν μπορεί να ψηλαφήση. Ολόκληρος η Θεόπνευστος Π. Διαθήκη με το στόμα των προφητών της, την πέραν του τάφου ζωή θεωρεί ως απτήν πραγματικότητα.

125. Ας σταχυολογήσωμε λίγες μαρτυρίες:

α) Ο Θεόπτης Μωυσής στο πρώτο βιβλίο της Π. Διαθήκης, τη Γένεσι, κάνοντας το ιστορικό της δημιουργίας του ανθρώπου, λέει, ότι ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο: «κατ' εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν» (Γεν. 1, 27). Εδημιούργησε δηλαδή τον άνθρωπο όμοιό του! Η ομοιότης, βέβαια αυτή, δεν βρίσκεται στη μορφή, στο σώμα – άμορφος και ασώματος είναι ο Θεός – αλλά στην ψυχή. «Ο κατ' εικόνα Θεού και καθ' ομοίωσιν γενόμενος ο έσω ημών άνθρωπος εστιν, ο ασώματος, ο αόρατος, ο άφθαρτος, ο αθάνατος» (Σεραπίων Θιμούεως ΒΕΠΕΣ 43, 85). Αυτό θα πη το κατ' εικόνα Θεού. Τούτο έκαμνε τον Γκαίτενα λήη: «Πιστεύω ότι εντός ημών φέρομεν ένα σπινθήρα του αιωνίου φωτός». Δεν πεθαίνει λοιπόν η ψυχή ένεκα τούτου αλλ' επιζή και πέραν του τάφου.

β) Όταν ο Αβραάμ απέθανε, για να μη νομιστή ότι, περιήλθε στην ανυπαρξία, εγράφηκε ρητώς, ότι «προσετέθη προς τον λαόν αυτού»

(Γεν. κε' 8). Δηλαδή προσετέθη στους πέραν του τάφου ευρισκομένους προ-πάτοράς του.

γ) Στο ερώτημα των υλιστών της εποχής εκείνης: «Τι υπερέχει ο άνθρωπος από το κτήνος; Τίποτε! Τα πάντα ζώα και άνθρωποι καταλήγουν σ' ένα τάφο. Όλοι από χώμα έγιναν και στο χώμα επιστρέφουν και ποιος μπορεί να μάθη τα μετά θάνατον;» (Εκκλ. 3, 19-21).

Στην κατηγορία αυτή, ο Σολωμών απαντά: Θα επιστρέψη το χώμα, το σώμα δηλ. στη γης, όπως ήταν πρώτα προτού να πλαστή, η δε ψυχή θα γυρίση πάλιν στο Θεό που την ενεφύσησε στο σώμα. Δεν αποθνήσκει η ψυχή (Εκκλ. 12, 7).

δ) Και ο αθάνατος ψαλμωδός του Ισραήλ, ο Δαυΐδ, την πέραν του τάφου ζωή βλέπει όταν λέη; «Αινέσουσι Κύριον οι εκζητούντες αυτόν, ζήσονται αι καρδίαι αυτών εις αιώνα αιώνος (Ψαλ. 21, 23)». Θα υμνήσουν τον Κύριον πάντες όσοι ζητούν αυτόν με πόθο, θα ζήσουν οι ψυχές τους αιωνίως.

ε) Και στο Β' βιβλίο των Μακκαβαίων, ο πιστός Ιουδαίος, «εν εσχάτη πνοή γενόμενος», λέει προς τον τύραννον: «συ μεν αλάστωρ εκ του πα-ρόντος ημάς ζην απολύεις, ο δε του κόσμου βασιλεύς αποθανόντας ημάς υπέρ των αυτού νόμων εις αιώνιον αναβίωσιν ζωής ημάς αναστήσει» (Β' Μακ. 7, 9). Συ, μεν, αλιθήριε, αφαιρείς από μας την παρούσα ζωή · ο βασιλεύς όμως του κόσμου, θα μας αναστήση σε μια αιώνιο ζωή.

ΤΙ ΜΑΣ ΛΕΓΕΙ Ο ΙΔΙΟΣ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

126. Εκείνος όμως που πάνω απ' όλα σκορπίζει άπλετο φως στο μέγα τούτο μυστήριο, και δίδει τη σίγουρη και αλάθητη και βέβαιη πληροφορία, ότι υπάρχει πέραν του τάφου ζωή, είναι ο εκ του ουρανού κατά-βάς. Το Φως του κόσμου. Ο Αρχηγός της ζωής. Ο Θεάνθρωπος Ιησούς. Ο Χ ρ ι σ τ ό ς.

Αυτός απεκάλυψε την πάσαν αλήθεια. Αυτός διεκήρυξε και διεβεβαίωσε πως είναι η αλήθεια και η ζωή και πως «ο πιστεύων εις εμέ, καν αποθάνη, ζήσεται» (Ιωάν. 11, 26).

Και ότι «εάν τις τον λόγον τον εμόν τηρήση, θάνατον ου μη θεωρήση εις τον αιώνα» (Ιωάν. Η' 51). Δεδομένου όμως ότι όλοι θα πεθάνωμε συνάγεται αναγκαίως, ότι ο Κύριος εννοεί ότι, η ψυχή είναι αθάνατος και επιζήση πέραν του τάφου.

Κατά τη μεταμόρφωσί του επάνω στο Όρος «Ὦφθησαν – παρουσιάστηκαν – Μωυσής και Ηλίας μετ’ αυτού συλλαλούντες» (Ματ.17, 1-4) πράγμα που δείχνει πως τα βιβλικά αυτά πρόσωπα που είχαν προ πολλών αιώνων εγκαταλείψει τον πρόσκαιρο κόσμο, υπήρχαν και ζούσαν.

127. Την ύπαρξη ζωής πέραν του τάφου πάλιν διακηρύττει ο Ιησούς, όταν ελέγχοντας τους Σαδδουκαίους για την απιστία τους στην αθανασία της ψυχής τους λέει: «Ουκ ανέγνωτε το ρηθέν υμίν υπό του Θεού λέγοντος, εγώ ειμί ο Θεός Αβραάμ και ο Θεός Ισαάκ και ο Θεός Ιακώβ; Ουκ ἔστιν ο Θεός νεκρών, αλλά ζώντων (Ματθ. 22, 31-32). Εγώ είμαι ο Θεός Αβραάμ και ο Θεός Ισαάκ και ο Θεός Ισαάκ και ο Θεός Ιακώβ, που προ πολλού έχουν αποθάνει. Αλλ’ αυτοί δεν κατήντησαν σε ανυπαρξία όπως φαντάζεσθε σεις. Ο Θεός δεν είναι Θεός νεκρών αλλά ζωντανών. Και οι Πατριάρχαι, λοιπόν, μολονότι είναι πεθαμένοι, ζουν!

Το ίδιο διδάσκει ο Χριστός λέγοντας «Μη φοβηθήτε από των αποκτεινόντων το σώμα, την δε ψυχήν μη δυναμένων αποκτείνειν» (Ματθ.10, 28). Κανείς δεν μπορεί να σκοτώσει την ψυχή, είναι αθάνατος.

Και με τη βεβαίωσή του προς το συσταυρωθέντα ληστή «Αμήν λέγω σοι, σήμερον μετ’ εμού ἔση εν τω παραδείσω» (Λουκ. 23, 43), την αυτή διαπίστωση κάνει.

Όχι μόνον οι ψυχές των δικαίων ζουν πέραν του τάφου αλλά και των αμαρτωλών, όπως τόσο παραστατικά παρέστησε ο ίδιος στην παραβολή του πλουσίου και του Λαζάρου (Λουκ. 16, 19-31). Κατά την παραβολή αυτή μετά θάνατον και οι δύο, και ο δίκαιος και ο Λάζαρος και ο σαρκολάτρης πλούσιος ζουν ο ένας στους κόλπους του Αβραάμ και ο άλλος «υπάρχων εν βασάνοις» οδυνάται στη φλόγα του Άδη.

Όταν πάλιν ο Ιησούς επήγε στο σπίτι του Ιαείρου, είπε στους θρηνολογούντας τη θυγατέρα του: «μη κλαίετε · ουκ απέθανεν, αλλά καθεύδει» (Λουκ. 8, 52) για να βεβαιώσει πως ο θάνατος του σώματος δεν σημαίνει και θάνατο ψυχής.

Όταν δε εφώνασε αυτήν «η παις, εγείρου, επέστρεψε το πνεύμα αυτής, και ανέστη παραχρήμα» (Λουκ 8, 54-55).

Επομένως για να επιστρέψει το πνεύμα – η ψυχή – της κόρης και να αναστηθεί, σημαίνει ότι, είχε αναχωρήσει από το σώμα της πέραν του τάφου και από εκεί επέστρεψε στο νεκρό σώμα της και έτσι αναστήθηκε.

128. Αλλ’ ο Ιησούς διεκήρυξε ακόμη ότι, θα γίνη μέλλουσα κρίσις και θα συναχθούν έμπροσθεν του πάντα τα έθνη. Θα επακολουθήση φοβερά κρίσις · ο χωρισμός και η απόφασις. Και θα καλέση τους μεν να κληρονομήσουν την ητοιμασμένην γί’ αυτούς βασιλεία του από

καταβολής κόσμου. Και θα πη στους άλλους: «Πορεύεσθε απ' εμού οικατηραμένοι εις το πυρ το αιώνιον. Και απελεύσονται ούτοι εις κόλασιν αιώνιον, οι δε δίκαιοι εις ζωήν αιώνιον» (Ματθ. 25, 31-46). Την πέραν του τάφου ζωή μαρτυρεί και το γεγονός ότι μετά το πάθος του ο Χριστός «και τοις εν φυλακή πνεύμασι πορευθείς εκήρυξεν» (Α' Πετρ. 3, 19). Στις ψυχές που ευρίσκοντο στον Άδη επήγε ο Χριστός μετά το σταυρικό θάνατό του και εκήρυξε σ' αυτούς το Ευαγγέλιο της σωτηρίας.

129. Πολλές φορές ο Ιησούς μίλησε για την πέραν του τάφου ζωή, τη βασιλεία των ουρανών ή την αιώνιο ζωή, ως συνήθιζε να την ονομάζει. Άλλοτε την παρομοίασε με Δείπνον μέγα, στο οποίον εκάλεσε πολλούς (Λουκ. 14, 16-24) και άλλοτε με τους γάμους του υιού του (Ματθ. 22,2-3). Άλλοτε με κόκκο σινάπεως (Λουκ. 13, 19). Με ζύμη (Ματθ. 13, 33) με πολύτιμο μαργαρίτη (Ματθ. 13, 45-46).

Άλλοτε είπε πως «εάν μη στραφήτε και γένησθε ως τα παιδιά, ου μη εισέλθητε εις την βασιλείαν των ουρανών» (Ματθ. 18, 3).

Άλλοτε ότι «δυσκόλως πλούσιος εισελεύσεται εις την βασιλείαν των ουρανών» (Ματθ. 19, 23). Και άλλοτε ότι «η βασιλεία των ουρανών βιάζεται και βιασταί αρπάζουσιν αυτήν» (Ματθ. 11, 12).

Επεσφράγισε δε όλες τις μαρτυρίες του αυτές που αναφέραμε και όσες δεν αναφέραμε με τη δική του εκ νεκρών Ανάσταση, που είναι το πιο μεγάλο ιστορικό γεγονός, που είδε η γης και διεσαλπίσθη κατά τον πιο πανηγυρικό τρόπο η ύπαρξις πέραν του τάφου ζωής, αφού αυτός που δίδει αυτές τις πληροφορίες και διαβεβαιώσεις ανέστη εκ νεκρών και είναι όντως ο αρχηγός της ζωής και ο νικητής του θανάτου.

130. Αλλά και οι πράξεις και επιστολές των Αποστόλων και η Απόκάλυψις και πάσα η Εκκλησιαστική Γραμματολογία, όλοι οι Πατέρες της Εκκλησίας και οι μάρτυρές της θεωρούν σαν την πιο μεγάλη αλήθεια και πραγματικότητα την πέραν του τάφου ζωή. Αυτή τους εμπνέει · αυτήν οραματίζονται. Γι' αυτήν ζουν και κινούνται και τρέχουν και θυσιάζονται.

«Τον αγώνα τον καλόν ηγώνισμαι, φωνάζει ο ήρωας της πίστεως και των Εθνών Απόστολος, τον δρόμον τετέλεκα, την πίστιν τετήρηκα · λοιπόν απόκειται μοι ο της δικαιοσύνης στέφανος, ον αποδώσει μοι Κύριος εν εκείνη τη ημέρα, ο δίκαιος κριτής, ου μόνον δε εμοί, αλλά και πάσι τοις ηγαπηκόσι την επιφάνειαν αυτού» (Β' Τιμοθ. 4, 7-8).

131. Μα ο χώρος δεν μας επαρκεί για να επεκταθούμε και σ' άλλες μαρτυρίες και φωνές του ιδίου ή άλλων Αποστόλων. Ούτε στους σεπτούς πατέρες και στυλοβάτες της πίστεως μπορούμε για τον ίδιο λόγο να δώσωμε το λόγο και να πουν πως «μετά θάνατον εν αισθήσει εισίν αι

ψυχαί» και να διακηρύξουν ότι, «αθάνατός εστιν η ψυχή» και «ως αθάνατος ούσα λογικώς κινείται» και ότι, ουκ αυτή «εστιν η αποθνήσκουσα, αλλά δια την ταύτης αναχώρησιν αποθνήσκει το «σώμα» διότι «άφθαρτον φύσιν πεποίηκεν ο Θεός την νοεράν και αυτώ συγγενή ψυχήν» (Πρβλ. ΙΙ. Τρεμπέλα Δογματική 1, 482 και Θρ. Εγκυκλοπαίδεια Α, 506).

132. Τούτο πάντως ας μη παραλείψωμε, ότι οι πατέρες, την πέραν του τάφου ζωή, ανύψωσαν σε δόγμα και την έκαμαν ένα από τα 12 άρθρα του Συμβόλου της πίστεως: «... Και εις ζωήν του μέλλοντος αιώνος». (βλ. παράρτημα στο τέλος).

133. Φρονούμε και πιστεύομε πως η μαρτυρία του Θεανθρώπου Ιησού σκεπάζει όλες τις ανθρώπινες βεβαιώσεις και μαρτυρίες, ενδείξεις και αποδείξεις απ' οπουδήποτε και αν προέρχονται. Όταν πληροφορή και βεβαιώνη το αλάθητο στόμα της αληθείας καμιά άλλη βεβαίωσις δεν μπορεί να σταθή πειστικότερη. «Η απάντησις της πίστεως – γράφει ο Carrel – στην αγωνία της ανθρωπότητας μπροστά στο μυστήριο του θανάτου είναι ασύγκριτα πιο ικανοποιητική από την απάντηση της επιστήμης (Στο αναφερθέν βιβλίο, Σκέψεις για τον άνθρωπο σελ. 138).

Όμως την επικαλεστήκαμε κι αυτή, γιατί χρειάζεται και η ανθρωπίνη έρευνα, προσπάθεια και αναζητήσεις, που φέρνει πάντοτε στο ίδιο τέρμα: στην αλήθεια, στο Θεό.

Συμπέρασμα για την πέραν του τάφου ζωήν.

134. φ' όσον λοιπόν οι πόθοι του ανθρώπου για τη γνώση, τη δόξα, την ηθική τελειότητα, την ευτυχία, δεν επιτυγχάνονται στον τέλειο και απόλυτο βαθμό στον παρόντα κόσμο και εφ' όσον ένας πόθος άσβεστος καίει μέσα μας και μια ιδέα έμμονος για την αθανασία της ψυχής, συνάγεται πως υπάρχει άλλη ζωή πέραν του τάφου όπου θα πληρωθούν όλοι οι ανικανοποίητοι αυτοί πόθοι του ανθρώπου.

Και πρέπει να υπάρχη αφού περί τούτου είναι σύμφωνος και η ομολογία συμπάσης της ανθρωπότητας. Γιατί αν δεν ήταν ορθή δεν θα ανταπεκρίνετο στο πανανθρώπινο αίσθημα, δεν θα είχε την καθολικότητα που παρουσιάζει και κάποτε θα αποκαλύπτετο το ψέμα και θα εγκατέλειπαν σαν απατηλή και εσφαλμένη την πεποίθησι αυτή (πρβλ. Περιοδ. «Ακτίνες» 1959, 151).

Όμως αυτό δεν συνέβη ποτέ. Επομένως η πανανθρώπινη πεποίθησι πως υπάρχει πέραν του τάφου ζωή είναι σωστή.

ΜΕΡΟΣ 5ον.**Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΣ ΚΑΙ Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΙΣΤΗ.**

135. Ο Ελληνικός πολιτισμός από αρχαιοτάτων χρόνων είναι ένθεος πολιτισμός. Παραλλήλως προς την φιλοσοφίαν και την επιστήμην της εξερευνήσεως του φυσικού και αισθητού κόσμου, έχει μεταφυσικές αναζητήσεις. Βαθυτάτη η πίστη των προγόνων και στην ύπαρξη Θεού και στην μετά θάνατον ζωήν.

Είναι κλασσική η ρήσις του Πλουτάρχου: «εύροις δ' αν επιών πόλεις ατειχίστους, αγραμμάτους, αβασιλεύτους, αοίκους, αχρημάτους, νομίματος μη δεομένας, απείρους θεάτρων και γυμνασίων, ανιέρου δε πόλεως και αθέου, μη χρωμένης ευχαίς... μηδέ θυσίαις επ' αγαθοίς... ουδείς έσται γεγονώς θεατής» (Πλουτάρχου, Προς Κωλώτην, τ. 29, εκδ. Κάκτος).

136. Η Ελληνική γλώσσα, ο Πολιτισμός και η Ορθόδοξος χριστιανική πίστις, υπήρξαν διαχρονικώς το «άλας», που απέτρεψαν την σήψιν και την εξαφάνισιν του Ελληνισμού.

Δια δύο χιλιετίας Ελληνορθόδοξου Χριστιανικού Πολιτισμού, όσοι ευτύχησαν να καταστούν ηγέται του Ελληνισμού, εσεβάσθηκαν τον πολιτισμόν των Ελλήνων και την ορθόδοξον πίστιν των.

137. Τόσον κατά την βυζαντινήν περίοδον, όσον και μετά την ανασύστασιν του νέου ελληνικού κράτους υπό των ηρώων της ελευθερίας του 1821, μεγάλοι και διακεκριμένοι προσωπικότητες αδιαλείπτως μέχρι σήμερον εξεδήλωνον τον σεβασμόν των εις τον ένα και μόνον αληθή ΤΡιαδικόν Θεόν και επεκαλούντο την δύναμιν και τον φωτισμόν του δια να κυβερνήσουν σωφρόνως, δικαίως και ευσεβώς.

138. Η Ορθοδοξία δεν είναι μόνον φρόνημα αλλά προπάντων τρόπος ζωής. Μετά δε την μεταστοιχείωσιν του Ελληνισμού από τον Χριστιανισμόν εις την καθάραν και ανόθευτον Αλήθειαν της Ορθοδοξίας, έχει μεταφυσικάς αναζητήσεις, με υψίστην προτεραιότητα την υπέρβασιν του κακού, του θανάτου και την θέωσιν του ανθρώπου.

139. Το κράτος επί αιώνας και χιλιετίας, συμπορεύεται με την Εκκλησίαν. Η νομοθεσία εκχριστιανίζεται. Η Αλήθεια περί ανθρώπου, περί κόσμου και περί νοήματος του ανθρωπίνου βίου είναι ευαγγελικά και χριστιανικά. Η Πολιτεία γίνεται επώνυμος του Χριστού. «Χριστιανική καινή Πολιτεία».

140. Με κέντρον την Κωνσταντινούπολιν ο Ελληνισμός, γίνεται παγκόσμιος ορθόδοξος χριστιανική δύναμις, δια μίαν και πλέον χιλιετίαν. Η υπεροχή του βυζαντινού πολιτισμού, δια μέσου των αιώνων, συνετέ-

λεσε εις την αφομοίωσιν των ξένων λαών, που εγκαθίσταντο εις τα όρια του βυζαντινού κράτους. Το κράτος συνειργάζετο με την Εκκλησίαν δια να απαλλάξη τους μετανάστας από τας πλάννας των δαιμόνων και να τους κηρύξη την εν Χριστώ αλήθειαν.

141. Η στήριξις του Γένους κατά την περίοδον της Τουρκοκρατίας εις την Εκκλησίαν, την γλώσσαν και τον πολιτισμόν των Ελλήνων, διέσωσαν το έθνος εις τους σκοτεινούς χρόνους της Τουρκοκρατίας και απέτρεψαν τον εκμουσουλμανισμόν αυτού και την αφομοίωσίν του εις τους Τούρκους.

142. Η αναβίωσις του πνεύματος της θυσίας εις τους ήρωας της ελευθερίας του 1821, και η στήριξις των ηρώων εις τον τριαδικόν Θεόν, εδημιούργησαν το νέον Ελληνικόν κράτος. Καρπός της φιλοπατρίας και της ευλαβείας των είναι η πρόταξις εις το πρώτον Σύνταγμα της Ελλάδος του ονόματος της αγίας και ομοουσίου και αδιαιρέτου Τριάδος. Γι' αυτό το θεϊκόν όνομα και γι' αυτά τα ελληνικά χώματα έχυσαν το αίμα των. Η σημερινή ελευθερία μας είναι απόρροια και της φιλοσοφίας της θυσίας των ηρώων της ελευθερίας του 1821, οι οποίοι προέταξαν εις το Σύνταγμα της Α' εν Τροιζήνι Εθνοσυνελεύσεως «το όνομα της αγίας και ομοουσίου και αδιαιρέτου Τριάδος», οίτινες εθυσιάσθησαν δια του Χριστού την πίστιν την αγίαν και της πατρίδος την ελευθερίαν.

143. Επίσης και στο σημερινόν Σύνταγμα του 1975 το άρθρον 33 προβλέπει τον τύπον του όρκου τον οποίον δίδει ενώπιον του ελληνικού λαού ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας: «Ορκίζομαι εις το όνομα της αγίας και ομοουσίου και αδιαιρέτου Τριάδος...».

144. Σήμερον η Ευρώπη και η Ελλάδα, εν ονόματι του σεβασμού εις την πλάνην, χωρίς αγάπην εις τον άνθρωπον και την αιώνιον αξίαν του, συντηρεί την λατρείαν των δαιμόνων, χάριν της ψευδοειρήνης, η οποία μακροπρόθεσμα θα δημιουργήση συγκρούσεις. Κάποτε οι Έλληνες ήσαν οδηγοί των Ευρωπαίων. Σήμερον είναι ουραγοί, διότι έχουν αναξίους και ηγέτας, που αγνοούν τον διαχρονικόν πολιτισμόν των Ελλήνων. Λαός και ηγεσία είναι αρνηταί του Πολιτισμού των δια τα τριάκοντα αργύρια, ήτοι δια το ευρώ.

145. Η παρακμή των ηθικών και πνευματικών χριστιανικών αξιών τα τελευταία τεσσαράκοντα έτη, εδημιούργησε την παρούσαν πνευματικήν, ηθικήν και οικονομικήν κρίσιν.

Οι Ευρωπαίοι επωφελούνται από τα λάθη της πολιτικής ηγεσίας των Ελλήνων δια να κατακτήσουν την Ελλάδα. Η πρωταρχική αιτία δια την οποίαν απετύχαμε να επιλύσωμε την οικονομικήν κρίσιν είναι προπάντων

η ύβρις της υπερηφανίας μας έναντι του Θεού, ήτοι η αθεΐα μας. Διο και οι Ευρωπαίοι μας εταπείνωσαν και μας εξευτέλισαν.

146. Έτσι, αντί να υπερασπισθώμε μέχρι θυσίας τα ιδανικά μας, ως πράττουν οι ήρωες και οι μάρτυρες, τα αρνηθήκαμε, διότι πιστεύσαμεν μόνον εις τον εαυτόν μας.

Εν ονόματι του σεβασμού εις την «ετερότητα», δηλαδή την πλάνην, καταργείται η εντολή του Χριστού «πορευθέντες εις τον κόσμον άπαντα, κηρύξατε το ευαγγέλιον πάση τη κτίσει. Ο πιστεύσας και βαπτισθείς σωθήσεται, ο δε απιστήσας κατακριθήσεται» (Μάρκου 15, 15-16). Η περιφρόνησις του διαχρονικού πολιτισμού των Ελλήνων και της ορθοδόξου πίστεώς των αποτελεί ύβριν εναντίον των προγόνων μας. Η αληθής ελευθερία και η αληθής ειρήνη, ως και η καταξίωσις του ανθρωπίνου προσώπου παρέχονται εις τον άνθρωπον και τον κόσμον, μόνον δια Ιησού Χριστού, διότι μόνον ο Χριστός είναι νικητής του διαβόλου, δηλαδή του αρχηγού του κακού και της πλάνης και του θανάτου.

ΜΕΡΟΣ 6ον

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

147. Σε καιρούς έσχατης ηθικής καταπτώσεως, όπως οι δικοί μας, έχουμε άνθιση του παρακμιακού φαινομένου της αθεΐας. Διότι γίνεται πρώτα ακάθαρτη η καρδιά και στη συνέχεια σκοτίζεται ο νους. «Πας ο φαύλα πράστων μισεί το φως και ουκ έρχεται προς το φως, ίνα μη ελεγχθή τα έργα αυτού» (Ιω. γ' 20), είπε ο Κύριος. Καθένας που επιμένει να κάνει έργα πονηρά και κακά, δεν αδιαφορεί απλώς, αλλά αποστρέφεται το φως. Και δεν έρχεται στο φως, για να μη γίνει φανερή η ασχήμια και η ανηθικότητα των έργων του και προκληθεί έτσι η απόδοκιμασία του και η εξέγερση της συνειδήσεώς του. Όστε, η αιτία της απιστίας και της αθεΐας δεν είναι διανοητική, αλλά ηθική. Το φως της αλήθειας αποκαλύπτει τον αντιπαθή και απωθητικό χαρακτήρα των πράξεων του ανθρώπου και τον εκθέτει στον έλεγχο και την αποδοκιμασία του θείου νόμου και της συνειδήσεώς του.

148. Η αθεΐα οφείλεται κυρίως στον ανθρώπινο εγωισμό που δεν επιτρέπει άνωθεν και έξωθεν εξαρτήσεις, αλλά ταυτίζεται με την τάση αυτοπροσδιορισμού και αυτοδιαχείρισης. Έχει δηλαδή τον χαρακτήρα της χειραφέτησης, που συνοδεύεται από την άρνηση ανάληψης των ευθυνών που απαιτούν οι προσωπικές επιλογές, οι διαπροσωπικές σχέσεις, ιδιαίτερα η προσωπική σχέση με προσωπικό θεό. Χαρακτηρίζεται έτσι από μία

πίστη άχρωμη και άγευστη, ανεύθυνη, μετέωρη και χωρίς πατρίδα, έτοιμη για την αποθέωση υποκατάστατων της πίστης και άλλων παθογενών περιοχών του βίου. Συχνά δε τρέφεται από την υποκριτική, ασυνεπή, αλλοπρόσαλλη, μισαλλόδοξη, αγενή και εν γένει άσχετη προς τη ζωή του Θεού συμπεριφορά, όπως είναι π.χ. η συμπεριφορά ενός χριστιανού χωρίς Χριστό, χωρίς πίστη και αγάπη, χωρίς τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος. Οίκοθεν εννοείται η τεράστια ευθύνη όσων ισχυρίζονται ότι πιστεύουν σε έναν προσωπικό Θεό, ενώ στην ουσία τον μόνον που εμπιστεύονται είναι ο εαυτός τους.

149. Μη ζητάτε από τον άθεο επιχειρήματα. Προβάλλει ως «προοδευτικός», αλλά επιχειρήματα δεν έχει. Απλώς αρνείται πεισματικά, παθολογικά. Δέχεται παθητικά την ξύλινη γλώσσα της αθεϊστικής προπαγάνδας, η οποία ναρκώνει το άτομο, νεκρώνει τη σκέψη και μαζοποιεί το λαό.

Οι άθεοι είναι απλώς οηηματίες και καυχηματίες. Κανένα επιστημονικό εργαστήριο δεν στηρίζει την αθεΐα. Διότι είναι απ' αρχής μέχρι τέλους καθαρό ψέμα, πλάνη προπαγανδιστική για την αποπλάνηση και την προσέλκυση οπαδών. Θεοποιούν την εφήμερη σάρκα και αρνούνται τον αιώνιο Θεό.

ΠΟΙΟΣ Ο ΤΡΟΠΟΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗΣ ΕΝΟΣ ΑΘΕΟΥ;;;

ΜΕ ΑΓΙΟΤΗΤΑ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΤΑΙ Η ΑΘΕΪΑ!

150. Τέλος, συχνά τίθεται το ερώτημα στους κύκλους των πιστών για τον τρόπο αντιμετώπισης της αθεΐας. Η εμπειρία των Πατέρων αλλά και η σύγχρονη εμπειρία έδειξε ότι η αθεΐα δεν αντιμετωπίζεται με συστηματικό και άριστα οργανωμένο θεολογικό μονόλογο ή ακόμα και διάλογο. Ο θεολογικός λόγος δεν είναι πλέον σε θέση να πείσει κάποιον, ιδιαίτερα όταν οι λόγοι απομάκρυνσής του από το Θεό έχουν να κάνουν με την υποκριτική στάση., τη διπλή ηθική (άλλη ηθική για μας και άλλη για τους άλλους) και τα σκάνδαλα των εκπροσώπων του. έτσι εξηγείται άλλωστε και το αυξημένο μένος των αθέων κατά της Εκκλησίας.

Η αθεΐα δεν αντιμετωπίζεται επίσης με λογικά και άλλα επιστημονικού τύπου επιχειρήματα, ούτε και με συναισθηματικές πιέσεις, αλλά με την αγιότητα. Είναι χαρακτηριστική η περίπτωση του αγιορείτη αγίου Παΐσιου, ο οποίος τον άθεο νέοπου τον πλησίασε, δεν τον έστειλε σε κάποιον σπουδαίο θεολόγο, αλλά σε έναν αγράμματο αλλά έμπειρο ασκητή.

Στον άγιο συναντά ο άθεος όλα τα επιχειρήματα για να προβληματιστεί σοβαρά, να γίνει ένθεος, καμιά φορά και άγιος. Το πρώτο που διαπιστώνει είναι ότι η αγιότητα δεν είναι κάτι αφηρημένο, άπιαστο και υποκριτικό, αλλά απόλυτα πραγματικό και άμεσα προσιτό. Ο άγιος συνιστά από μόνος του την ισχυρότατη απόδειξη ότι ο Θεός υπάρχει! Η απόδειξη δεν βασίζεται στα σοφά και συναρπαστικά λόγια, αλλά στην προσωπική σχέση κοινωνίας μαζί του. Αυτό τον καθιστά επιστολή και ευωδία Χριστού, έτοιμη να αναγνωστεί από όλους τους άθεους σε όλους τους καιρούς και σε όλες τις συνθήκες.

Στον άγιο συναντά ο άθεος – όπως έλεγε και ο άγιος Παΐσιος – τέσσερα σημαντικά πειστήρια της αγιότητας και συνάμα αντίδοτα της αθεΐας του, την αγάπη, την ταπείνωση, την απλότητα και τη διάκριση. Ο άγιος δεν περιαυτολογεί, δεν διεκδικεί το δίκιο του, αναγνωρίζει τα λάθη του, βρίσκει ελαφρυντικά για τα λάθη των άλλων, κρύβει έντεχνα τις αρετές του. Χωρίς να είναι αναμάρτητος γίνεται έτσι ο καλύτερος διακινητής της θείας Χάρης και ο προσφορότερος διαφημιστής του προσωπικού Θεού. Στο πρόσωπο του αγίου συναντά ο άθεος το σύνολο της ορθόδοξης πνευματικότητας που αιχμαλωτίζει και αναπαύει τις ψυχές των ανθρώπων, αλλοιώνοντας ανεπαίσθητα το άθεο φρόνημά τους και εγκαθιστώντας σιωπηλά τη λυτρωτική Χάρη.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

151. Αγαπητοί μου αδελφοί!

Η πίστη μας, η Χριστιανική Ορθόδοξη Πίστη μας, είναι πίστη ζωντανή, πίστη αληθινή, πίστη εις τους Αιώνας. Τις Θεός, Μέγας, ως ο Θεός ημών, οποιών θαυμάσια μόνον;! Το Φως των Εθνών. Η Αγάπη! Η Αλήθεια! Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, είναι ο Υιός και Λόγος του Θεού. Είναι η Αλήθεια, η Οδός, και η Ζωή. Είναι η Πύλη του Παραδείσου.

Ουκ έσονται ημίν Θεοί, έτεροι πλην Αυτού!!!

Στον αντίποδα της Πίστεώς μας, κυριαρχούν, τα ωμά Ψεύδη, οι Αοριστίες, οι ασάφειες, και οι απάτες του Πονηρού, και των οργάνων του, ανά τους αιώνας. Ας μείνωμε μακριά από αιρέσεις, καταστροφικές Λατρείες, και τα Συναφή. Όχι στο σκότος, στην βία, στο μίσος, στον μυστικισμό, στην μισαλλοδοξία. Όχι στην αδιαφορία.

Σκοπός μας, να είναι η Ένωσή μας, με τον Θεό, η Μετάνοια και η Επιστροφή μας στον Παράδεισο, Δί' Αυτού.

Δια να γίνωμεν, πάλιν, πολίται του Παραδείσου, πολίται της Ουρανίου Βασιλείας Του.
Αμήν.

Πάτρα Μάιος 2019

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.

- A. Το Σύμβολον της πίστεώς μας.
- B. Οι Δέκα Εντολές.
- Γ. Οι Εννέα Μακαρισμοί.

Τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως.

1. Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, Πατέρα, Παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων.

2. Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων· φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ, δι' οὗτὰ πάντα ἐγένετο.

3. Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα.

4. Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, καὶ παθόντα καὶ ταφέντα.

5. Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς.

6. Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς.

7. Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗτῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος.

8. Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ κύριον, τὸ ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν προφητῶν.

9. Εἰς μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.

10. Ὁμολογῶ ἓν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

11. Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν.

12. Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

Ἄμήν.

Ἁγία Γραφή στην Ἐξοδο 20 : 1-17, και στο Δευτερονόμιο 5: 6-21.

Οι 10 εντολές.

Εγώ ειμί Κύριος ο Θεός σου. Ουκ έσονταί σοι θεοί έτεροι πλήν εμού.
 Ου ποιήσεις σε, αυτώ είδωλον, ουδέ παντός ομοίωμα. Ου προσκυνήσεις αυτοίς, ουδέ μη λατρεύσεις αυτοίς.

Ου λήψει το όνομα Κυρίου τού Θεού σου επί ματαίω ου γάρ μη καθάριση Κύριος ο Θεός σου τον λαμβάνοντα το όνομα αυτού επί ματαίω.

Μνήσθητι την ημέρα των σαββάτων αγιάζειν αυτήν. Εξ ημέρας εργά και ποιήσεις πάντα τα έργα σου. Τη δε ημέρα τή εβδόμη σάββατα Κυρίω τώ Θεώ σου, ου ποιήσεις εν αυτή πάν έργον.

Τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου, ίνα εύ σοι γένηται, και ίνα μακροχρόνιος γένη επί της γής της αγαθής, ής Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι.

Ου μοιχεύσεις.

Ου κλέψεις.

Ου φονεύσεις.

Ου ψευδομαρτυρήσεις κατά τού πλησίον σου μαρτυρίαν ψευδή.

Ουκ επιθυμήσεις σα τώ πλησίον σου εστί.

Οι 9 Μακαρισμοί του Κυρίου (κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον κεφ. ε, στιχ. 3 – 12).

Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι, ότι αυτών εστί η βασιλεία των ουρανών.

Μακάριοι οι πενθούντες, ότι αυτοί παρακληθήσονται.

Μακάριοι οί πραείς, ότι αυτοί κληρονομήσουσι την γήν.

Μακάριοι οι πεινώντες και διψώντες την δικαιοσύνην, ότι αυτοί χορτασθήσονται.

Μακάριοι οι ελεήμονες, ότι αυτοί ελεηθήσονται.

Μακάριοι οι καθαροί τη καρδία, ότι αυτοί τον Θεόν όψονται.

Μακάριοι οι ειρηνοποιοί, ότι αυτοί υιοί Θεού κληθήσονται.

Μακάριοι οι δεδιωγμένοι ένεκεν δικαιοσύνης, ότι αυτών εστί η βασιλεία των ουρανών.

Μακάριοι εστέ, όταν ονειδίσωσιν υμάς και διώξωσιν υμάς και είπωσι πάν πονηρόν ρήμα καθ' υμών ψευδόμενοι ένεκεν εμού.